www.webcanavari.net

DJERHOLM
THE UNSEA
NOVOKRIBIRSK
OS KERVO
THE TRUE SEA
FJERDA
PERMAFROST
CHERNAST
TSIBEYA
PETRAZOI
RYEVOST
RAVKA
THE VY
BALAKIREV
OS ALTA
POLIZNAYA
SIKURZOI
SHU HAN

GÖLGE VE KEMİK
LEIGH BARDUGO

Orijinal Adı: Shadow and Bone
Yayın Yönetmeni: Şahın Güç
Çeviren: Ozan Aydın
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Elif Yavuz
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlan
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Ocak 2013
ISBN: 978-605-348-077-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © LEIGH BARDUGO
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları aracılığıyla
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI

MARTI YAYINCILIK
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yıldızlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 43 30
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Bana hikâyeler anlatan büyükbabama...

www.webcanavari.net

GRISHA

İKİNCİ ORDU'NUN ASKERLERİ
YÜCE BİLİMİN USTALARI

CORPORALKİ

(CANLILAR VE ÖLÜLER SINIFI)
Cellatlar
Şifacılar

ETHEREALKİ

(ELÇİLER SINIFI)
Rüzgârın Hâkimleri
Ateşin Hâkimleri
Dalgaların Hâkimleri

MATERİALKİ

(FABRİKATÖRLER SINIFI)
Durast
Alkemi

www.webcanavari.net

ÖNCE

Hizmetçiler onlara *malenchki,* yani küçük hayaletler diyordu; çünkü içlerinde en ufak tefek, en küçük olanlar onlardı; çünkü onlar Dük'ün evinde pis pis gülen hayaletler gibi dolanıyor, odalara bir girip bir çıkıyor, konuşmalara kulak misafiri olmak için dolaplara saklanıyor ve yazın son şeftalilerini aşırmak için gizli gizli mutfağa sokuluyorlardı.

Oğlan ile kız buraya birbirlerinden birkaç hafta arayla varmış, böylece sınır savaşlarından iki yetim daha kurtarılmıştı. Uzak diyarların karmaşasından yüzü kirli iki sığınmacı daha çekilip alınmış, Dük'ün malikânesine okuma yazmayı sökmeye, bir de ticaret yapmayı öğrenmeye getirilmişti.

Mutfak dolabının içinde çömelerek yetişkinlerin dedikodularını dinleyen küçük kız, Dük'ün kâhyası Ana Kuya'nın, "Çirkinin teki. Çocuk dediğin öyle olmaz. Ekşimiş bir bardak süt gibi soluk ve tatsız," dediğini duydu.

"Çok da sıska!" diye yanıt verdi aşçı. "Tabağındakileri

hiç bitirmiyor."

Kızın yanında duran oğlan ona dönüp, "Neden yemek *yemiyorsun?*" diye fısıldadı.

"Pişirdiği her şey ot gibi de ondan."

"Ben seviyorum."

"İyi de sen ne bulsan yersin."

Dolabın kapağından çıkan çıtırtılarla ürktüler.

Hemen ardından oğlan, "Bence çirkin değilsin," diye fısıldadı.

Kız, "Şşşş!" diye kızdı, ama dolabın karanlığında gülümsedi.

Yaz aylarında uzun saatler alan işlere ve ardından girdikleri boğucu sınıflardaki uzun derslere dayanmaya çalıştılar. Sıcak bastırdığında kuş avlamak için ormana kaçıp küçük, çamurlu derede yüzdüler. Saatlerce çayırlarda uzandılar, güneşin başlarının üzerinden yavaşça geçişini izlerken de günün birinde mandıra çiftliklerini nerede kuracaklarını, kaç tane inekleri olacağını konuştular. Kış gelince Dük, Os Alta'daki evine gitti. Günler kısalıp havalar soğurken öğretmenleri kendi işleriyle daha çok ilgilenmeye, şöminenin yanında oturarak kâğıt oyunları oynamaya ve *kvas* içerek vakit geçirmeye başladılar. İçeride tıkılıp kalan, canı sıkılan büyük çocuklar daha sık kavga eder oldular. Küçük kız ile oğlan da günlerini bu yüzden evin kullanılmayan odalarında saklanıp farelere tuzaklar kurarak ve soğuktan korunmaya

çalışarak geçirdiler.

Grisha Avcıları'nın geldiği gün, oğlan ve kız üst kattaki tozlu yatak odalarının birinde camın önündeki koltuğa kurulmuş, posta arabasının yolunu gözlüyorlardı. Ama onun yerine üç kara at tarafından çekilen bir kızağın, malikânenin beyaz ve taş kemerli kapısından geçtiğini görüp, kızağın kapının önüne kadar sessizce ilerleyişini izlediler.

Başlarında kibar, kürk şapka; üzerlerinde de ağır, yün *kefta* olan üç kişi aşağı indi. Biri kırmızı, biri koyu mavi, biri de açık mor renk giyinmişti.

"Grisha!" diye fısıldadı küçük kız.

"Çabuk," dedi oğlan.

Hemen ayakkabılarını çıkarıp, sessizce koridorda koşarak boş müzik odasından geçtiler ve Ana Kuya'nın genelde misafirlerini ağırladığı oturma odasına bakan üst kattaki bir sütunun arkasına gizlendiler.

Siyah elbisesiyle kuşları andıran Ana Kuya çoktan yerine geçmiş, semaverden çay dolduruyordu; halka şeklindeki büyük anahtarlığı ise belinden aşağı sarkıyordu.

"Bu yıl sadece iki tane var o zaman?" dedi alçaklardan gelen bir kadın sesi.

Kız ile oğlan alt kattaki odanın üzerindeki balkonun parmaklıkları arasından aşağı baktı. İki Grisha şöminenin yanına oturmuştu. Biri mavi kıyafetli yakışıklı bir adam, diğeri de kırmızı elbise giyinmiş, kibirli, havalı bir kadındı. Genç, sarışın bir erkek olan üçüncü Grisha da odada dolanarak, bacaklarını açıyordu.

"Evet," dedi Ana Kuya. "Biri kız, biri oğlan; küçük olan epeydir burada. Tahminimize göre ikisi de sekiz yaşında."

"Nasıl yani?" diye sordu mavili adam.

"Anne babaları vefat edince..."

"Anlıyorum," dedi kadın. "Burada yaptığınız işi fazlasıyla takdir ettiğimizi bilmenizi isteriz. Sadece soyluların halka biraz daha ilgi göstermesini umuyoruz."

"Dükümüz çok yüce biridir," dedi Ana Kuya.

Üst kattaki kız ile oğlan birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Onlara bakan Dük Keramsov meşhur bir savaş kahramanıydı ve insanlara candan davranıyordu. Cepheden dönünce evini yetimhaneye çevirmiş, kapılarını savaşta dul kalanlara açmıştı. Onlar da her gece ona dualar etmişlerdi.

"Peki, çocuklar nasıl?" diye sordu kadın.

"Kız olanın eli çizime yatkın. Oğlan ise çoğu zaman ya evde kalıyor ya da çayırlara veya ormana gidiyor."

"Durumlarını sordum," dedi kadın.

Ana Kuya solan dudaklarını açtı. "Nasıllar mı? Disiplinden yoksunlar, bir de birbirlerine fazlasıyla bağlılar. Her..."

"Her söylediğinizi dinliyorlar," dedi morlu genç adam.

Kız ile oğlan şaşkınlıkla havaya sıçradı. Genç adam doğrudan saklandıkları yere baktığında ikisi birden sütunun arkasına çekildi ama artık çok geçti.

Ana Kuya'nın sesi havayı bir kırbaç gibi yardı. "Alina Starkov! Malyen Oretsev! Çabuk buraya gelin!"

Alina ile Malyen isteksizce balkonun sonundaki dar,

sarmal merdivenden aşağı indi. Alt kata vardıklarında kırmızılar giyinmiş kadın koltuktan kalktı ve onlara elini uzattı.

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu kadın. Saçları ağarmış, yüzü kırışmıştı ama güzeldi.

"Siz büyücüsünüz," dedi sessizce Malyen.

Kadın gülerek, "Büyücü mü?" dedi. Bakışlarını Ana Kuya'ya çevirdi. "Burada bunları mı öğretiyorsunuz? Batıl inancı ve yalanları mı?"

Ana Kuya'nın yüzü utançtan kızardı. Kırmızılı kadın, Malyen ile Alina'ya döndüğünde siyah gözleri parlıyordu. "Biz büyücü değiliz. Yüce Bilimler'in uygulayıcılarıyız. Bu ülkenin ve Krallığın güvenliğini sağlıyoruz."

"Birinci Ordu da," dedi Ana sesindeki iğneleyici havayla.

Kırmızılı kadın dimdik durdu ama bir süre sonra, "Kraliyet Ordusu da öyledir," diye yanıt verdi.

Morlu genç adam gülümseyerek çocukların önünde diz çöktü ve onlarla nazikçe konuşmaya başladı. "Yaprakların rengi değişince sihir mi yapıldı diyorsunuz? Peki ya eliniz kesilip iyileştiğinde? Veya bir tencereye su koyduğunuzda ve su kaynadığında aklınıza sihir mi geliyor?"

Gözlerini kocaman açan Malyen başını iki yana salladı.

Ama Alina kaşlarını çatıp, "Suyu herkes kaynatabilir," dedi.

Ana Kuya umutsuzluk içinde iç çekerken, kırmızılı kadın bir kahkaha patlattı.

"Çok haklısın. Herkes su kaynatabilir. Ama herkes Yüce

Bilim ustası olamaz. Bu yüzden sizi sınamaya geldik." Ana Kuya'ya döndü. "Bizi baş başa bırakabilirsin."

"Kal!" diye haykırdı Malyen.

"Grisha olursak ne olacak? Nereye gideceğiz?"

Kırmızılı kadın onlara baktı. "Bir ihtimal içinizden *biri* Grisha olursa, o şanslı çocuk Grishaların yeteneklerini keşfettiği özel bir okula gidecek."

"En güzel kıyafetler, en lezzetli yemekler sizin olacak. Tüm istekleriniz yerine getirilecek," dedi morlu adam. "Bunu istemez misiniz?"

Kapının önünde oyalanan Ana Kuya, "Böylece Kralınıza en iyi şekilde hizmet edeceksiniz," dedi.

Bunu duyduğuna ve onunla hemfikir olduğuna sevinen kırmızılı kadın, "Aynen öyle," dedi.

Kız ve oğlan birbirlerine baktı. Büyükler, gözleri üzerlerinde olmadığı için kızın uzanıp oğlanın elini tuttuğunu ve onunla bakıştığını görmediler. Dük burada olsa bu bakışı fark ederdi. Çünkü o, köylerin sürekli kuşatma altında olduğu, çiftçilerin Kral'dan başka kişilerden de herhangi bir yardım almadan savaştığı, yakıp yıkılan topraklarda uzun yıllar geçirmişti. Çıplak ayaklarıyla gözünü bile kırpmadan evinin önünde süngülerin karşısına dikilen kadınlar görmüş ve evini elinde sadece bir taşla korumaya çalışan adamların gözlerindeki ifadeye tanıklık etmişti.

BİLİM

Kalabalık yolun kenarında dururken uzaklara uzanan tarlalara, Tula Vadisi'nin terk edilmiş çiftliklerine baktım ve Karanlıklar Diyarı'nı ilk defa gördüm. Alayım, Poliznaya'daki karargâhtan iki haftalık yürüme mesafesi uzaklıktaydı. Başımın üzerindeki sonbahar güneşi havayı ısıtıyor olsa da, ufukta balçık gibi duran sisli alana bakarken kabanımın içinde titriyordum.

Arkadan omzuma güçlü bir darbe aldım. Sendeledim. Neredeyse çamurlu yola yüzüstü düşüyordum.

"Hey!" diye bağırdı asker. "Kendini kolla!"

"Asıl sen o kalas gibi bacaklarını kolla," diye çıkıştım ve adamın yüzünde beliren şaşkınlık dolu ifadeyi görünce içten içe gülümsedim. İnsanlar, özellikle de büyük tüfekler taşıyan büyük adamlar, benim gibi sıska birinden laf duymayı beklemezlerdi. Terslenince de her zaman şaşkınlığa uğrarlardı.

Bu tuhaf durumu çabucak atlatan asker, sırtındaki yükü düzeltirken bana pis pis baktı, sonra da dağın tepesinden aşağıdaki vadiye akan at arabalarının, yük arabalarının ve erkeklerin arasında kayboldu.

Adımlarımı hızlandırdım ve kalabalığın üzerinden ileriye bakmaya çalıştım. Atlı arabaya ait sarı bayrağın izini saatler önce kaybetmiştim ve epey geride kaldığımı biliyordum.

Yolda yürürken yeşilliğin, sonbahar ağaçlarının güzel kokusunu içime çektim ve arkamdan gelen güzel esintiyi sırtımda hissettim. Os Alta'dan Ravka'nın batı kıyılarındaki zamanın zengin liman şehirlerine uzanan Vy adlı yoldaydık. Ama bu, Karanlıklar Diyarı'ndan önceydi.

Kalabalıkta bir yerde birileri şarkı söylüyordu. *Şarkı? Hangi aptal Karanlıklar Diyarı'na giderken şarkı söylerdi ki?* Tekrar ufuktaki bulantıya baktım ve içimin ürpermesine aldırış etmemeye çalıştım. Karanlıklar Diyarı'nın birçok haritada Ravka'yı uzanabildiği tek kıyıdan koparıp etrafını karalarla çevrili halde bırakan, koyu bir çizgi olarak gösterildiğini görmüştüm. Bazen bir leke gibi, bazen de kasvetli, şekilsiz bir bulut gibi çizilmişti. Bazı haritalar da Karanlıklar Diyarı'nı uzun, dar bir kara parçası gibi resmediyor, onu askerlerin ve tacirlerin içini rahatlatıp üzerinden geçmesini sağlayacağına inandıkları diğer adıyla, "Kum Denizi" olarak adlandırıyordu.

Homurdandım. Bu taktikler şişman bir taciri aldatabilirdi ama benim içimi hiç mi hiç rahatlatmıyordu.

Gözlerimi uzaklardaki toprakların üzerinde gezinen uğursuz karaltıdan almaya çalıştım ve Tula'nın harap olmuş tarlalarına baktım. Bu vadi, zamanında Ravka'nın en zengin mülklerine ev sahipliği yapmıştı. Burası bir zamanlar çiftçilerin ekin ektiği, koyunların yeşil arazide otlandığı bir yerdi. Ama çok geçmeden uzakta kötülük belirmiş, her geçen yılla birlikte üzerine vahşetin habercisi zifiri karanlık çökmüştü. Çiftçilerin, sürülerin, ekinlerin, evlerin ve ailelerin nereye gittiğini ise kimse bilmiyordu.

Kes şunu, dedim kendi kendime. *Bu düşüncelerin sana faydası yok. İnsanlar yıllardır Karanlıklar Diyarı'ndan geçiyorlar... ama genelde büyük kayıplar da veriyorlardı.* Kendimi toparlamak için derin derin nefes aldım.

"Yolun ortasında bayılıp kalmak yok," dedi kulağımın yakınlarında bir ses, sonra da omuzlarımın üzerine inen ağır bir kol düşüp beni kendine doğru çekti. Başımı kaldırınca Malyen'in o bilindik simasıyla karşılaştım ve benimle birlikte yürümeye başlarken canlı mavi gözlerindeki gülümsemeyi gördüm. "Hadi," dedi. "Bir ayağını diğerinin önüne atacaksın. Nasıl yapıldığını biliyorsun."

"Planımı bozuyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bitkin düşüp yere yuvarlanacağım ve her yerimi yaralayacağım."

"Planın berbatmış."

"Ama çok kötü yaralanırsam, Karanlıklar Diyarı'nı geçmek zorunda kalmam."

Malyen yavaşça başını salladı. "Anladım. Eğer faydası olacaksa seni at arabalarından birinin altına atayım."

"İyi, teklifini düşüneceğim," diye söylendim, ama yavaştan moralimin düzeldiğini hissettim. Tüm çabalarıma rağmen Malyen'in üzerimde böyle bir etkisinin olmasına engel olamıyordum. Aynı durumdaki tek kişi de ben değildim. Güzel, sarışın bir kız yanımızdan geçip bize el salladı ve omzunun üzerinden Malyen'e alımlı bir bakış attı.

"Hey, Ruby," diye seslendi Malyen. "Bir ara görüşelim mi?"

Ruby kıkır kıkır gülerek hızlı adımlarla kalabalığın arasına karıştı. Malyen kaşlarımı çattığımı görene dek kocaman gülümsemeye devam etti.

"Ne oldu? Ruby'yi sevdiğini sanıyordum."

"Pek anlaşamıyoruz," dedim. Aslında ilk başta Ruby'den hoşlanmıştım. Poliznaya'da askerlik yapmak için Malyen'le Keramzin'deki yetimhaneden ayrıldığımız zaman yeni insanlarla tanışacağım için gerilmiştim. Ama birçok kız benimle arkadaş olmaya can atmıştı ve Ruby de onların en heveslisiydi. Ama o zamanki arkadaşlıklarımın hepsi, sırf Malyen'e yakın olmak için bana ilgi gösterildiğini anladığımda sona erdi.

Malyen'in kollarını açıp gerinişine ve yüzünü sonbahar havasına çevirişine baktım; halinden fazlasıyla memnun görünüyordu. Hatta çok belli olmasa da zıplaya zıplaya adım attığını fark edince biraz tiksindim.

"Senin neyin var?" diye fısıldadım kızgınca.

"Neyim olacak!" dedi şaşkınlıkla. "Kendimi çok iyi hissediyorum."

"Ama nasıl bu kadar… kaygısız olabiliyorsun?"

"Kaygısız mı? Ben hayatım boyunca kaygısız biri olmadım. Umarım olmam da."

"Peki, o zaman bu tavırlar ne?" diye sordum ona el sallayarak. "Ölümümüze veya sakatlanmamıza yol açacak bir yere değil de, ziyafete gidiyormuşuz gibi davranıyorsun."

Malyen kahkaha attı. "Fazla endişeleniyorsun. Kral, gemileri koruması için büyük bir Grisha grubu gönderdi, hatta birkaç tane de o ürpertici Cellatlardan yolladı. Elimizde tüfeklerimiz de var," diyerek sırtındaki silahını okşadı. "Bize bir şey olmaz."

"Güçlü bir saldırı olursa o tüfek hiçbir işe yaramaz."

Malyen şaşkınca bir bakış attı. "Son zamanlarda sana neler oldu? Eskisinden daha huysuzsun. Hem de berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye homurdandım. "Bir süredir iyi uyuyamıyorum."

"Bu yeni bir şey değil ki."

Elbette haklıydı. Ben zaten hiç doğru düzgün uyuyamazdım. Ama şu son birkaç günde durumum daha da kötüleşmişti. Azizler, Karanlıklar Diyarı'na gitme konusunda en az benim gibi oradan geçmek için seçilen alayımızın diğer üyeleri kadar korkmakta haklı olduğumu biliyordu. Ama başka bir şey daha vardı; içime, henüz adını koyamadığım ve huzurumu kaçıran güçlü bir his yerleşmişti.

Göz ucuyla Malyen'e baktım. Ona bir zamanlar her şeyimi anlatabiliyordum. "Sadece... içimde kötü bir his var."

"Endişelenmeyi kes. Belki de gemiye Mikhael'i koyarlar. Volcra da onun o iştah açıcı göbeğine bakıp bizi yalnız bırakır."

Birdenbire aklıma bir anı geldi. Malyen'le birlikte Dük'ün kütüphanesinde yan yana oturmuş, deri kaplı, kocaman bir kitabın sayfalarını çeviriyorduk. Bir volcra çizimi görmüştük; uzun, pis pençeleri, deri kanatları ve insan eti yemek için kullandığı jilet gibi keskin sıra sıra dişleri vardı. Karanlıklar Diyarı'nda yaşayan ve avlanan volcralar nesillerdir kördü, ama efsaneye göre insan kanının kokusunu kilometrelerce uzaktan alabiliyorlardı. Sayfayı gösterip, "Şu elindeki ne?" diye sormuştum.

Malyen'in fısıltısını hâlâ kulaklarımda duyabiliyordum. "Bence... bence bir ayak." Kitabı hemen kapatıp çığlıklar atarak gün ışığına kaçmıştık.

Aklıma gelen görüntülerden kurtulamamış, farkına bile varmadan durmuş, yerimde donup kalmıştım. Malyen yanında olmadığımı fark edince bezmişçesine iç çekip yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koyup beni silkeledi.

"Şaka yapıyorum. Kimse Mikhael'i yemeyecek."

"Biliyorum," dedim bakışlarımı çizmelerime çevirerek. "Çok komiksin."

"Alina, hadi gel. Bize bir şey olmayacak."

"Orasını bilemezsin."

"Bana bak." Gözlerinin içine bakabilmek için kendimi

zorladım. "Korktuğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bunun üstesinden geleceğiz ve iyi olacağız. Her zamanki gibi. Tamam mı?" Malyen gülümsediğinde kalbim küt küt atıyordu.

Başparmağımla sağ avucum boyunca uzanan yarayı ovdum ve zayıf bir nefes aldım. Gönülsüzce, "Tamam," dedim, ama gerçek olan şu ki, içimden ona gülümsediğimi hissettim.

"Madamın keyfi yerine gelmiş!" diye bağırdı Malyen. "Güneş bir kez daha parıldasın!"

"Şunu keser misin?"

Ona şakayla yumruk atmaya yeltendim ama daha elimi kaldıramadan beni tutup havaya kaldırdı. Toynak sesleri ve bağırışlar havada yankılandı. Kocaman, siyah bir at arabası yanımızdan geçerken ve insanlar dört siyah atın sertçe yere basan toynaklarının altında ezilmemek için etrafa saçılırken, Malyen beni yanına çekti. Dizginleri tutan sürücünün yanında kapkara paltolu iki asker vardı.

Karanlıklar Efendisi. Siyah at arabasını ve muhafızlarının üniformalarını nerede görsem tanırdım.

Ardından parlak kırmızı tenteli bir başka araba daha yavaşça yanımızdan geçti.

Kalbim deli gibi atarken Malyen'e bakıp, "Sağ ol," diye fısıldadım. Malyen aniden bana sarıldığını fark etti ve beni bırakıp çabucak bir adım geri çekildi. Paltomun üzerindeki tozu silkelerken, Malyen'in yanaklarının kızardığını fark etmemesini umdum.

Mavi renkli bir araba daha geçerken, içinden bir kız başını camdan dışarı çıkardı. Kıvırcık siyah saçları vardı ve başına gri renkli, kürk bir şapka takmıştı. Ona bakan kalabalığa göz gezdirirken doğal olarak gözleri Malyen'e takıldı.

Az önce sen de ona bakıyordun, diye kızdım kendime. *Güzel bir Grisha aynısını yapmışsa ne olur ki?*

Malyen'le göz göze gelip, at arabası gözlerden kaybolana dek omzunun üzerinden ona bakan kızın dudakları küçük bir gülümsemeye büründü. Ağzı hafif açık kalan Malyen, aptallaşmışçasına onun arkasından bakakaldı.

"Sinek kaçmadan ağzını kapat," dedim.

Hâlâ sersemlemiş gibi duran Malyen gözlerini kırptı.

"Onu gördün mü?" diye haykırdı bir ses. Mikhael'in, yüzünde korkuya benzer bir ifadeyle uzun adımlar atıp bize doğru geldiğini gördüm. Geniş yüzlü, kalın boyunlu, kızıl saçlı ve iriyarı biriydi. Arkasından gelen uzun boylu, zayıf Dubrov da ona yetişmeye çalışıyordu. İkisi de Malyen'in birliğinde izciydi ve onun yanından hiç ayrılmıyorlardı.

"Elbette gördüm," dedi Malyen. Uyuşuk yüz ifadesi sırıtışa döndü. Ben de ters ters ona baktım.

"Doğrudan sana baktı!" diye bağırdı Mikhael, Malyen'in sırtına vurarak.

Malyen sıradan bir şeymiş gibi omuz silkti ama ağzı kulaklarına varıyordu. "Bakmışsa ne olmuş?" dedi kendini beğenmişçesine.

Dubrov gergince kıpırdandı. "Grisha kızlarının insana büyü yapabildiğini söylüyorlar."

Burnumdan soludum.

Mikhael orada olduğumu bilmiyormuşçasına bana baktı. "Hey, sıska," dedi ve koluma yumruk attı. Bana taktığı adı duyunca kaşlarımı çattım ama o çoktan Malyen'e dönmüştü bile. "Kızın da kampta kalacağını biliyorsundur," dedi imalı imalı.

"Grisha çadırının katedraller kadar büyük olduğunu duymuştum," diye ekledi Dubrov.

"Birçok da kuytu köşe vardır," dedi Mikhael ve kaşlarını oynatmaktan çekinmedi.

Malyen haykırdı. Üçü bana bakmadan bağırmaya, birbirlerini iteklemeye ve yürümeye başladı.

"Sizi görmek güzeldi çocuklar," diye söylendim kendi kendime. Omzumdaki çantayı düzelttim ve geride kalan üç-beş kişiye katılıp yoldan aşağı inerek Kribirsk'e gitmeye başladım. Acele etmeye uğraşmadım. Muhtemelen en sonunda Belge Çadırı'na vardığımda azar işitecektim, zaten artık bu konuda bir şey de yapamazdım.

Mikhael'in yumruk attığı yeri ovdum. *Sıska.* Taktığı addan nefret etmiştim. *İlkbahardaki şenlikte kvasla kafayı bulup bana asılırken hiç de sıska demiyordun,* diye düşündüm kızgınca.

Kribirsk'de görülecek çok da bir şey yoktu. Usta kartografın dediğine göre Karanlıklar Diyarı'ndan önce tozlu bir meydan ve Vy üzerinde bitkin düşen yolcuların kaldığı bir konaktan ibaret olan sıkıcı bir ticaret kasabasıydı. Ama şimdi kalıcı karargâhın yolcularını alarak karanlığın içinden

geçirecek ve Batı Ravka'ya ulaştıracak gemilerin beklediği limanın etrafında gelişen Kribirsk, artık köhne liman şehirlerinden farksızdı. Tavernaların, barların ve özellikle Krallık Ordusu birliklerine hizmet ettiğinden emin olduğum genelevlerin önünden geçtim. Yol boyunca tüfekler, tatar yayları, lambalar, meşaleler; diğer bir deyişle Karanlıklar Diyarı'nın karşısına geçmek için gerekli tüm silah ve aletlerin satıldığı dükkânlar vardı. Badanalı duvarları olan, parlak soğan kubbeli küçük kilise, görenleri şaşırtacak kadar iyi durumdaydı. *Belki de bunda şaşılacak bir şey yoktur,* diye düşündüm. Karanlıklar Diyarı'ndan geçmeyi düşünen herkesin aklını kullanıp burada canının bağışlanması için dua etmesi hayrına olurdu.

Topografların toplandığı yeri bulup çantamı bir karyolanın üzerine bıraktım ve telaşla Belge Çadırı'na gittim. Usta Kartograf'ın ortalıkta olmadığını görünce rahatladım ve kimselere görünmeden içeri sızdım.

Beyaz çadıra girince Karanlıklar Diyarı'nı gördüğümden bu yana ilk kez rahat bir nefes aldım. Belge Çadırı gördüğüm tüm kamplardaki gibiydi; içinde parlak ışıkları, ressam ve topografların başında çalıştığı sıra sıra dizilmiş çizim masalarını barındırıyordu. Yolculuğun itiş kakışının ve gürültüsünün ardından sayfaların karıştırılış sesinde, mürekkep kokusunda ve divit uçlarıyla fırçaların kâğıda değerken çıkardığı seslerde bir parça huzur buldum.

Paltomun cebinden karalama defterimi çıkarıp Alexei'nin çalıştığı tezgâha geçtiğimde dönüp bana baktı ve sinir

olmuşçasına, "Nerelerdeydin?" diye fısıldadı.

"Neredeyse Karanlıklar Efendisi'nin arabasının altında kalıyordum," diye yanıt verdim. Sonra temiz bir kâğıt aldım ve kopyalanacak uygun bir çizim bulmak için karalamalar yaptığım sayfaları karıştırdım. Alexei'yle ikimiz kartograf asistanıydık ve eğitimimizin bir parçası olarak her günün sonunda iki bitmiş çizim veya dolgu çalışması teslim etmemiz gerekiyordu.

Alexei derin derin nefes aldı. "Gerçekten mi? Onu gördün mü?"

"O sırada canımı kurtarmakla meşguldüm."

"Şu devirde daha beterleri de var." Kâğıda geçirmeye başladığım taşlık vadiyi gördü. "I-ıhh. O olmaz." Karalama defterimin sayfalarını karıştırıp bir tepenin yükseltisini çizdiğim yerde durdu ve parmağıyla onu gösterdi. "Bu daha iyi."

Ben daha kalemimi kâğıda değdiremeden Usta Kartograf içeri girdi, dosdoğru bize doğru yürüdü ve yanımızdan geçerken çalışmalarımızı inceledi.

"Umarım bu ikinci çizimindir, Alina Starkov."

"Evet," diye yalan söyledim. "Aynen öyle."

Kartograf yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz Alexei, "Bana atlı arabadan bahset," diye fısıldadı.

"Çizimlerimi bitirmek zorundayım."

"Buyur," dedi çaresizce, çizimlerinden birini bana doğru iterek.

"Seninki olduğunu anlar."

"Yoo, hayır, o kadar da kötü çizmiş olamam. Ben çizdim diye yutturabilirsin."

"İşte tanıdığım ve katlandığım Alexei bu," diye söylendim ama çizimini de geri vermedim. Alexei en yetenekli asistanlardan biriydi ve bunun da farkındaydı.

Alexei, üç Grisha arabasıyla ilgili tüm ayrıntıları anlatmamı istedi. Verdiği çizim için ona minnettardım, bu yüzden de kâğıda geçirdiğim tepenin yükseltisini tamamlayıp en yüksek noktaların ölçümlerini başparmağımla hesaplarken, Alexei'nin merakını gidermek için elimden geleni yaptım.

İşlerimizi bitirdiğimizde karanlık çökmek üzereydi. Çizimlerimizi teslim ettik ve ortak kullanılan çadıra doğru yürüyerek, terli bir aşçının kepçeyle servis ettiği bulamaca benzer yahniden almak için sıraya girdik. Sonra da diğer topografların birkaçının oturduğu masada kendimize yer bulduk.

Sessizce yemeğimi yedim, Alexei'yle diğerlerinin kampla ilgili dedikodularını ve yarınki zorlu yolculukla ilgili gergin sözlerini dinledim. Alexei bir kez daha Grisha arabalarıyla ilgili hikâyeyi anlatmamı istedi. Bu isteğinin ardından da Karanlıklar Efendisi'nin bahsi her geçtiğinde olduğu gibi ortaya bilindik merak ve korku karışımı duygular çıktı.

Eva adındaki diğer asistan, "O bizim dünyamızdan değil," dedi. Güzel, yeşil gözleri vardı ama bu ona bakınca domuzlarınkine benzer burnunun insanın dikkatini çekmesinin önüne geçemiyordu. "Hiçbiri bu dünyadan değil."

Alexei burnunu çekti. "Batıl inançlarını kendine sakla, Eva."

"Karanlıklar Diyarı'nın ortaya çıkmasına sebep olan da bir Karanlıklar Efendisi'ydi."

"O, yıllar önceydi," diye karşı çıktı Alexei. "Hem o efendi zırdeliydi."

"Bu da onun kadar kötü."

"Seni kör cahil," dedi Alexei ve elini sallayarak onu umursamadığını gösterdi. Eva ona küçümsercesine baktı, sonra da yüzünü çevirip arkadaşlarıyla konuştu.

Sessizce durdum. Ben batıl inançları olsa da Eva'dan daha cahildim. Okuma yazmayı Dük'ün hayırseverliği sayesinde öğrenmiştim ama Malyen de ben de gizlice anlaşmış gibi Keramzin'in bahsini etmekten kaçınıyorduk.

Tam o sırada kaba bir kahkaha sesi düşüncelerimi böldü. Omzumun üzerinden geriye baktım. Malyen, izcilerle dolu gürültücü bir kalabalığı masasının başında toplamıştı.

Alexei bakışlarımı takip etti. "Siz ikiniz nasıl arkadaş olmuştunuz?"

"Birlikte büyüdük."

"Çok da ortak noktanız yok gibi."

Omuz silktim. "Çocukken ortak bir şeyler bulmak daha kolay oluyor." Tıpkı yalnızlık gibi, unutmamız beklenen anne babalarımız gibi, çayırlarda kovalamaca oynamak için yapmamız gereken işlerden kaçmanın verdiği zevk gibi.

Alexei şüpheli gözlerle bakınca kendimi tutamayıp kahkaha attım. "Eskiden şimdiki gibi Grisha kızlarını ayartan, uzman bir izci değildi Malyen."

Alexei'nin ağzı açık kaldı. "Grisha kızını mı ayarttı?"

"Hayır, ama onu da yapacağından eminim," diye söylendim.

"Ee, eskiden nasıl biriydi?"

"Kısa boylu, tıknaz biriydi ve banyo yapmaktan korkardı," diye söyledim keyif alarak.

Alexei gözünün ucuyla Malyen'e baktı. "İnsan zamanla değişiyor."

Başparmağımla avucumdaki yarayı ovdum. "Öyle sanırım."

Tabaklarımızı kaldırdıktan sonra çadırdan akşamın serin havasına çıktık. Kışlaya dönerken Grisha kampını görebilmek için yolumuzu uzattık. Grishaların mavi, kırmızı ve mor flamaları yükseklerde dalgalanan, siyah-ipek örtüyle kaplı büyük çadırı gerçekten de katedraller kadar büyüktü. Onun arkasında bir yerlerde Karanlıklar Efendisi'nin muhafızlarının ve Corporalki Cellatlarının koruduğu çadır vardı.

Alexei merakını giderene kadar etrafa baktıktan sonra, kalacağımız yere dönmek için yolumuza devam ettik. Alexei sessizleşti, parmaklarını çıtlattı. Onun da benim gibi yarınki yolculuğu düşündüğünü biliyordum. Kışladaki kasvetli havaya bakılırsa yalnız da değildik. Bazıları lambanın ışığı altında toplanmış alçak sesle konuşurken, bazıları da çoktan yataklarına girmişti; ya uyumuşlardı ya da uyumaya çalışıyorlardı. Birkaç kişi de ellerindeki dini simgelere tutunmuş azizlere dua ediyordu.

Yatağımı yakınlardaki bir karyolaya açtım, çizmelerimi

çıkardım ve paltomu astım. Sonra da içi kürk kaplı battaniyenin altına girip tavana bakarak, uykumun gelmesini bekledim. Işıklar kapatılıp, konuşma sesleri yerini hafif horlamalara ve yataklardan gelen dönme seslerine bırakıncaya kadar öyle kaldım.

Eğer yarın her şey planlandığı gibi giderse Batı Ravka'ya sağ salim geçmiş olacağım ve oraya varınca da Gerçek Deniz'i hayatımda ilk kez göreceğim. Malyen ve diğer izciler kırmızı kurtları, tilki balıklarını ve sadece batıda bulunan diğer canlıları avlamaya çıkacak. Ben Os Kervo'da eğitimimi bitirmek ve Karanlıklar Diyarı'nda toparlamayı başardığımız bilgilerle çizimlere yardım etmek için, kartograflarla birlikte kalacağım. Sonra da elbette eve geri dönebilmek için bir kez daha Karanlıklar Diyarı'ndan geçeceğim. Gerçi şimdiden o kadar ileriyi düşünmem çok zor.

Gelen sesleri duyduğumda gözlerim hâlâ açıktı. *Tık tık.* Sessizlik. *Tık.* Sonra tekrar: *Tık tık.* Sessizlik. *Tık.*

Hemen yanımdaki yatakta yatan Alexei, uykulu sesle, "Neler oluyor?" diye söylendi.

"Bir şey yok," diye fısıldadım ama çoktan yatağımdan çıkmış, çizmelerimi ayaklarıma geçirmek için hareketlenmiştim.

Paltomu alıp sessizce dışarı çıktım. Kapıyı açınca bir kıkırdama sesi duydum. Karanlık odada bir yerlerden gelen kadın sesi, "Eğer o izciyse, ona içeri gelip beni ısıtabileceğini söyle," dedi.

"Sifilis kapmak istiyorsa ilk sana uğraması gerektiğini

söylerim," dedim sevimlice, sonra da gecenin karanlığına adım attım.

Soğuk hava yanaklarımı kesmişti, çenemi paltomun içine soktum ve atkımla eldivenlerimi almadığım için hayıflandım. Malyen kırılacakmış gibi duran basamaklarda sırtı bana dönük olarak oturuyordu. Yanındaki Mikhael ile Dubrov'un, yoldan yansıyan parlak ışıkların altında ellerindeki şişeyi bir alıp bir verdiklerini görebiliyordum.

Kaşlarımı çattım. "Ne olur sırf Grisha çadırına gideceğini haber vermek için beni uyandırmaya gelmediğini söyle. Ne istiyorsun? Akıl mı?"

"Uyumuyordun ki. Gözlerin açık şekilde uzanmış telaş ediyordun."

"Yanılıyorsun. Grisha çadırına girip kendime nasıl tatlı bir Corporalki kaçıracağımı planlıyordum."

Malyen kahkaha attı. Kapının önünde tereddüt ettim. Onu her görüşümde içim mutlulukla doluyor olsa da, etrafında olmanın en zor yanı bu tavırlarıydı. Yaptığı aptalca şeylerin canımı ne kadar yaktığının belli olmasından nefret ediyor, bunu fark edebileceği düşüncesinden rahatsız oluyordum. Hemen arkama dönüp içeri girmeyi düşündüm. Ama onun yerine kıskançlığımı bastırıp yanına oturdum.

"Umarım bana güzel bir şey getirmişsindir," dedim. "Alina'nın sevgili edinme sırları ucuz değil, bilesin."

Gülümsedi. "Hesaba yazsan olmaz mı?"

"Bakarız. O da sırf senin hatırına."

Karanlığa baktım, Dubrov'un şişeyi kafaya dikişini

sonra da öne doğru sendeleyişini izledim. Mikhael onu tutmak için kolunu uzattı ve ikisinin kahkahaları etrafta yankılandı.

Malyen başını iki yana sallayıp iç çekti. "Hep Mikhael'e ayak uydurmaya çalışıyor. Yine çizmelerime kusacak."

"Oh olsun," dedim. "Ee, burada ne arıyorsun?" Bir yıl önce askerlik görevimizi yapmaya başladığımızda, Malyen neredeyse her akşam ziyaretime gelirdi. Ama aylardır yanıma hiç uğramamıştı.

Omuz silkti. "Bilmem. Yemekte moralin bozuk gibiydi."

Durumumu fark etmiş olmasına şaşırdım. "Yarınki yolculuğu düşünüyordum," dedim dikkatlice. Yalan da sayılmazdı. Karanlıklar Diyarı'na girmekten *korkuyordum* ve Malyen'in Alexei'yle onun hakkında konuştuğumuzu bilmesine gerek yoktu. "Halimi sorduğun için sağ ol ama benim için endişelenmene gerek yok."

"Hey," dedi gülümseyerek, "senin için elbette endişelenirim."

"Şanslıysan yarın bir volcra kahvaltı niyetine beni yer de, senin de tasalanmana gerek kalmaz."

"Sen olmasan ben kaybolurdum biliyorsun, değil mi?"

"Sen hayatın boyunca hiç kaybolmadın ki," dedim. Haritacı bendim ama Malyen kuzeyi gözleri bağlı da olsa, baş aşağı da dursa rahatlıkla bulabilirdi.

Omzuyla bana vurdu. "Neyi kastettiğimi anlamışsındır."

"Evet," dedim, ama aslında anlamamıştım.

Sessizce oturduk ve nefesimizin buharlar halinde soğuk havaya karışmasını izledik.

Malyen çizmelerinin ucuna baktı ve şöyle dedi: "Galiba ben de gerginim."

Dirseğimle onu dürttüm ve hiç gerçekçi olmasa da öz güvenle, "Ana Kuya'ya katlandıysak birkaç volcranın da üstesinden geliriz," dedim.

"Yanlış hatırlamıyorsam en son Ana Kuya'ya karşı çıktığımızda sen dayak yemiştin ve ikimiz ahırları temizlemek zorunda kalmıştık."

Yüzümü ekşittim. "İçini rahatlatmaya çalışıyorum. En azından başarıyormuşum gibi davranabilirsin."

"Tuhaf ama biliyor musun, onu bazen gerçekten özlüyorum."

Şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Ömrümüzün on yılını Keramzin'de geçirmiştik ama ben hep genelde Malyen'in orayla ilgili her şeyi, hatta beni bile unutmayı istediğini sanmıştım. Demek ki o da ağzına koyduğu her lokma, ayağına geçirdiği her kullanılmış çizme için haline şükreden bir yetim, bir sığınmacıydı. Orduda bir zamanlar istenmeyen çocuk olduğunun sorup sorgulanmadığı bir yer edinmeyi başarmıştı.

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ona mektup yazabiliriz."

"Olabilir."

Birden uzanıp elimi tuttu. İçimdeki hafif ürpertiye aldırış etmemeye çalıştım. "Yarın bu saatlerde Os Kervo'da, limanda oturmuş okyanusa bakıp *kvas* içiyor olacağız."

Bir ileri bir geri salınan Dubrov'a baktım ve gülümsedim. "Dubrov mu ısmarlayacak?"

"Sadece ikimiz olacağız," dedi Malyen.

"Gerçekten mi?"

"Her zaman önemli olan sadece ikimizdik, Alina."

Bir an için bu, gerçek gibi göründü. O an dünya bu basamaktan, bu yuvarlak lamba ışığından ve karanlıkta donuk kalan ikimizden ibaretti.

"Hadi!" diye haykırdı Mikhael yoldan.

Malyen aniden rüyadan uyanan biri gibi irkildi. Elimi hafifçe sıkıp bıraktı. "Gitmeliyim," dedi ve yüzünde yine o gülümseme belirdi. "Biraz uyumaya çalış."

Usulca merdivenden kalktı ve arkadaşlarına katılmak için koşar adımlarla yanımdan uzaklaştı. Omzunun üzerinden, "Bana şans dile," diye seslendi.

"Bol şans," dedim hemen, sonra da kendimi tokatlamak istedim. *Bol şans mı? Güzel günler yaşa, Malyen. Umarım güzel bir Grisha bulur, ona deli gibi aşık olur, onunla yetenekli, harika çocuklar dünyaya getirirsin.*

Merdivenlerde donup kaldım, üçünün yolda gözlerden kayboluşunu izlerken Malyen'in elinin sıcaklığını hissetmeye devam ettim. *Belki de ona giderken bir hendeğe düşer,* diye düşündüm ayağa kalkarken.

Kışlaya geri döndüm, kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve halimden memnun bir şekilde yatağıma girdim.

O siyah saçlı Grisha, Malyen'le buluşmak için çadırdan kaçacak mıydı? Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım.

Beni ilgilendirmezdi ve gerçekten de cevabını bilmek istemiyordum. Malyen bana hiçbir zaman o kıza, hatta Ruby'ye bile baktığı gözle bakmamıştı, bakmayacaktı da. Ama hâlâ arkadaş olduğumuz gerçeği bunların hepsinden önemliydi.

Kafamda sinir bozucu bir ses yankılandı. *Ama ne kadar sürecek ki?* Alexei haklıydı, insanlar değişiyordu. Malyen güzel bir değişim geçirmiş; daha yakışıklı, daha cesur, daha kendinden emin olmuştu. Ben ise… sadece uzamıştım. İç çekerek yatağın öteki tarafına döndüm. Malyen'le her zaman arkadaş kalacağımıza inanmayı istiyordum ama farklı yollarda ilerlediğimiz gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Karanlıkta uzanmış uykumun gelmesini beklerken, o yolların bizi birbirimizden ayırmaya devam edip etmeyeceğini ve günün birinde birbirimize yabancı olup olmayacağımızı merak ettim.

www.webcanavari.net

BİLİM

Önce kahvaltı yaptığım, yanıma yedek mürekkeple kâğıt almak için Belge Çadırı'na gittiğim, sonra da kuru limanın karmaşasında dolandığım sabah saatleri, gözlerimin önünden buğulu bir anı gibi geçti. Diğer topografların yanında durdum ve kumda giden gemilerden birine alınmak için sıramızın gelmesini bekledim. Arkamızda kalan Kribirsk güne uyanmış, normal işleyişine devam ediyordu. İlerideyse Karanlıklar Diyarı'nın tuhaf, korkutucu karanlığı yatıyordu.

Hayvanlar çok ses çıkardığı ve Kum Denizi'nde seyahat etmekten korktukları için yolculuk, sığ kızakların ölümü andıran koyu gri kumların üzerinde sessizce süzülmesini sağlayan kocaman yelkenlerle çekildiği kumda giden gemilerle yapılıyordu. Gemiler tahılla, keresteyle ve ham pamukla doluydu, ama dönüş yolculuğunda tüfek, torba torba şeker ve Batı Ravka'nın limanlarından geçen çeşit çeşit eşya taşıyacaktı. Bir yelkenden ve kırılacakmış gibi duran bir korku-

luktan ibaret olan geminin güvertesine bakarken saklanacak hiçbir yer olmadığını fark ettim.

Ağır silahlı askerlerin yanında durduğu her yelken direğinin başında, koyu mavi *kefta*'lı iki Grisha Etherealkisi duruyordu. Kolluklarındaki gümüş işlemeler ve cübbelerinin kenarları, onların havanın basıncını alçaltıp yükseltebilen ve geminin yelkenlerini bizleri Karanlıklar Diyarı'nın kilometrelerce uzağına götürecek rüzgârlarla doldurabilen Rüzgârın Hâkimleri'nden olduklarını gösteriyordu.

Suratsız bir komutanın dikkatli bakışları altında duran tüfekli askerler, korkuluk boyunca dizilmişti. Aralarında birkaç Etherealki daha vardı, ama mavi cüppelerinin kırmızı kollukları ateşe hükmedebildiklerini gösteriyordu.

Usta Kartograf geminin kaptanından gelen işaretle beni, Alexei'yi ve diğer asistanları yolcuların yanına katılmamız için sandala çıkardı. Sonra da karanlık bölgede gidilecek yolun bulunmasına yardımcı olmak için yelken direğindeki Rüzgârcı'nın yanına geçti. Elinde bir pusula vardı ama Karanlıklar Diyarı'na girdiğimizde o da hiçbir işe yaramayacaktı. Güvertedeki kalabalık artarken Malyen'in sandalın diğer ucundaki izcilerin yanında durduğunu gördüm. Onların da ellerinde tüfekler vardı. Arkalarında, sırtlarındaki ok kılıfları, ucu Grisha çeliğinden yapılmış oklarla dolu olan bir grup okçu vardı. Parmağımı kemerime koyduğum asker bıçağının üzerinde gezdirdim. Ama o da bana güven vermiyordu.

Limandaki görevli bağırarak işaret verdi ve yerdeki iri-

yarı adamlar gemiyi Karanlıklar Diyarı'nın en uzak yerlerini işaretleyen renksiz kumlara doğru itmeye başladı. Sonra da o solgun, karanlık kumların ayaklarını yakmasından korkmuş gibi telaşla geriye adım attılar.

Artık sıra bize gelmişti. Sandalımız büyük bir güçle ileri doğru atılıp toprağı yararken, limanda kalanları geri fırlattı. Kalbim deli gibi atarken ayakta kalabilmek için korkuluğa sıkıca tutundum. Rüzgârın Hâkimi kollarını havaya kaldırdı. Yelkenler büyük bir çarpma sesiyle gerildi ve gemimiz Karanlıklar Diyarı'na doğru hızlıca yol aldı.

İlk başta yoğun bir dumana giriyormuşuz gibi geldi ama ne bir sıcaklık hissediyor ne de yangın kokusu alıyorduk. Sesler boğuklaşıyor, dünya durgunlaşıyordu. Önümüzdeki gemilerin karanlığa girişini, gözlerden birer birer kaybolusunu izledim. Artık kendi gemimizin bile önünü göremediğimi fark ettim ve birden korkuluğa tutunan kendi elimi dahi göremez oldum. Omzumun üzerinden arkama baktım. Canlıların dünyası kaybolmuştu. Karanlık tüm gerçekliği, gücü ve kötülüğüyle her tarafımızı çevrelemişti. Karanlıklar Diyarı'na girmiştik.

Bir uçurumun kenarında duruyor gibiydik. Korkuluğa sıkı sıkıya tutunduğumda, tahtanın elime battığını hissettim ve sağlam olmasına sevindim. Çizmelerimin içinde hissettiğim güverteye basan ayak parmaklarıma odaklandım. Sol tarafımda kalan Alexei'nin nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

Ellerinde tüfekler olan askerleri, mavi cüppeli Grisha

güçlerini düşünmeye çalıştım. Karanlıklar Diyarı'nı sessizce, fark edilmeden geçmeyi, silah sesleri duymamayı, ateşin gücüne çağrıda bulunulmamasını umuyordum. Yine de onların varlığı içimi bir nebze rahatlatıyordu.

Bu şekilde ne kadar süreliğine yol aldığımızı, sandalın ne kadar ileri gittiğini bilmiyordum; kulağıma sadece sandalın üzerinde süzüldüğü kumların hışırtısı geliyordu. Bana dakikalar geçmiş gibi geliyordu ama saatler de olabilirdi. *Bize bir şey olmayacak,* diye düşündüm kendi kendime. *Bize bir şey olmayacak.* Sonra da Alexei'nin eliyle beni aradığını hissettim. Beni bileğimden tuttu.

"Beni dinle!" diye fısıldadı, sesi korkudan boğuk çıkıyordu. Bir anlığına sadece onun kesik kesik gelen nefes alış verişini ve geminin hışırtısını duydum. Sonra karanlıkta bir yerlerden bir başka ses daha geldi. Sönük ama acımasız olan bu ses, çırpılan kanatların ritmik çınlamasıydı.

Kalbim deli gibi atıp gözlerim önümdeki karaltıda bir şeyler görmeye çalışırken bir elimle Alexei'nin kolunu tuttum, diğeriyle de bıçağımın sapına tutundum. Tetiklerin çekildiğini, okların yaylara takıldığını duydum. Biri, "Hazır ol," diye fısıldadı. Bekledik; havayı yaran, savaş davulları gibi yaklaştıkça sesi artan kanat çırpış seslerini dinledik. Yaratıklar yakınımıza geldikçe rüzgârın yanaklarıma değdiğini hissettim.

"Yakın!" diye bağırdı komutan, ardından çakmaktaşları taşa sürtülüp patlama sesleri duyulurken gemilerin her birinden göğü yaran Grisha ateşi yükseldi.

Ani parıltının karşısında gözlerimi kısarak gözümün aydınlığa alışmasını bekledim. Işıkların altında onları gördüm. Volcralar küçük sürüler halinde uçarlardı ama karşımızda onlarca değil, yüzlercesi vardı. Geminin etrafında dolanıyor, havada duruyorlardı. Kitaplarda gördüğüm tüm yaratıklardan, gözlerimde canlandırdığım tüm canavarlardan daha korkunçlardı. Silahlar patladı. Okçular oklarını attı, volcraların korku verici, yüksek çığlıkları havada yankılandı.

Üzerimize daldılar. Cılız bir ağlama sesi duydum ve korku içinde bir askerin debelene debelene yakalanıp havaya kaldırıldığını gördüm. Alexei'yle birbirimize tutunup korkulukların yanına çömeldik. Dünya gözlerimizin önünde bir kâbusa dönüşürken küçücük bıçaklarımıza sarıldık ve dua etmeye başladık. Etrafımızdaki erkekler bağırdı, kadınlar çığlıklar attı, askerler acıdan kıvranan, devasa, kanatlı yaratıklarla çatıştı ve Karanlıklar Diyarı'nın doğaüstü kötülüğü, Grishaların kızıl ateşiyle ara sıra püskürtüldü.

Ardından yan tarafımdan bir çığlık yükseldi. Alexei'nin kolu ellerimin arasından kayarken nefesimi tuttum. Bir ateş parlarken bir eliyle korkuluğa tutunmaya çalıştığını gördüm. Haykıran dudaklarını, fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerini, canavarın onu parlayan gri kollarından tutup ayaklarını yerden keserken kanatlarını çırpışını, kocaman pençelerini Alexei'nin sırtına batırışını ve yere kanların akmaya başladığını gördüm. İleri atılıp Alexei'nin kolunu tuttum.

"Dayan," diye haykırdım.

Ardından ateş söndü ve Alexei'nin parmaklarının ka-

ranlıkta parmaklarımdan ayrıldığını hissettim."

"Alexei!" diye bağırdım.

Volcra onu karanlığa götürürken çığlıkları çatışma seslerinin arasında kayboldu. Bir ateş patlaması daha gökyüzünü aydınlattı ama artık görünürde değildi.

"Alexei!" diye haykırdım korkuluğa yaslanarak. "Alexei!"

Bir başka volcra da kanatlarını hızlıca çarparak benim üzerime geldi. Geri çekildim ve bıçağımı titreyen ellerimle önümde tutarken pençelerinden zar zor kurtuldum. Volcra öne doğru atıldığında arkada parlayan ateş ışığı ruhsuz, boş gözlerinden yansıdı. Ardına kadar açık ağzı sıra sıra dizilmiş keskin, siyah ve çarpık dişlerle doluydu. Gözümün ucuyla yan tarafta havaya barutların saçıldığını gördüm. Bir tüfek ateşlendi ve volcra acıyla çığlıklar atarak sarsıldı.

"Çekil!" dedi Malyen. Elinde tüfek vardı ve yüzüne kan sıçramıştı. Kolumu tutup beni arkasına çekti.

Volcra hâlâ üzerimize geliyor, kanatlarından biri yamuk yumuk dururken güvertenin karşısından bize pençesini gösteriyordu. Malyen ateş ışığının altında tüfeğini doldurmaya çalışıyordu ama volcra çok hızlıydı. Kollarını sallayarak hızlıca hamle yaptı, Malyen'in göğsüne pençesini geçirdi. Malyen acıyla çığlık attı.

Volcranın kırık kanadını yakalayarak, bıçağımı omzunun dibine sapladım ve kaslı etinin iğrençliğini ellerimle hissettim. Acı acı haykırıp ellerimden kurtuldu, ben de geriye düşerek güverteye kapaklandım. Kocaman çenesini açıp ka-

patırken öfkeyle bana baktı.

Bir silah sesi daha duyuldu. Volcra sendeledi ve ağzından siyah kanlar akarak yere yığıldı. Loş ışık altında Malyen'in tüfeğini indirdiğini gördüm. Parçalanan gömleği kan olmuştu. Savrulup dizlerinin üzerine çökerken ve güverteye yüzüstü düşerken tüfeği parmaklarının arasından kaydı.

"Malyen!" Hemen yanına gittim, kanamasını durdurmak için çaresizce ellerimi göğsüne bastırdım. Gözlerimden yaşlar akarken, "Malyen!" diye haykırdım.

Havada kan ve barutun ağır kokusu vardı. Her taraftan tüfek sesleri geliyor, insanlar ağlıyor, yaratığın birinin avını yeme sesleri duyuluyordu. Grisha ateşleri gittikçe zayıflamıştı ve daha uzun aralıklarla parlıyordu. Daha da kötüsü gemimiz artık hareket etmiyordu. *Her şey buraya kadar,* diye düşündüm umutsuzlukla. Malyen'in üzerine eğilip, yarasına baskı yapmaya devam ettim.

Nefes alıp vermekte zorlanıyordu. "Geliyorlar," dedi boğuk bir sesle.

Başımı kaldırdım ve sönmek üzere olan zayıf Grisha ateşinin altında iki volcranın bize yaklaştığını gördüm.

Vücudumu bir kalkan gibi kullanmak için Malyen'in üzerine yattım. Yeterli olmayacağını biliyordum ama elimden ancak bu kadarı geliyordu. Volcranın pis kokusunu aldım, kanatlarını havada çırpışını hissettim. Alnımı Malyen'in başına dayadığımda, "Çayırlarda buluşuruz," diye fısıldadığını duydum.

Yaşadığım çaresizlik, öfke ve mutlak ölüm düşüncesiyle

içimde bir şeyler koptu. Malyen'in kanını avuçlarımda hissettim ve güzel yüzündeki acıyı gördüm. Bir volcranın pençesini omzuma batırırken zaferle haykırdığını duyduğumda vücudumda inanılmaz bir acı hissettim.

Ardından her yer bembeyaz oldu.

Önümde aniden parlak bir ışık belirirken gözlerimi kapattım. Işık aklıma hükmediyor, gözlerimi kör ediyor, beni boğuyor gibiydi. Yukarılarda bir yerde korkunç bir ciyaklama duydum. Volcranın pençelerinin üzerimden çekildiğini, öne düşüp başımı güverteye vurduğumu hissettim ve ardından hiçbir şey duyumsamaz oldum.

BLM

İrkilerek uyandım. Tenimde rüzgârın gezindiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açınca dumandan oluşan kara bulutları görür gibi oldu. Geminin güvertesinde sırtüstü yatıyordum. Çok geçmeden bulutların dağılarak kenarlara çekildiğini ve aralarından parlak sonbahar güneşinin çıktığını fark ettim. İçimde büyük bir rahatlama hissederken tekrar gözlerimi kapattım. *Karanlıklar Diyarı'na doğru gidiyoruz*, diye düşündüm. *Bir şekilde başardık.* Yoksa başaramadık mı? Volcra saldırısının acı verici anıları birden aklıma geldiğinde korku ve telaş içinde kaldım. Malyen neredeydi?

Kalkıp oturmaya çalıştığımda omuzlarımda inanılmaz bir acı hissettim. Buna aldırış etmeyip ayağa kalkmayı denedim. Başımı kaldırınca kendimi bir tüfeğin namlusunun ucunda buldum.

"Çek şu şeyi gözümün önünden," dedim kenara çekilirken.

Asker tüfeğini beni tehdit edercesine daha da öne sürerek. "Kımıldama," diye emretti.

Şaşkınlık içinde gözlerimi ona diktim. "Senin neyin var?"

Omzunun üzerinden, "Kadın uyanık!" diye bağırdı. İki silahlı asker, geminin kaptanı, bir de Corporalki yanına geldi. Paniğe kapılmaya başlarken kırmızı *kefta*'sının kollarının siyahla işlendiğini gördüm. Bir Cellat benden ne isteyebilirdi ki?

Etrafıma bakındım. Kolları havada olan, bizi güçlü bir rüzgârla ileriye götüren Rüzgârın Hâkimi, hâlâ yanındaki askerle birlikte yelken direğinin başında duruyordu. Güverte kanla lekelenmişti. Çarpışmanın korku verici anlarını hatırlarken karnıma ağrılar saplandı. Bir Şifacı Corporalki yaralılarla ilgileniyordu. Malyen neredeydi?

Korkulukların yanında sayıları azalmış, üzeri kanlı, kıyafetleri kısmen yanık askerlerle Grisha duruyordu. Hepsi dikkatle bana bakıyordu. Korkum giderek artarken askerlerin ve Corporalki'nin gerçekten de bir mahkûmmuşum gibi başımda dikildiğini fark ettim.

"Malyen Oretsev. İzci. Saldırıda yaralanmıştı. Nerede?" Hiç kimseden ses çıkmadı. "Ne olur söyleyin. Nerede?"

Gemi durunca ileri geri gidip sarsıldık. Kaptan tüfeğiyle beni işaret etti. "Ayağa kalk."

Malyen'e neler olduğunu söyleyene kadar ayağa kalkmayı reddetmeyi düşündüm ama o Cellat'ın bakışlarıyla karşılaşınca kararımdan vazgeçtim. Ayağa kalktım, omzumdaki

acıdan dolayı yüzümü ekşittim, gemi karadaki liman işçileri tarafından öne çekilip hareket etmeye başlarken sendeledim. Ayakta kalabilmek için elimi uzattım ama dokunduğum asker, ellerim onu yakacakmış gibi geri çekildi. Doğrulmayı başardım ama kafam allak bullaktı.

Gemi bir kez daha durdu.

"Yürü," diye emretti kaptan.

Askerler beni ellerindeki tüfekle takip etti. Saldırıdan kurtulmayı başaran diğer kişilerin yanından geçerken, merak ve korku dolu bakışlarını üzerimde hissettim ve usta kartografın askerlerden birine heyecanla bir şeyler anlattığını gördüm. Durup ona Alexei'nin başına gelenleri anlatmayı istedim ama cesaret edemedim.

İskeleye ayak basınca Kribirsk'e döndüğümüzü anlayıp şaşırdım. Karanlıklar Diyarı'nın diğer tarafına geçememiştik bile. Titredim. Kum Denizi'nde olmaktansa sırtımda tüfek namlularıyla kampa dönmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Aslında çok da iyi bir şey değil, diye düşündüm gerginçe.

Askerler beni anayola götürürken, etrafta çalışan insanlar işlerini bırakıp şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. Kafamda sorular soruyor, cevaplar arıyor ama hiçbir şey bulamıyordum. Karanlıklar Diyarı'nda yanlış bir şey mi yapmıştım? Bir tür askeri kuralı mı çiğnemiştim? Hem Karanlıklar Diyarı'ndan çıkmayı nasıl başarmıştık? Omzumun yanındaki yaralarım sızladı. Hatırladığım en son şey, Volcra sırtıma pençelerini geçirirken hissettiğim tarif edilemez acı ve göz-

leri kör eden o ışıktı. Peki nasıl hayatta kalmıştık?

Komutanların çadırına yaklaşırken bu düşüncelerden uzaklaştım. Kaptan, muhafızlara durmalarını emretti ve girişe doğru adım attı.

Corporalki onu durdurmak için kaptanın kolunu tuttu. "Vaktimizi boşa harcıyoruz. Derhal…"

"Elini üzerimden çek, seni kan düşkünü," diye çıkıştı kaptan, sonra da kolunu çekti.

Bir anlığına Corporalki ona tehlike saçan gözlerle ters ters baktı, sonra soğuk bir şekilde gülümsedi ve başını önüne eğdi. *"Da, kapitan."*

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Kaptan çadıra girip gözden kayboldu. Bekledik. Kaptanla yaptığı tartışmayı unutmuş gibi duran ve dikkatlice beni incelemeye dönen Corporalki'ye gergince baktım. Kadın gençti, hatta belki benden de küçüktü, ama bu, kendisinden kıdemli bir komutana çıkışmasına engel olmamıştı. Neden olacaktı ki? Kaptanı eline silah bile almadan durduğu yerde öldürebilirdi. İçimdeki ürpertiyi üzerimden atabilmek için kollarımı ovuşturdum.

Çadır açıldı, kaptanın ardından dışarı çıkan sert mizaçlı Albay Raevsky'yi görünce korkuya kapıldım. Kıdemli bir komutanın karışmasını gerektirecek ne tür bir şey yapmış olabilirdim ki?

Albay asık suratıyla bana baktı. "Nesin sen?"

"Yardımcı kartograf Alina Starkov. Kraliyet Ordusu Topografları…"

Sözümü kesti. *"Nesin* sen?"

Gözlerimi kırptım. "Harita… haritacıyım, efendim."

Raevsky kaşlarını çattı. Askerlerden birini kenara çekti, ona bir şeyler fısıldadı ve asker de hemen ardından limana dönmek için yanından ayrıldı. "Hadi gidelim," dedi aksi bir tavırla.

Sırtımda bir tüfeğin namlusunu hissederek adım atmaya başladım. Götürüldüğüm yerle ilgili içimde hiç de hoş hisler yoktu. *Olamaz,* diye düşündüm çaresizce. *Çok saçma.* Devasa siyah çadır adım attıkça yakınlaştığımızda, götürüldüğüm yer hakkındaki tüm şüphelerim ortadan kalktı.

Grisha çadırının girişi çok sayıda Corporalki Cellatı ile Karanlıklar Efendisi'nin muhafızlığını yapan elit askerlerin oluşturduğu kapkara üniformalı *oprichnikilerin* kontrolündeydi. *Oprichnikiler,* Grisha değillerdi, ama en az onlar kadar korkutucuydular.

Gemideki Corporalki, çadırın önündeki muhafızlarla görüştü, sonra da Albay Raevsky'yle birlikte içeri girdi. Etraftaki fısıltıları, arkamdaki bakışları hissederken ve gerginliğim artıp kalbim hızla atarken onları bekledim.

Epey yukarılarda; mavi, kırmızı, mor ve en üstte siyah renkli dört bayrak esintide sallanıyordu. Daha dün akşam Malyen ve arkadaşları bu çadıra girmeye çalışmaktan, içeride ne bulabileceklerinden bahsedip kahkahalar atıyordu. *Malyen neredeydi?* Bu düşünce aklıma gelip duruyordu, zaten şimdi de başka bir şey düşünemiyordum.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi süren bekleyişin ardın-

dan Corporalki dışarı çıktı, başıyla kaptana işaret verdi, o da beni Grisha çadırına götürdü.

Bir anlığına etrafımı saran güzellik sayesinde tüm korkularım dindi. Çadırın iç duvarları yukarıdaki avizelerden gelen parlak mum ışıklarının yansıdığı, çağlayanlar gibi yere akan bronz, ipek örtülerle kaplıydı. Yerlerde pahalı halılar ve kürkler seriliydi. Duvarların arasındaki parıl parıl, ipek bölmeler, giyindikleri *kefta*'ların rengine göre bir araya toplanan Grishaları ağırlıyordu. Kimileri ayakta konuşuyor, kimileri de minderlerin üzerine yayılmış çay içiyordu. İki Grisha karşı karşıya geçmiş satranç oynuyordu. Bir yerlerden bir balalaykanın tellerinin tıngırdatıldığı duyuluyordu. Dük'ün mülkü de güzeldi ama orası tozlu odalarla, dökülen boyalarla ve bir zamanlar büyük olayların yaşandığı salonların yankılarıyla melankoli kokuyordu. Grisha çadırı daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; güçle ve varlıkla capcanlı bir yerdi.

Askerler beni uzunca bir halının üzerinde yürüttürken başımı kaldırdım ve yolun sonunda üzerinde siyah bir tente olan yüksek platformu gördüm. Biz ilerlerken çadırda merak dolu fısıldaşmalar oldu. Grisha erkekleri ve kadınları bana bakmak için muhabbetlerini kesti, hatta birkaçı beni daha iyi görebilmek için ayağa kalktı.

Platforma vardığımızda içeriye mutlak bir sessizlik hâkim oldu, ben de herkesin göğsümde deli gibi atan kalbimin sesini duyabileceğini düşünmeye başladım. Platformun önünde; boyunlarında Kraliyet'in kartal nişanı, üzerlerinde

de pahalı cüppeler olan papazlarla, üstünde haritalar olan uzunca bir masanın başında toplanmış bir grup Corporalki vardı. Masanın başında oymalarla süslenmiş, sırt kısmı yüksek, kapkara bir sandalye duruyordu ve siyah *kefta*'lı bir kişi çenesini solgun eline dayamış, o sandalyede oturuyordu. Tek bir Grisha'nın siyah giyinmesine *müsaade* edilirdi. Albay Raevsky adamın yanında durarak duyamayacağım kadar alçak bir sesle ona bir şeyler söylüyordu.

Korku ve şaşkınlık arasında kalıp ona baktım. *Çok genç*, diye düşündüm. Bu Karanlıklar Efendisi, Grishaların başına ben doğmadan önce geçmişti ama karşımda oturan adam benden daha genç duruyordu. Keskin, güzel bir yüzü, gür, siyah saçları, elmas gibi parlayan gri gözleri vardı. Güçlü Grishaların daha uzun bir hayat yaşadığını ve Karanlıklar Efendisi konumunda olanların da onların içindeki en güçlü kişi olduğunu biliyordum. Ama bu işte bir tuhaflık olduğunu seziyordum. Eva'nın sözlerini hatırladım: *O bizim dünyamızdan değil. Hiçbiri bu dünyadan değil.*

Platformun alt kısmında, etrafıma toplanan kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi. Maviler içindeki güzel kızı, Karanlıklar Diyarı'na gittiğimiz gün at arabasıyla yanımızdan geçip Malyen'den etkilenen o Grisha'yı hatırladım. Kestane rengi saçları olan arkadaşına bir şey söyledi, sonra ikisi bir kez daha kahkaha attı. Karanlıklar Diyarı'na gitmek için çıktığımız yolculuğun ve aç Volcra sürüsüyle yaşadığımız mücadelenin ardından parçalanmış, eski püskü bir paltonun içinde berbat göründüğümü tahmin ederken yanaklarım kı-

zardı. Ama çenemi kaldırdım, güzel kızın tam gözlerinin içine baktım. *İstediğin kadar gül*, diye düşündüm kızgınca. *İstediğin kadar fısılda, ben daha kötülerini de duydum.* Bir süreliğine ona bakmaya devam ettikten sonra gözlerimi uzaklara çevirdim ve Albay Raevsky'nin sesiyle durumumun gerçekliğine dönmeden önce bir anlığına bunun zevkini çıkardım.

"Onları da getirin," dedi. Başımı çevirince askerlerin hırpalanmış, şaşkına dönmüş bir grup insanı yanımıza doğru getirdiğini gördüm. İçlerinde volcra saldırısı sırasında yanımda olan askerin ve genelde çok muntazam duran paltosu şimdi yırtılmış ve kirlenmiş olan, yüzünde de korkulu bir ifade bulunan Usta Kartograf'ın olduğunu fark ettim. İçeriye getirilenlerin hepsinin benimle aynı gemide yola çıkan ve saldırıdan kurtulmayı başaran kişiler olduğunu, Karanlıklar Efendisi'nin önüne de tanık olarak getirildiklerini anladığımda gerginliğim arttı. Karanlıklar Diyarı'nda neler olmuştu? Neler yaptığımı düşünüyorlardı?

Grubumdaki izcileri de görünce nefesim kesildi. Önce ince boynunun üzerinde sallanan kızıl saçları kalabalığın içinde göze çarpan Mikhael'i, sonra da ona yaslanan ve kanlı gömleğinin içindeki bandajları belli olan, beti benzi atmış, epey de yorgun düşmüş Malyen'i gördüm. Ayaklarımın hissizleştiğini hissederek hüngür hüngür ağlamamak için elimle ağzımı kapattım.

Malyen hayattaydı. Kalabalığı yarıp ona koşmayı ve sarılmayı istedim ama içime sular serpilirken yerimden kıpır-

dayamadım. Burada ne olursa olsun ikimiz de iyi olacaktık. Karanlıklar Diyarı'ndan canlı çıkmayı başarmıştık, bu saçmalıktan da kurtulacaktık.

Masaya geri bakınca sevincim tamamen yok oldu. Karanlıklar Efendisi doğrudan bana bakıyordu. Hâlâ az önceki gibi rahat duran Albay Raevsky'nin anlattıklarını dinliyordu ama gözleri üzerimdeydi. Albaya döndü, ben de onun karşısında nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Darmadağın olmuş grup platformun önüne gelince Albay Raevsky emretti: "*Kapitan*, rapor ver."

Kaptan hazır olda durdu, duygulardan ırak bir sesle konuşmaya başladı: "Yolculuğa başladıktan yaklaşık yarım saat sonra büyük bir volcra sürüsünün saldırısına uğradık. Kapana kıstırıldık ve ağır kayıplar vermeye başladık. Ben geminin sancak tarafında savaşıyordum. O sırada... bir şey gördüm." Asker tereddüt etti, sözlerine devam ettiğinde sesi kendinden emin değilmiş gibi çıktı. "Tam olarak ne gördüğümü bilmiyorum. Parlak bir ışık vardı. Ay kadar, hatta ondan da parlaktı. Güneşe bakmak gibiydi."

Kalabalıktan fısıltılar yükseldi. O sırada gemide olanlar başlarını salladı, ben de onlarla aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Ben de parlak bir ışık görmüştüm.

Asker tekrar hazır ola geçti ve şöyle devam etti: "Volcralar dağıldı, ışık kayboldu. Ben de derhal geri dönmemizi emrettim."

"Peki, kız?" diye sordu Karanlıklar Efendisi.

Korku dolu bir ürpertiyle benim hakkımda konuştuğunu

fark ettim.

"Kızı görmedim, *moi soverenyi.*"

Karanlıklar Efendisi kaşlarından birini havaya kaldırarak, geri dönmeyi başaran diğer kişilere baktı. "Gerçekte neler olduğunu kim gördü?" Sesi donuk ve uzaktı, hatta bu konuya kayıtsızmış gibi duruyordu.

Gemiden gelenler birbiriyle konuşmaya başladı. Sonra Usta Kartograf yavaş yavaş, çekinerek öne çıktı. İçten içe ona acıdım. Adamı daha önce hiç bu kadar darmadağın görmemiştim. Kahverengi, seyrek saçları dağılmış, gergin parmaklarıyla kirlenmiş paltosuna sıkıca asılmıştı.

"Bize gördüklerini anlat," dedi Raevsky.

Kartograf dudaklarını ıslattı. "Biz... saldırı altındaydık," dedi korkudan titreyerek. "Her tarafta volcralarla mücadele ediliyordu. Çok fazla gürültü... çok fazla kan vardı. Çocuklardan biri, Alexei kaçırıldı. Çok ama çok kötü anlardı." Elleri ürken iki kuş gibi tir tir titredi.

Kaşlarımı çattım. Kartograf, Alexei'ye saldırıldığını gördüyse neden yardım etmeye çalışmamıştı?

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Her yerdelerdi. Birisinin onun... peşinden gittiğini gördüm."

"Kimin?" diye sordu Raevsky.

"Alina'nın... Asistanlarımdan biri olan Alina Starkov'un."

Mavi kıyafetli güzel kız sırıttı ve arkadaşına bir şeyler fısıldamak için öne eğildi. Dişlerimi sıktım. Bir Grisha'nın bir volcra saldırısının anlatılışı sırasında kibirli davranmaya

devam edebildiğini görmek hiç de güzel değildi. "Devam et," diye üsteledi Raevsky.

"Bir tanesinin onun ve izcinin peşinden gittiğini gördüm," dedi kartograf, Malyen'i işaret ederek.

"Peki, sen neredeydin?" diye sordum kızgınca. Sözler ağzımdan doğru düzgün düşünmeden çıkmıştı. İçerideki herkes başını bana çevirdi ama umursamadım. "Volcranın bize saldırdığını gördün. Alexei'yi aldıklarını gördün. Neden yardım etmedin?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diyerek ellerini yana açtı. "Her taraftan geldiler. Ortalık birden karıştı!"

"Bize yardım etmek için bir tarafını kaldırabilseydin Alexei şu an yaşıyor olabilirdi!"

Kalabalık nefesini tuttu, gülme sesleri yükseldi. Sinirlenen kartografın yüzü kızardığında yaptığımdan pişman oldum. Bu karmaşadan kurtulsam da, başıma açtığım bu belayla başa çıkmak zorunda kalacaktım.

"Yeter!" diye gürledi Raevsky. "Bize ne gördüğünü anlat, kartograf."

Kalabalık sustu, kartograf bir kez daha dudaklarını ıslattı. "İzci yere yığıldı. O da onun yanındaydı. O vahşi volcra üzerlerine geliyordu. Onu başlarının üzerinde gördüm ve... bu kadın parladı."

Grishalardan şüphe ve alay dolu sesler geldi. Birkaçı kahkaha attı. Bu kadar korkmuş, bu kadar şaşkına uğramamış olsam ben de onlara eşlik edebilirdim. *Belki de üzerine bu kadar çok gitmemeliydim,* diye düşündüm üstü başı dağınık

kartografa bakarken. *Zavallı adam belli ki saldırıda başına darbe almış.*

"Onu gördüm!" diye bağırdı seslerin arasında. "Işık *ondan* çıktı!"

Grishaların bazıları artık açık açık alay edici sözler sarf ediyorlardı ama bazıları da, "Bırakın konuşsun!" diye bağırıyordu. Kartograf ona destek olmaları için saldırıdan kurtulan diğer kişilere çaresizce baktı, birkaçının başlarını salladığını görünce de şaşırdım. Adam kafayı mı yemişti? Gerçekten de volcraları *benim* mi def ettiğimi düşünüyorlardı?

"Saçmalık!" dedi kalabalıktan bir ses. Konuşan mavili güzel kızdı. "Neyi ima etmeye çalışıyorsunuz? Bize Güneşin Elçisi'ni bulduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Ben hiçbir şeyi ima etmiyorum," dedi. "Sadece gördüklerimi anlatıyorum!"

"Mümkün değil," dedi tıknaz bir Grisha. Üzerinde Fabrikatörlerden Materialki'nin mor *kefta*'sı vardı. "Bu hikâyeler..."

Küçümser bir sesle, "Rica ederim gülünç duruma düşmeyin," diyen kız kahkaha attı. "Bu adam volcra saldırısından dolayı aklını kaçırmış."

Kalabalık yüksek sesle tartışmaya başladı.

Birden kendimi çok yorgun hissettim. Volcranın pençesini geçirdiği omzumdaki yaralar sızlıyordu. Kartografın veya gemideki diğer kişilerin gördükleri şeyi ne sandıklarını bilmiyordum. Sadece bunun büyük bir hata olduğunu ve bu saçmalıklar sona erdiğinde aptal gibi görünen tek kişinin ben

olacağımı biliyordum. Bunlar bitince milletin bana takılacağını düşününce üzüldüm. Neyse ki her şey kısa bir süre sonra geçmişte kalacaktı.

"Sessizlik." Karanlıklar Efendisi sesini hiç yükseltmedi ama komutan kalabalığı bölünce içeriye sessizlik hâkim oldu.

Ürpermemek için kendimi tuttum. Karanlıklar Efendisi bu şakayı komik bulmuyor olabilirdi. En azından bunun suçlusu olarak beni görmemesini umdum. Kendisi merhametiyle tanınıyordu. Belki de dalga geçilmek yerine, Tsibeya'ya sürülmekten veya başıma daha kötülerinin gelmesinden daha çok korkmalıydım. Eva, Karanlıklar Efendisi'nin bir zamanlar bir hainin ağzını sonsuza dek mühürlemesi için Şifacılardan birine emir verdiğini söylemişti. Adamın dudakları birbirine yapışmış, adam da açlıktan ölmüştü. O zamanlar Alexei'yle birlikte buna gülmüş, bunun Eva'nın çılgın hikâyelerinden biri olduğunu düşünerek umursamamıştık. Şimdi ise öyle olduğundan emin değildim.

"İzci," dedi Karanlıklar Efendisi sakin bir sesle, "sen ne gördün?"

Kalabalık hep birden başlarını önce huzursuzca bana, sonra da Karanlıklar Efendisi'ne bakan Malyen'e çevirdi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey görmedim."

"Kız senin yanındaymış."

Malyen başını salladı.

"Bir şeyler görmüş olmalısın."

Malyen bir kez daha bana baktı. Bakışlarında endişe ve

bitkinlik vardı. Yüzünü daha önce hiç bu kadar solgun görmemiştim, bu yüzden de ne kadar kan kaybettiğini merak ettim. Aniden boş yere de olsa sinirlendim. Büyük bir yara almıştı. Burada saçma sapan sorular cevaplamak yerine uzanıp dinlenmeliydi.

"Sadece bize hatırladıklarını anlat, izci," diye emretti Raevsky.

Malyen hafifçe omuz silkti, yaraları acıyınca yüzünü ekşitti. "Güvertede sırtüstü yatıyordum. Alina yanımdaydı. Volcranın üzerimize geldiğini gördüm, bizim peşimizde olduğunu anladım. Bir şey dedim ve..."

"Ne dedin?" Karanlıklar Efendisi'nin sakin sesi duyuldu.

"Hatırlamıyorum," dedi Malyen. Yüz hatlarındaki inatçı duruşu fark ettim, yalan söylediğini anladım. Neler olduğunu hatırlıyordu. "Volcranın kokusunu aldım, üzerimize atıldığını gördüm. Alina çığlık attı, sonra da etraf bembeyaz oldu. Tüm dünya... ışıkla parladı."

"O zaman ışığın nereden geldiğini görmedin, öyle mi?" diye sordu Raevsky.

"Alina. O bunu yapamaz..." Malyen başını iki yana salladı. "Biz aynı... köydeniz." Duraksadığını, yetim olduğumuzu açıklamaktan kaçındığını fark ettim. "Öyle bir şey yapabilseydi, haberim olurdu."

Karanlıklar Efendisi uzunca bir süre Malyen'e baktı, sonra da bakışlarını bana çevirdi.

"Kimin sırrı yok ki," dedi.

Malyen daha fazla açıklama yapmak için ağzını açtı, ama Karanlıklar Efendisi onu susturmak için elini havaya kaldırdı. Malyen'in kızgınlığı yüzüne yansıdı, ağzını sıkıca kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Karanlıklar Efendisi yerinden kalktı. Eliyle işaret verdi ve askerler geri çekilip beni onunla baş başa bıraktı. Çadıra ölüm sessizliği hâkim oldu. Basamaklardan yavaşça aşağı indi.

Geri adım atmamak için kendimi temkinlerken, Karanlıklar Efendisi gelip önümde durdu.

"Peki, şimdi ne diyeceksin, Alina Starkov?" dedi halinden memnun bir şekildi.

Yutkundum. Boğazım kurudu, kalp atışlarım durma noktasına geldi ama konuşmak zorunda olduğumu anladım. Bunlarla hiçbir ilgim olmadığına onu ikna etmeliydim. "Bir yanlışlık olmalı," dedim boğuk bir sesle. "Ben bir şey yapmadım. Nasıl hayatta kaldığımı bilmiyorum."

Karanlıklar Efendisi bunu düşünüyormuş gibi durdu. Sonra da kollarını göğsünün önünde birleştirdi, başını biraz yana eğdi. "Ben," dedi kafasının karıştığını belirten bir sesle, "Ravka'da olan biten her şeyi bildiğime inanırım. Ülkemin topraklarında Güneşin Elçisi yaşasa, bundan haberim olurdu." Karanlıktan bunu kabullenen sesler ve mırıltılar yükseldi ama Efendi onlara aldırış etmeyip dikkatlice bana baktı. "Ama güçlü *bir şey* volcra saldırısını durdurdu ve Kral'ın gemilerini kurtardı."

Sustu, bu muammayı onun adına açıklığa kavuşturmamı

beklercesine bana baktı.

Ona karşı çıkarcasına çenemi yukarı kaldırdım. "Ben bir şey yapmadım," dedim. "Hiçbir şey yapmadım."

Karanlıklar Efendisi'nin dudakları sanki gülmemek için kendini tutuyormuşçasına titredi. Gözleriyle baştan ayağa bana baktı, bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Tuhaf bir şey hissettim, merakının gittikçe arttığını sezdim.

"Senin hafızan da arkadaşınınki gibi kötü mü?" diye sorarak başıyla Malyen'i gösterdi.

"Ben..." diye lafı ağzımda geveledim. Ne hatırlıyordum ki? Korktuğumu. Karanlığı gördüğümü. Acı hissettiğimi. Malyen'in kanını. Hayatının ellerimin altında sönüp gidişini. Kendi çaresizliğimden dolayı hissettiğim öfkeyi.

"Kolunu uzat," dedi Karanlıklar Efendisi.

"Efendim?"

"Vaktimizi boşa harcıyoruz. Kolunu uzat."

Korkudan ürperdiğimi hissettim. Panik içinde etrafıma baktım ama kimsenin yardımıma koşamayacağını biliyordum. Askerler yüzleri taş kesilmişçesine ileri bakıyorlardı. Gemiden kurtulanlar korkmuş, yorulmuş gibi görünüyorlardı. Grishalar bana merakla bakıyorlardı. Mavili kız sırıtıyordu. Malyen'in yüzü daha da solmuş gibiydi ama endişeli gözlerinde bunlara verecek bir cevap yoktu.

Titreyerek sol kolumu uzattım.

"Kolunu aç."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Bunu yüksek sesle söylemeyi, herkese duyurmayı istedim ama sesim titrek ve ürkek

çıktı.

Karanlıklar Efendisi bana bakıp beklemeye başladı. Paltomun kolunu yukarı çektim.

Efendi kollarını iki yana açtı. Avuçlarına karanlık bulutlar birikip havada hortum oluşurken içim korkuyla doldu.

"Şimdi," dedi yine o sakin sesiyle. Oturmuş çay içiyormuşuz gibi sıradan ve ben önünde titreye titreye durmuyormuşum gibi rahat bir şekilde sözlerine devam etti. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Ellerini bir araya getirdi ve şimşek çakması gibi bir ses duyuldu. Bulutlar Karanlıklar Efendisi'nin ellerinden benim ve kalabalığın üzerine gelirken nefesimi tuttum.

Etrafı göremez oldum. Çadır yok olmuştu. Her şey gitmişti. Karanlıklar Efendisi'nin parmaklarının bileğimi sardığını hissederken korkuyla çığlık attım. Birden korkum dindi. Korku hissi hâlâ içimdeydi, bir hayvan gibi tepiniyordu ama sakinleştirici, güven verici bir güçle, tuhaf bir şekilde bildiğimi düşündüğüm belirsiz bir şeyle kenara itilmişti.

Kulaklarımda bir çağrı yankılandı, içimde ona cevap verecek bir şeylerin yükseldiğini hissettim, şaşkınlık içindeydim. Onu yolundan uzaklaştırdım ve bastırdım.

Bir şekilde serbest kalırsa beni mahvedeceğini anladım.

"Hiçbir şey yok mu?" diye söylendi Karanlıklar Efendisi. Karanlıkta yanıma kadar geldiğini fark ettim. Paniğe kapılan aklım onun sözleriyle sarsıldı. *Hiçbir şey yok. Evet, yok. Şimdi beni rahat bırak!*

Dışarı çıkmaya çalışan o güç geri çekilip Karanlıklar Efendisi'nin çağrısını cevapsız bırakınca bir oh çektim.

"Bu kadar kolay olmaz," diye fısıldadı. Kolumun iç tarafına soğuk bir şeyin değdiğini hissettim. Çok geçmeden bir bıçak olduğunu anladım ve derimi kestiğini gördüm.

Aniden içimi acı ve korku kapladı. Çığlık attım. İçimdeki şey kükreyerek dışarı çıkmaya, Karanlıklar Efendisi'nin çağrısına cevap vermeye çalıştı. Kendimi tutamadım. Ona izin verdim. Dünya, gözleri kör eden beyaz ışığın esiri oldu.

Etrafımızı saran karanlık bir cam gibi parçalara ayrıldı. Çadır parlayan güneş ışığıyla dolup hava ısınırken, bir anlığına kalabalıktaki kişilerin yüzlerini ve yaşadıkları şokla ağızlarının açık kaldığını gördüm. Ardından Karanlıklar Efendisi beni bıraktı, dokunuşuyla birlikte beni ele geçiren o tuhaf, belirgin his de kayboldu. Parlak ışık gitti, geriye sıradan mum ışıklarını bıraktı ama güneş ışığının kelimelerle tarif edilemez parıltısını ve sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Dizlerimin bağı çözüldü, yere yığılmak üzereyken Karanlıklar Efendisi son derece güçlü koluyla beni tuttu.

"Bir fare gibi güçsüz duruyorsun," diye fısıldadı kulağıma, sonra da muhafızlardan birini başıyla yanına çağırdı. "Onu al," diyerek beni yanımıza gelip kolunu uzatan *oprichnik*'e doğru gönderdi. Bir patates çuvalı gibi atılarak hakarete uğradığımı, bu yüzden yüzümün kızardığını hissettim ama sesimi çıkaramayacak kadar güçsüzdüm; kafam karışıktı. Karanlıklar Efendisi'nin kestiği yerden kan akıyordu.

"Ivan!" diye seslendi Karanlıklar Efendisi. Uzun boylu Cellat çabucak masanın bulunduğu yerden yanımıza geldi. "Onu benim arabama bindirin. Etrafının her zaman silahlı muhafızlarla sarılı olmasını istiyorum. Onu Küçük Saray'a götürün ve ne olursa olsun yolda durmayın." Ivan başını salladı. "Yaralarına bakması için de bir Şifacı getirin."

"Bekle!" diye sesimi yükselttim, ama Karanlıklar Efendisi çoktan arkasını dönmüştü. Kolunu tuttum, bizi izleyen Grishalardan gelen şaşkınlık dolu seslere aldırış etmedim. "Bir yanlışlık olmalı. Ben... düşündüğünüz gibi..." Karanlıklar Efendisi yavaşça bana dönüp kolunu tutan elime ters ters bakınca sustum. Elimi çektim ama öyle hemen geri adım atmayacaktım. "Ben düşündüğünüz kişi değilim," diye fısıldadım çaresizce.

Karanlıklar Efendisi biraz daha yakınıma geldi, sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Kim olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum," dedi. Sonra da Ivan'a işaret verdi. "Gidin!"

Karanlıklar Efendisi sırtını döndü ve hızlı adımlarla yüksek sesle konuşan danışmanlarının ve yardımcılarının toplandığı masaya yürüdü.

Ivan beni kabaca kolumdan tuttu. "Hadi."

"Ivan," diye seslendi Karanlıklar Efendisi, "haddini bil. O artık bir Grisha."

Ivan'ın yüzü kızardı, adam hafifçe başını önüne eğdi ama beni alıp dışarı götürürken kolumu sertçe tutmaya devam etti.

Onun koca adımlarına ayak uydurmaya çalışırken,

"Beni dinlemelisiniz," dedim. "Ben Grisha değilim. Haritacıyım. Hatta iyi bir haritacı bile değilim."

Ivan bana aldırış etmedi.

Omzumun üzerinden arkama baktım ve gözlerimle kalabalığı aradım. Malyen geminin kaptanıyla tartışıyordu. Ona baktığımı sezmişçesine başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Beti benzi atmış yüzünde, yaşadığım paniğin ve kafa karışıklığının aynısını gördüm. Ona seslenmeyi, ona koşmayı istiyordum ama birden kalabalığın içinde kaybolup gitmişti.

BİLİM

Ivan beni çekiştire çekiştire çadırdan alıp akşam güneşine çıkarırken, yaşadığım hüsranla gözlerime yaşlar doldu. Beni küçük bir tepenin yanında duran, etrafını bir daire şeklinde dizilmiş atlı Etherealkilerin ve yan yana sıralanmış, silahlı şövalyelerin sardığı Karanlıklar Efendisi'nin siyah at arabasının yanına götürdü. Karanlıklar Efendisi'nin gri kıyafetli iki muhafızı, biri kadın biri de erkek olan kırmızı *kefta*'lı iki Corporalki at arabasının kapısında bekliyordu.

"İçeri gir," diye emretti Ivan. Ardından Karanlıklar Efendisi'nin emrini hatırlayıp, "Lütfen," diye ekledi.

"Olmaz," dedim.

"Ne?" Ivan gerçekten de şaşırmış gibi bir tepki verdi. Diğer Corporalkiler de yüzlerindeki şaşkın ifadeyle bana bakıyorlardı.

"Olmaz!" diye tekrarladım. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bir hata olmalı. Ben..."

Ivan kolumu sıkıca tutup beni susturdu. Dişlerini sıka sıka, "Karanlıklar Efendisi hata yapmaz," dedi. "Arabaya bin."

"İstemiyorum..."

Ivan benimle resmen burun buruna gelene kadar başını eğdi ve tükürükler saçarak, "Ne istediğin umurumda mı sanıyorsun? Birkaç saat içinde tüm Fjerdan casusları ve Shu Han suikastçıları Karanlıklar Diyarı'nda neler olduğunu öğrenecek ve senin peşine düşecek. Tek kurtuluş şansımız, birileri ne olduğunu anlamadan seni Os Alta'ya götürüp saray duvarlarının arkasına geçirmek. Şimdi *arabaya bin.*"

Beni kapıdan içeri itti, arkamdan gelip yüzünde tiksintiyi andıran bir ifadeyle karşıma oturdu. Diğer Corporalkiler onun yanına geçti, iki *oprichniki* muhafız da benim yanıma geldi.

"Yani Karanlıklar Efendisi'nin tutsağı mıyım?"

"Onun koruması altındasın."

"Ne farkı var ki?"

Ivan'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Dua et de bunu hiç öğrenme."

Kaşlarımı çattım, sırtımı minderli koltuğa sertçe yasladığımda, acıdan dudaklarımı ısırdım. Yaralarımı unutmuştum.

"Onunla ilgilen," dedi Ivan, kadın Corporalki'ye. Elbisesinin kollarında Şifacı olduğunu gösteren gri işlemeler vardı.

Kadın yanıma oturabilmek için *oprichniki* 'lerden biriyle

yer değiştirdi.

Bir asker başını kapıdan içeri uzattı. "Hazırız," dedi.

"Güzel," diye yanıt verdi Ivan. "Gözünüzü dört açın, harekete geçin."

"Sadece atları değiştirmek için duracağız. Ondan önce durursak, ters bir şeyler oldu demektir."

Asker gitti, giderken de kapıyı arkasından kapattı. Sürücü tereddüt bile etmedi. At arabası kişneme ve kırbaç sesleriyle birlikte ileri atılınca, panikle ürperdim. Bana neler oluyordu? Kapıyı açıp yola fırlamayı ve tüm gücümle kaçmayı düşündüm. Ama nereye gidecektim? Bir askeri kampın ortasındaydım, etrafım da silahlı askerlerle çevriliydi. Hem öyle olmasa bile nereye gidebilirdim ki?

"Paltonuzu çıkarır mısınız?" diye sordu yanımdaki kadın.

"Efendim?"

"Yaralarınıza bakmalıyım."

Teklifini reddetmeyi düşündüm ama bunun neye faydası olacaktı ki? Omuz silktim, Şifacı'nın gömleğimi omuzlarımdan aşağı kadar indirmesine müsaade ettim. Corporalkiler, canlıların ve ölülerin nöbetçileriydi. Ben daha çok canlılarla ilgili yönlerine odaklanmaya çalıştım ama daha önce herhangi bir Grisha tarafından iyileştirilmediğim için korkudan bedenimdeki tüm kasların gerildiğini hissettim.

Küçük çantasından bir şey çıkardığında at arabasının içini keskin, kimyasal bir koku sardı. O, yaralarımı temizlerken gözlerimi kapattım, parmaklarımı dizlerime batırdım.

İşi bitince omuzlarımın arasında sıcak bir karıncalanma hissettim. Dudağımı sertçe ısırdım. Sırtım deli gibi kaşınıyordu. En sonunda durdu ve gömleğimi yukarı çekti. Omuzlarımı dikkatlice esnettim. Ağrım dindi.

"Sıra kolunda," dedi.

Karanlıklar Efendisi'nin kolumda açtığı yara aklımdan çıkmıştı, ama bileğim ve elim kandan dolayı yapış yapış olmuştu. Grisha kesiği temizledi, ardından kolumu ışığa doğru kaldırdı. "Kımıldamamaya çalış, yoksa iz kalır," dedi.

Elimden geleni yaptıysam da at arabasının yolda sarsılması işimi zorlaştırdı. Şifacı elini yavaşça yaranın üzerinde gezdirdi. Derimin ısındığını hissettim. Kolum deli gibi kaşınmaya başlarken hayretler içinde etimin parıldadığını ve kesiğin iki tarafının birbirine yaklaşarak yaranın kapandığını gördüm.

Kaşıntı geçti, Şifacı arkasına yaslandı. Elimi uzatıp koluma dokundum. Yaranın yerinde çok ufak bir kabartı vardı ama hepsi bu kadardı.

"Teşekkürler," dedim hayretler içinde.

Şifacı başını salladı.

Ivan kadına, "Ona *kefta*'nı ver," dedi.

Kadın kaşlarını çattı ama kısa süren tereddütün ardından kırmızı *kefta*'sını çıkarıp bana uzattı.

"Neden?" diye sordum.

"Sorma, al," diye kızdı Ivan.

Şifacı'dan *kefta*'yı aldım. Yüzünde belirsiz bir ifade vardı ama ondan ayrılmanın canını yaktığını görebiliyordum.

Ben ona üzerinde kan lekeleri olan paltomu uzatıp uzatmamaya karar veremeden Ivan çatıya vurdu ve at arabası yavaşlamaya başladı. Şifacı arabanın tamamen durmasını beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktı.

Ivan kapıyı kadının arkasından çekti. Karşıdaki *oprichnik* yanımdaki koltuğa geçti ve yolumuza devam ettik.

"O nereye gidiyor?" diye sordum.

"Kribirsk'e dönüyor," diye yanıt verdi Ivan. "Ne kadar hafif olursak o kadar hızlı gideriz."

"Sen ondan daha ağır görünüyorsun," diye söylendim.

"Giy şu *kefta*'yı."

"Neden?"

"Çünkü o Materialkilerin koruyucu beziyle yapıldı. Tüfek ateşine karşı kalkan görevi görür."

Ona dikkatlice baktım. Böyle bir şey mümkün müydü? Grishaların silah saldırılarına dayanabildiği ve yara almadan kurtulduğuyla ilgili hikâyeler anlatılırdı. Onları hiç ciddiye almamıştım ama belki de o köylü masallarının ardında, Fabrikatörlerin elişlerinin başarısı yatıyordu.

"Hepiniz bundan giyiniyor musunuz?" diye sordum *kefta*'yı üzerime geçirirken.

"Dışarıda görevde olunca giyiniyoruz," dedi *oprichnik*'lerden biri. Yerimde sıçrayacakmış gibi oldum. Muhafızlardan biri ilk kez ağzını açıyordu.

"Kafandan vurulmamaya çalış yeter," diye ekledi Ivan, yüzünde küçümser bir gülümseme vardı.

Ona aldırış etmedim. *Kefta* bana epey bol geldi. Yumu-

şaktı, kürk astarı tenimi ısıtıyordu. Dudağımı ısırdım. *Oprichniki*'lerin ve Grishaların kullandığı bu kalkan gibi elbisenin sıradan askerlere verilmemesi bana hiç de adil gelmiyordu. Acaba komutanlar da bunlardan giyiniyor muydu?

At arabası hızını aldı. Şifacı işini halledene kadar karanlık çökmeye başlamış, dışarıya akşamın puslu havası hâkim olmuştu.

Gözlerimde yine yaşların biriktiğini hissettim ve gözlerimi kırparak kendime gelmeye çalıştım. Birkaç saat önce bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmış ürkek bir kızdım ama en azından *kim* olduğumu, *ne* olduğumu biliyordum. İçimde beliren ani bir acıyla aklıma Belge Çadırı geldi. Diğer topograflar büyük ihtimal şu anda işleriyle ilgileniyorlardı. Alexei'nin yasını tutacaklar mıydı? Benim hakkımda, Karanlıklar Diyarı'nda yaşananlar hakkında konuşuyorlar mıydı?

Katlayıp kucağıma bıraktığım, kırış kırış olmuş askeri paltoya sıkıca tutundum. Bunların hepsi bir rüya, Karanlıklar Diyarı'nın korkusuyla gün yüzüne çıkan bir tür halüsinasyon olmalıydı. Karanlıklar Efendisi'nin arabasında, daha dün altında ezilmekten son anda kurtulduğum at arabasında oturmuş Grisha *kefta*'sı giyiyor olamazdım.

Biri at arabasının içinde gaz lambası yaktı ve parlak ışık altında arabanın ipek kaplı iç kısmını gördüm. Koltuklar içi kalın minderli kadife kumaşla kaplanmıştı. Camlara Karanlıklar Efendisi'nin sembolü olan, güneş tutulmasını yansıtan, üst üste gelmiş iki daire işlenmişti.

Karşımda oturan iki Grisha büyük bir merakla bana bakıyordu. Üzerlerinde en iyi yünlerle örülmüş, üzerinde çok sayıda siyah işleme olan kenarları siyah kürkle çevrilmiş kırmızı *kefta*'lar vardı. Kumral saçlı Cellat sırık gibiydi, ince uzun yüzü hüzünlü duruyordu. Dalgalı, kahverengi saçları olan, bronz tenli Ivan, ondan daha uzun, daha yapılıydı. Şimdi dikkatlice bakınca da yakışıklılığının inkâr edilemez olduğunu anladım. Bunu kendisi de biliyordu. *İriyarı, yakışıklı bir adamdı.*

Yerimde huzursuzca kıpırdandım, üzerimdeki bakışlardan rahatsız olmuştum. Camdan dışarı baktım ama giderek artan karanlıktan ve solgun yüzümün yansımasından başka bir şey görmedim. Grishalara geri baktım ve gerilen sinirlerimi bastırmaya çalıştım. Bana boş boş bakıyorlardı. Bu adamların kalbimi göğsümde parçalayabileceklerini hatırladım ama yine de buna daha fazla katlanamayacağıma karar verdim.

"Ben öyle numara falan yapmam," diye çıkıştım.

Grishalar birbirlerine baktılar.

"Ama çadırda çok güzel bir numara yaptın," dedi Ivan.

Gözlerimi usanmışçasına yana çevirdim. "Tamam, yine heyecan yaratacak bir şey yapacak olursam, söz veriyorum sizi baştan uyarırım. Şimdi ister biraz kestirin, ister başka bir şey yapın." Ivan bu sözlere alınmış gibiydi. İlk başta biraz korktum ama kumral saçlı Corporalki kahkaha atınca rahatladım.

"Ben Fedyor," dedi. "Bu da Ivan."

"Biliyorum," dedim. Ardından yanımda olsa Ana Kuya'nın kaşlarını çatacağını düşündüm ve, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye ekledim.

Gülümseyerek birbirlerine baktılar. Onlara aldırış etmedim ve sırtımı geriye yaslayıp, rahatlamaya çalıştım. İki silahlı asker yerin çoğunu kaplarken çok da rahat edemiyordum.

At arabası bir tümseğe çarpıp ileri fırlardı. "Gece yolculuk yapmak güvenli mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Fedyor. "Ama durmak daha da tehlikeli."

"Peşimde oldukları için mi?" diye sordum iğneleyici bir tavırla.

"Peşinde değillerse de gelmeleri çok uzun sürmez."

Homurdandım. Fedyor kaşlarını kaldırıp, "Karanlıklar Diyarı yüzyıllardır bize düşmanlarımızın yapmadığını yapıyor; limanlarımızı kapatıyor, bizi boğup zayıflatıyor," dedi. "Eğer gerçekten Güneşin Elçisi isen gücünle Karanlıklar Diyarı'nı zayıflatabilir, hatta belki onu yok edersin. Fjerda ile Shu Han oturup da bunun gerçekleşmesine müsaade etmeyecektir."

Ona gözlerimi dikip nefesimi tuttum. Bu insanlar benden ne bekliyorlardı? Peki ya beklentilerini yerine getiremeyeceğimi anladıklarında bana ne yapacaklardı? "Çok saçma," diye söylendim.

Fedyor bana şöyle bir baktı, ardından hafifçe gülümsedi. "Belki de öyledir," dedi.

Kaşlarımı çattım. Benimle aynı fikirde olduğunu söylüyordu, ama nedense benimle alay ettiğini hissediyordum.

Ivan birden, "Nasıl sakladın?" diye sordu.

"Neyi?"

"Gücünü," diye ekledi sabırsızca. "Nasıl sakladın?"

"Saklamadım ki. İçimde olduğunu bile bilmiyordum."

"Mümkün değil."

"Ama bakın buradayız," dedim iç çekerek.

"Seni sınamaya gelmemişler miydi?

Aklımda Keramzin'deki oturma odasına gelen üç pelerinli kişinin ve içlerindeki kadının bakışlarının belli belirsiz anısı canlandı.

"Elbette sınandım."

"Ne zaman?"

"Sekiz yaşındayken."

"Çok geç kalınmış," dedi Ivan. "Annenle baban neden seni daha önce Grishalara göstermedi?"

Hayatta değillerdi de ondan, diye düşündüm, ama bunu dile getirmedim. *Dük Keramsov'un baktığı yetimlere de çok fazla ilgi gösterilmiyordu.* Omuz silktim.

"Olur iş değil," diye söylendi Ivan.

"Ben de size bunu söylemeye çalışıyorum!" Öne eğilip çaresizce bir Ivan'a bir Fedyor'a baktım. "Düşündüğünüz kişi değilim. Grisha değilim. Karanlıklar Diyarı'nda neler olduğunu… neler bittiğini bilmiyorum. Ben bir şey yapmadım."

"Peki, o zaman Grisha çadırında olanlar neydi?" diye sordu Fedyor sakince.

"Onu açıklayamıyorum. Ama ben bir şey yapmadım. Bana dokunan Karanlıklar Efendisi yaptı."

Ivan güldü. "O bir şey *yapmadı*. O sadece büyüteç."

"Ne?"

Fedyor ve Ivan bir kez daha bakıştı.

"Unutun gitsin," diye söylendim. "Umurumda değil."

Ivan elini yakasından içeri sokup ince, gümüş bir zincire takılı kolyeye benzer bir şey çıkararak, bakmam için bana doğru uzattı.

Merakıma yenik düşüp onu daha iyi görebilmek için öne çıktım. Bir yığın keskin, kara pençeye benziyordu.

"Bu nedir?"

"Büyütecim," dedi Ivan gururla. "Okulu bırakıp Efendimizin hizmeti altına girince öldürdüğüm Sherborn ayısının ön patilerinden aldığım pençe." Sırtını arkaya yasladı. Zinciri göğsüne geri soktu.

"Büyüteç Grisha'nın gücünü artırır," dedi Fedyor. "Ama insanın içinde bir güç olmak zorundadır."

"Tüm Grishalarda bundan var mı?" diye sordum.

Fedyor doğruldu. "Hayır," dedi. "Büyüteçler çok nadir görülür, elde edilmesi zordur."

"Yalnızca Karanlıklar Efendisi'nin en çok sevdiği Grishalara verilirler," dedi Ivan kendini beğenmişçesine. Ben de sorduğuma pişman oldum.

"Efendimiz büyüteç yetisine sahip biridir," dedi. "Sen de onu hissettin."

"Pençeler gibi mi? Onun gücü de bu mu?"

"Güçlerinden biri bu," diye araya girdi Ivan.

Birden üşüdüğümü hissedip *kefta*'yı sıkıca etrafıma sardım. Karanlıklar Efendisi'nin dokunuşuyla içimde canlanan gücü, kulaklarımda yankılanan, bir cevap bekleyen, garip bir şekilde aşina olduğumu hissettiğim çağrıyı hatırladım. Çok korkunç ama bir o kadar da heyecan verici bir deneyim yaşamıştım. O anda tüm şüphelerimin ve korkularımın yerini bir tür mutlak inanç duygusu almıştı. Adı duyulmamış bir köyden gelen bir sığınmacı, etrafında toplanan karanlığın içinde yalnız kalmış zayıf, beceriksiz bir kızdım. Ama Karanlıklar Efendisi parmaklarını bileklerime sarınca kendimi daha farklı hissettim ve içimde daha büyük şeylerin yattığını anladım. Gözlerimi kapattım, o güven verici duyguyu hatırlamaya, ona odaklanmaya, o mükemmel ve saf gücü hayata geçirmeye çalıştım. Ama hiçbir şey olmadı.

İç çekip gözlerimi açtım. Ivan alaycı bir tavırla bana bakıyordu. Ona tekme atmamak için kendimi zor zapt ediyordum.

"Hepiniz büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız," diye söylendim.

"Yanılman iyiliğine olur," dedi Ivan.

"Hepimizin iyiliğine olur," diye düzeltti Fedyor.

Saatin kaç olduğundan haberim yoktu. At arabasının camından dışarı bakarken gece ve gündüz geçti. Vaktimin çoğunu dışarıdaki arazilere bakıp, tanıdığım bir yer bulmaya

çalışarak geçirdim. Arka yollardan gideceğimizi düşünmüştüm, ama Vy'ndan ayrılmıyorduk. Fedyor, Karanlıklar Efendisi'nin gizli saklı gitmemizdense hızlı gitmemizi istediğini söyledi. Karanlıklar Efendisi, gücümle ilgili söylentiler Ravka sınırlarında dolanan casuslara ve suikastçılara ulaşmadan sağ salim Os Alta'nın çifte duvarlarına götürülmemi diliyordu.

Atların ve tekerleklerin son gücüyle ilerledik. Ara sıra atları değiştirmek için durduk. Ayaklarımı açmama müsaade ettiler. En sonunda uykuya dalmayı başarınca canavarlarla dolu kâbuslar gördüm.

İrkilip kalbim deli gibi atarak uyanınca Fedyor'un beni izlediğini gördüm. Ivan onun yanında uykuya dalmış horluyordu.

"Malyen kim?" diye sordu.

Uykumda sayıklamış olmalıydım. Utanıp yanımdaki *oprichniki*'lere baktım. Birisi donuk donuk önüne bakıyordu. Diğeri de uykuya dalmak üzereydi. Dışarıda öğlen güneşi huş ağaçlarından oluşan korunun arasından süzülüyordu.

"Hiç kimse," dedim. "Bir arkadaşım."

"İzci olan mı?"

Başımı salladım. "Karanlıklar Diyarı'ndayken yanımdaydı. Hayatımı kurtardı."

"Sen de onun hayatını kurtardın."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sustum. Malyen'in hayatını ben mi kurtarmıştım? Bu düşünceyle şaşkına uğradım.

"Hayat kurtarmak büyük bir onurdur," dedi Fedyor. "Sen de onlarcasını kurtardın."

Karanlığa doğru çekip götürülen Alexei'nin yüzündeki korku dolu ifadeyi hatırlarken, "Ama yetmedi," diye söylendim. Söyledikleri gibi bir gücüm varsa neden onun veya orada yok olup giden diğer kişilerin ölmesine engel olamadım? Fedyor'a baktım. "Hayat kurtarmanın büyük bir onur olduğuna gerçekten inanıyorsan neden Cellat yerine Şifacı olmadın?"

Fedyor yanımızda ilerleyen yola baktı. "Grishaların içinde en zorlu yol Corporalkilerindir. En zorlu eğitimi biz alır, en çok biz çalışırız. Sonuç olarak ben Cellat olarak daha çok can kurtarabileceğimi hissettim ve bu yola baş koydum."

"Bir katil olarak mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır, asker olarak," diye yanıt verdi Fedyor. Omuz silkti. Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Öldürmek mi, iyileştirmek mi?" dedi. "Hepimizin kendine özgü yetenekleri var." Aniden yüz ifadesi değişti. Dimdik oturdu ve yanındaki Ivan'ı dürttü. "Kalk!"

At arabası durdu. Şaşkınlıkla etrafıma baktım. "Biz..." diye konuşmaya başladım, ama yanımdaki muhafız eliyle ağzımı kapattı ve parmağıyla bana susmamı işaret etti.

At arabasının kapısı ardına kadar açıldı ve bir asker başını içeri uzattı.

"Önümüzde yola düşen bir ağaç var," dedi. "Ama tuzak da olabilir. Temkinli olun ve..."

Adam sözlerini bitiremeden etrafta yankılanan tüfek se-

siyle birlikte yere yığıldı. Sırtından vurulmuştu. Birden at arabasına mermiler yağmaya başladı ve havayı panik dolu bağrışmalarla, tüfeklerin dişleri zangırdatan sesleri kapladı.

Ivan ölen askeri ayağıyla aşağı atıp kapıyı kapatırken, yanımdaki muhafız vücuduyla beni koruyarak, "Eğil!" diye bağırdı.

"Fjerdanlar," dedi muhafız dışarıya bakıp.

Ivan, Fedyor'a ve yanımdaki muhafıza baktı. "Fedyor, onunla birlikte git. Siz bu tarafı alın, biz de bu tarafı alırız. Ne pahasına olursa olsun at arabasını koruyun."

Fedyor kemerinden büyük bir bıçak çıkardı ve onu bana uzattı. "Eğil ve sesini çıkarma."

Grishalar ile muhafızlar pencerelerin yanına çömelip biraz beklediler. Ardından Ivan'ın işaretiyle birlikte aşağı atlayarak, kapıları arkalarından sertçe kapattılar. Ben yere oturup, ağır bıçağı sıkıca tutarken dizlerimi göğsüme kadar çektim, sırtımı koltuğun alt kısmına yasladım. Dışarıdaki kavga seslerini, kılıçların birbirine değişini, bağrışmaları, atların kişnemesini duyabiliyordum. Birisinin vücudu at arabasının camına çarpınca sarsıldım. Muhafızlarımdan biri olduğunu ve öldürüldüğünü korku içinde idrak ettim. Kayıp yere düşerken kanıyla camın kırmızıya boyandığını gördüm.

At arabasının kapısı sertçe açıldı ve sarı sakallı, saldırgan görünümlü bir adam karşımda belirdi. Arabanın diğer ucuna çekilip bıçağı ileri uzattım. Adam tuhaf Fjerdan diliyle bağırarak arkadaşlarına bir şeyler söyledi ve bacağıma uzandı. Ben ona tekme atarken arkamdaki kapı da açıldı, bu

sırada neredeyse başka bir sakallı adamın kucağına düşüyordum. Çığlıklar atıp elimdeki bıçağı savururken, adam beni kollarımın altından tuttu ve çekiştirerek dışarı çekti.

Adama vurmuş olmalıydım çünkü küfredip beni bıraktı. Tüm gücümle ayağa kalkarak kaçmaya çalıştım. Vy Yolu'nun daralarak iki tepenin yamacında ilerlediği ağaçlıklı bir vadideydik. Her tarafımda askerler ve Grishalar sakallı adamlarla savaşıyordu. Ağaçlar Grisha ateşiyle tutuşmuştu. Fedyor'un elini hızla ileri uzatışını ve önündeki adamın göğsünü tutup, ağzından kanlar saçarak yere fırlatışını izledim.

Nereye gittiğimi bilmeden koştum, ayaklarım ormanın yerlerini kaplayan yapraklardan dolayı kayarken nefesim kesile kesile en yakın tepeye çıkmaya çalıştım. Tepenin yarısına vardığımda, arkamdan çekildiğimi hissettim. Yere düştüm, kendimi korumaya çalışırken elimdeki bıçağı düşürdüm.

Arkama döndüm ve sarı sakallı adam bacaklarımı yakalarken tepindim. Çaresizce vadiye baktım ama aşağıdaki askerler ile Grishalar kendi canlarını kurtarmaya çalışıyorlardı. Sayıca az oldukları ve yardımıma koşamayacakları aşikârdı. Çabaladım, dövündüm ama Fjerdan çok güçlüydü. Üzerime çıkarak dizleriyle kollarımı yere bastırdı ve bıçağına uzandı.

"Seni burada paramparça ederim, pis cadı," diye söylendi ağır Fjerdan aksanıyla.

O sırada bir atın toynaklarının sesini duydum. Saldırgan da yola bakmak için başını çevirdi.

Bir grup atlı, üzerlerindeki kırmızı ve mavi *kefta*'ları

rüzgârda savrulup elleri ateş ve şimşekler saçarak vadiye girdi. Karalar giymiş biri başı çekiyordu.

Karanlıklar Efendisi atından indi, ellerini iki yana açtı, ardından sertçe kapatıp büyük bir gürültü çıkardı. Kapalı avuçlarının arasından kara bulutlar çıktı, vadide ilerleyip Fjerdan suikastçılarını buldu ve vücutlarını yerden yukarı sarıp yüzlerini ürkütücü karanlıkla çevreledi. Çığlıklar attılar. Kimileri kılıçlarını yere bıraktı, kimileri de önünü bile göremeden savruldu.

Ravka savaşçılarının bu avantajı kullanıp, önünü göremeyen çaresiz düşmanı kolayca öldürüşünü korku ve şaşkınlıkla izledim.

Üzerimdeki sakallı adam tam olarak anlamadığım bir şey söyledi. Bir tür dua ettiğini düşündüm. Donup kalmış halde Karanlıklar Efendisi'ne bakıyordu ve yüzündeki korkuyu inkâr edemezdi. Ben de fırsattan faydalandım.

Aşağıdakilere, "Buradayım!" diye bağırdım.

Karanlıklar Efendisi başını çevirdi ve ellerini havaya kaldırdı.

Fjerdan ürkek bir sesle, "*Nej!*" dedikten sonra bıçağını yukarı kaldırdı. "Bıçağımı kadının kalbine saplamaktan çekinmem."

Nefesimi tuttum. Vadiye sessizlik çöktü, sadece ölmek üzere olan iki adamın iniltisi duyuldu. Karanlıklar Efendisi ellerini aşağı indirdi.

"Etrafının sarılı olduğunu görüyorsun," dedi sakince, sesi ağaçların arasında süzüldü.

Suikatçı bakışlarını önce sağa sola çevirdi, sonra da Ravka askerlerinin ellerindeki ateşe hazır tüfeklerle indiği tepeye baktı. O deli gibi etrafına bakınırken, Karanlıklar Efendisi tepeye birkaç adım yaklaştı.

"Daha fazla yaklaşma!" diye haykırdı adam.

Karanlıklar Efendisi durdu. "Onu bana ver, ben de Kral'ına gitmene izin vereyim," dedi.

Suikastçı pis pis güldü. "Olmaz, olmaz. Hiç sanmam," dedi, başını iki yana salladı ve keskin tarafı güneşin altında parlayan bıçağını deli gibi atan kalbimin üstüne getirdi. "Karanlıklar Efendisi kimsenin hayatını bağışlamaz." Bana baktı. Kirpikleri sapsarıydı, neredeyse hiç görünmüyordu. "Sana sahip olamayacak," dedi sakince. "Cadıya sahip olamayacak. Bu gücü eline geçiremeyecek." Bıçağını yukarı kaldırdı ve "*Skirden Fjerda!*" diye haykırdı.

Bıçak gözümün önünde parlayarak aşağı indi. Başımı öteki tarafa çevirdim, korku içinde gözlerimi sımsıkı kapattım, son olarak Karanlıklar Efendisi'nin kollarını yukarı kaldırdığını gördüm. Şimşek çakmasına benzer bir ses duydum, ardından... kulağıma hiçbir şey gelmedi.

Yavaşça gözlerimi açarken önümdeki korkunç görüntüye tanıklık ettim. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Üzerimde duran adam ikiye yarılmıştı. Başı, sağ omzu ve kolu ormanda yerde yatıyor, bıçağı ise beyaz elinde duruyordu. Vücudunun geri kalanı da bir süre havada kaldı, yarılan bedeni boyunca uzanan, kırbaca benzer siyah bulut havada kayboldu. Ardından geri kalanı da yere yığıldı.

Sesimin çıktığını fark ettim ve çığlık attım. Yerde geri geri sürünerek parçalanan cesetten kaçmaya çalıştım ama vücudum tir tir titrediği için ayağa kalkamadım. Gözlerimi önümdeki dehşet verici görüntüden alamıyordum.

Karanlıklar Efendisi çabucak yukarı çıkarak yanımda diz çöktü ve cesedi görmemem için önüme geçti. "Bana bak," dedi.

Yüzüne odaklanmaya çalıştım ama suikastçının kesilen bedeni, nemli yaprakların üzerine fışkırarak dökülen kanı gözlerimin önünden gitmiyordu. "Ona... ona ne yaptın?" diye sordum sesim titreyerek.

"Yapmam gerekeni. Ayağa kalkabilecek misin?

Çekinerek başımı salladım. Ellerimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti. Gözlerim tekrar cesede takılınca çenemi tutup başımı kendisine çevirdi. "Gözlerimin içine bak," diye emretti.

Başımı salladım, bakışlarımı beni tepeden aşağıya indiren, bu sırada da adamlarına emirler yağdıran Karanlıklar Efendisi'ne çevirmeye çalıştım.

"Yolu açın. Bana yirmi atlı lazım."

"Peki, kız?" diye sordu Ivan.

"Benimle gelecek," dedi Karanlıklar Efendisi.

Beni atının yanında bırakıp Ivan ve askerlerle konuşmaya gitti. Yanlarında kolunu tutan ama onun dışında yara almamış gibi duran Fedyor'u görünce içim rahatladı. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya, tepede gördüklerimi unutmaya çalışırken atın yelesini okşayıp deri eyerinin temiz kokusunu

içime çektim.

Birkaç dakika sonra askerlerin ve Grishaların atlarına bindiklerini gördüm. Üç-dört adam ağacı yoldan çekmiş, diğerleri de saldırıdan dolayı parçalanan at arabasına binmişti.

Karanlıklar Efendisi yanıma gelip, "Onları aldatacağız," dedi. "Biz güneyden gideceğiz. En baştan böyle yapmalıydık."

"Demek ki sen de hata yapabiliyormuşsun," dedim düşünmeden.

Eldivenlerini eline geçirirken durdu, ben de ağzımı sıkıca kapattım. "Öyle demek istememiştim..."

"Elbette hata yaparım," dedi. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ama o da nadiren olur, o kadar."

Kefta'sının başlığını başına çekti ve ata binebilmem için elini bana uzattı. Bir anlığına tereddüt ettim. Simsiyah kıyafeti ve karanlıkta kalan yüzüyle önüme geçti. Ortadan ikiye yardığı adamın görüntüsü aklıma gelince midem bulandı.

Düşüncelerimi okumuşçasına, "Yapmam gereken neyse onu yaptım, Alina," dedi.

Bunu zaten biliyordum. Hayatımı kurtarmıştı. Hem önümde başka ne tür bir seçenek vardı ki? Elini tutup beni ata bindirmesine müsaade ettim. O da arkama atladı ve atını dehledi.

Vadiden çıkarken az önce başımıza gelenlerin gerçekliğini anladım.

"Titriyorsun," dedi.

"İnsanların beni öldürmeye çalışmasına alışkın değ-

lim."

"Gerçekten mi? Ben kanıksadım bile."

Başımı çevirip ona baktım. Yüzünde hâlâ o gülümsemeyi andıran ifade vardı ama nedense şaka yaptığını sanmıyordum. Başımı önüme çevirdim, "Ben de az önce birinin ortadan ikiye kesilişine tanıklık ettim." Sesimi alçak tuttum ama zangır zangır titremekten kurtulamadım.

Karanlıklar Efendisi atın dizginini bir eline alarak, diğer elindeki eldivenini çıkardı. Çıplak avucunu saçımın altından geçirip boynumun köküne koyunca gerildim. O güçle içime işleyen güven duygusunu akın akın hissederken şaşkınlığı atlatıp rahatladım. Bir eliyle boynumu tutarken atını daha da güçlü dehledi ve hızlanmaya başladık. Gözlerimi kapatıp düşünmemeye çalıştım, bir süre sonra da atın üstünde gitmeme ve yaşadığım korkulara rağmen kâbuslara gebe bir uykuya daldım.

Sonraki birkaç gün huzursuzluk ve yorgunluktan dolayı puslu geçti. Vy'dan uzak durup arka yollarda, avcıların geçtiği dar patikalarda, tepelerin ve taşlı toprağın izin verdiği kadar hızlı hareket ettik. Nerede olduğumuzu, ne kadar yol aldığımızı bilmiyordum.

İlk günün ardından Karanlıklar Efendisi'yle ayrı atlarda ilerledik ama onun atlıların arasında nerede olduğunu hep biliyordum. Bana tek kelime etmedi ama saatler ve günler geçerken bir şekilde onu gücendirdiğimi düşünmeye başladım. Gerçi aramızda geçen kısacık konuşmalar sırasında bunu nasıl becerdiğimi de anlayamadım. Ara sıra onu soğuk ve ne düşündüğünü yansıtmayan gözleriyle bana bakarken yakaladım.

Çok iyi bir binici değildim ve grubun başındaki Karanlıklar Efendisi de epey hızlı ilerliyordu. Eyerin ne tarafına kayarsam kayayım vücudumun bir yeri ağrıyordu. Umursa-

mazca atımın seğiren kulaklarına bakıp bacaklarımdaki yanmayı ve sırtımın alt kısmındaki acıyı düşünmemeye çalıştım. Beşinci gece terk edilmiş bir çiftlikte kamp yapmak için durunca sevinçten atımdan atlamayı istedim. Ama vücudum öyle katı kesilmişti ki yere ancak sendeleyerek inebildim. Atımı alıp bağlayan askere teşekkür ettim, yakınlardan akan derenin sakinleştirici sesini duyabileceğim küçük tepeden yavaşça aşağı indim.

Titreyen ayaklarımla derenin kıyısına oturarak, soğuk suyla elimi yüzümü yıkadım. Son iki günde hava değişmiş, mavi gökyüzü yerini gri bulutlara bırakmaya başlamıştı. Askerler hava iyice bozmadan Os Alta'ya varacağımızı düşünüyor gibilerdi. Peki, sonra? Küçük Saray'a vardığımızda bana ne olacaktı? Yapmamı istedikleri şeyi yapamayınca neler olacaktı? Kralları hayal kırıklığına uğratmak akıllıca bir şey değildi. Aynı şey Karanlıklar Efendisi için de geçerliydi. Sırtımı sıvazlayıp beni alayıma göndereceklerini de sanmıyordum. Malyen'in hâlâ Kribirsk'te olup olmadığını merak ettim. Yaraları iyileşmişse Karanlıklar Diyarı'na veya başka bir göreve gönderilmiş olabilirdi. Grisha çadırında kalabalığın arasına karışıp kayboluşu gözlerimin önünden bir türlü gitmiyordu. Ona hoşça kal deme fırsatım bile olmadı.

Karanlık çökerken kollarımı ve sırtımı gerdim, üzerime çöken kara bulutları savurmaya çalıştım. *Belki de en iyisi budur,* dedim kendime. Hem Malyen'e nasıl hoşça kal diyebilirdim ki? *Dostum olduğun ve hayatımı katlanır kıldığın için teşekkürler. Bir de bir ara sana âşık oldum. Benden mektuplarımı eksik etme olur mu?*

"Neye gülüyorsun?"

Arkama dönüp loş ışıkların geldiği tarafa baktım. Karanlıklar Efendisi'nin sesi gölgeleri bastırıyor gibiydi. Dereye doğru yürüdü, yüzüne ve siyah saçlarına su vurmak için kıyıya çömeldi.

"Ee?" diye sordu bana bakarken.

"Gülünecek halde misin?"

"Öyle sanırım."

Karanlıklar Efendisi gündüzden geriye kalan zayıf ışıkların arasından dikkatlice baktı. Benim hakkımda düşüncelere daldığı hissine kapılıp endişelendim. *Kefta*'sının yanındaki küçük tozlu kısmın haricinde yolculuğumuz onu hiç etkilememişti. Üzerime bol gelen, yırtılmış *kefta*'mı, kirli saçlarımı, Fjerdan suikastçısının yüzümde bıraktığı morluğu fark edince utançtan kıpkırmızı oldum. Karanlıklar Efendisi beni buralara kadar getirme kararından pişmanlık mı duyuyordu? Nadiren yaptığı hatalardan birini mi yaptığını düşünüyordu?

"Ben Grisha değilim," diye söylendim.

"Gördüklerim aksini ispatlıyor," dedi biraz endişeli bir halde.

"Kendinizden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Bana bak!"

"Bakıyorum."

"Grishalara benziyor muyum?" Grishalar güzellerdi. Lekeli tenleri, rengi soluk saçları, sıska kolları yoktu.

Başını sallayıp ayağa kalktı. "Sen hiçbir şey anlamamışsın," diyerek tepeye doğru çıkmaya başladı.

"Peki, açıklayacak mısın?"

"Şimdi değil."

O kadar sinirlenmiştim ki kafasının arkasına vurmayı istiyordum. Adamın birini ortadan ikiye ayırdığını görmemiş olsam geri adım da atmazdım. Onun yerine tepeye çıkarken onu izlemekle yetindim.

Karanlığın Efendisi'nin adamları harabeye dönmüş çiftliğin içindeki toprak zeminde yer açıp ateş yakmışlardı. İçlerinden birisi yakaladığı orman tavuğunu ateşte pişiriyordu. Herkese yemekten küçük bir parça düştü, ama Karanlıklar Efendisi adamlarının ormanda gezinmesini istemiyordu.

Ben de ateşin yanına geçip payıma düşen tavuğu yedim. Elimdekileri bitirdikten sonra bir süre tereddüt ettim ama ellerimi kirli *kefta*'ma sildim. Belki de giyindiğim ya da giyineceğim en güzel kıyafet buydu ve kumaşının lekelendiğini, yırtıldığını görmek de içimi burkuyordu.

Ateşten çıkan ışığın altında Grishalarla yan yana oturan *oprichnikileri* izledim. İçlerinden bazıları uyumak için çoktan bir yerlere çekilmişti. Diğerleri de ilk nöbeti tutuyordu. Geri kalanlar da sönmeye yüz tutan, cılız alevleri rüzgârda bir oraya bir buraya giden ateşin başına oturmuş muhabbet ediyordu. Karanlıklar Efendisi de onlarla birlikteydi. Yemek yerken kendi payından fazlasını almadığını fark etmiştim. Şimdi de askerleriyle soğuk toprakta oturuyordu. Hem de bunu ülkede Kral'dan sonra gelen en güçlü kişi yapıyordu.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş olmalıydı çünkü dönüp ateşte parlayan demir gibi gözleriyle bana baktı. Yüzümün kızardığını hissettim. O da ayağa kalkıp bana doğru gelerek beni şaşırttı. Yanıma oturup bana matarasını uzattı. Önce tereddüt ettim, sonra da bir yudum aldım ve ağzıma gelen tatla yüzümü ekşittim. *Kvasın* tadını hiç sevmezdim ama Keramzin'deki öğretmenlerimiz bunu su gibi içerlerdi. Bir keresinde Malyen'le birlikte bir şişe çalmıştık. Yakalanınca yediğimiz dayağın ardından mide bulantımızı düşünemez olmuştuk.

Yine de *kvas* aşağı inerken boğazımı yaktı, içime sıcaklık verdi. Bir yudum daha aldım, sonra da matarayı ona uzattım. "Teşekkürler," dedim, hafifçe öksürdüm.

Karanlıklar Efendisi ateşe bakarak içkisini içti, sonra da, "Pekâlâ, sor bakalım," dedi.

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım, ilk başta ne dediğini anlamadım. Nereden başlayacağımdan emin değildim. Yorgun düşen aklım Kribirsk'ten ayrıldığımızdan beri sorularla boğuşuyor, panik, bitkinlik ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu. Düşüncelerimi toplayacak gücüm olduğunu sanmıyordum ama ağzımı açınca dudaklarımın arasından çıkan soruyla kendimi bile şaşırttım.

"Kaç yaşındasın?"

Bana baktı, şaşırmış gibiydi.

"Tam olarak bilmiyorum."

"Nasıl yani?"

Karanlıklar Efendisi omuz silkti. "Sen tam olarak kaç

yaşındasın?"

Ona üzgün bir bakış attım. Doğum tarihimi bilmiyordum. Keramzin'deki tüm yetimlere Dük'ün doğum günü veriliyor ve bizden yardımlarını esirgemeyen ev sahibi bu yolla onurlandırılıyordu. "Peki, o zaman tahminen kaç yaşındasın?"

"Neden soruyorsun?

"Çünkü çocukluğumdan beri senin hakkında hikâyeler duyuyorum ama benden çok da büyük görünmüyorsun," dedim dürüstçe.

"Ne tür hikâyeler?"

"Sıradan şeyler," dedim biraz sinir olmuşçasına. "Bana cevap vermek istemiyorsan söyle gitsin."

"Sana cevap vermek istemiyorum."

"Ya!"

Ardından iç çekti, "Yüz yirmi," dedi. "Aşağı yukarı."

"Ne?" diye cılız bir ses çıkardım. Karşımda oturan askerler bana baktı. Daha kısık bir sesle, "İmkânsız," dedim.

Karanlıklar Efendisi alevlere baktı. "Ateş yanınca odunları yakar. Yok eder, geriye sadece küllerini bırakır. Ama Grisha gücü böyle değildir."

"Peki nasıldır?"

"Gücümüzü kullanmak bizi daha da güçlendirir. Bizi tüketmek yerine besler. Birçok Grisha uzun bir ömür geçirir."

"Ama yüz yirmi yaşına gelen çok yoktur herhalde."

"Evet. Grishaların ömrünün uzunluğu gücüyle orantılıdır. Gücü ne kadar büyükse, hayatı o kadar uzun olur. O güç

de büyütülmüşse..." Sözlerini omuz silkerek havada bıraktı.

"Sen de canlı bir büyüteçsin. Ivan'ın pençesi gibi."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi. "Tıpkı Ivan'ın pençesi gibi."

Aklıma çok kötü bir düşünce geldi. "Ama bu senin..."

"Evet, kemiklerim veya birkaç dişim bir başka Grisha'yı çok güçlü kılar."

"Bu çok ürkütücü. Hiç endişelenmiyor musun?"

"Hayır," dedi doğrudan. "Şimdi soruma cevap ver. Sana benim hakkımda nasıl hikâyeler anlattılar?"

Huzursuzlanıp yerimde kıpırdandım. "Şey... öğretmenlerimiz Ravka'nın dışında Grisha toplayarak İkinci Ordu'yu güçlendirdiğini söyledi.

"Onları toplamama gerek kalmadı. Onlar bana geldi. Diğer ülkeler Grishalara Ravka kadar iyi davranmıyor," dedi üzgün bir havayla. "Fjerdanlar bizi cadı olduğumuzu söyleyerek yakıyor, Kerchler bizleri köle diye satıyor. Shu Han gücümüzün kaynağını bulmak için bize yapmadığını bırakmıyor. Başka neler var?"

"Senin kendi neslinin en güçlü efendisi olduğunu söylüyorlar."

"Bana iltifat et diye sormadım."

Kefta'mın kolundan sarkan bir parça iple oynadım. O da beni izledi.

"Malikânede çalışan yaşlı bir köle vardı..." dedim.

"Devam et. Anlat bakalım."

"Karanlıklar Efendilerinin ruhsuz doğduğunu söylerdi.

Ancak içinde gerçek kötülüğü barındıran kişilerin Karanlıklar Diyarı'nı yaratabileceğini söylerdi." Donuklaşan yüzüne baktım ve hemen, "Ama Ana Kuya onu evden attı, hepsinin köylülerin batıl inançlarından çıktığını söyledi," diye ekledim.

Karanlıklar Efendisi iç çekti. "O köle gibi düşünen başka kişiler de vardır."

Hiçbir şey söylemedim. Herkes Eva ya da o yaşlı köle gibi düşünmüyordu, ama Birinci Ordu'da geçirdiğim süre boyunca birçok kıdemli askerin Grishalara güvenmediğini ve onlara sadakat duymadığını öğrenmiştim.

Karanlıklar Efendisi sessizliğin ardından, "Benim büyük büyük büyük dedem Karanlık Soy'dan geliyordu, Karanlıklar Diyarı'nı da o yarattı. Bir hata yaptı, açgözlülüğüyle yanlış bir deneye kalkıştı, belki de içindeki şeytanı dinledi. Ama ondan sonra gelen her efendi onun ülkemize verdiği zararı telafi etmek için elinden geleni yaptı, ben de onlardan biriyim." Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü, ateşten yükselen ışıklar kusursuz yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. "Hayatım boyunca her şeyi yoluna koymanın bir yolunu aradım. Sen uzun zamandır karşıma çıkan ilk umut kıvılcımısın."

"Ben mi?"

"Dünya değişiyor, Alina. Tüfekler daha her şeyin başlangıcı. Kerch'de, Fjerda'da ürettikleri silahları gördüm. Grisha gücünün hükmü sona eriyor."

Bu çok korkunç bir düşünceydi. "Peki... peki ya İlk

Ordu? Onların da tüfekleri, silahları var."

"Tüfekleri, mühimmatları nereden geliyor sanıyorsun? Karanlıklar Diyarı'nı her geçişimizde adamlarımızı kaybediyoruz. Ravka bu bölünmüşlükle yeni çağa ayak uyduramaz. Limanlarımıza ihtiyacımız var. Onları da bize ancak sen verebilirsin."

"Ama nasıl?" diye yakardım. "Bunu nasıl yapacağım?"

"Karanlıklar Diyarı'nı yok etmeme yardım ederek."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Çılgınlık bu."

Ahırın tavanındaki kırık kirişlerin arasından gökyüzüne baktım. Yukarıda yıldızlar vardı ama ben sadece onlara uzanan sonsuz karanlığı görebiliyordum. Kendimi Karanlıklar Diyarı'ndaki ölüm sessizliğinin ortasında, gözlerim kör, kalbim korku dolu halde, elimde sözde sahip olduğum söylenen gücün haricinde canımı koruyacak hiçbir şey olmadan dururken hayal ettim. Karanlık Soy'u düşündüm. Karanlıklar Diyarı tıpkı yanımda durup bana bakan adam gibi bir efendi yaratmıştı.

Gerginliğimden kurtulmaya çalışırken, "Peki ya o Fjerdan'a yaptığın?" diye sordum.

Tekrar ateşe baktı. "Kesme hareketi. Çok büyük bir güç gerektirir, çok az sayıda Grisha üstesinden gelebilir."

Kollarımı ovaladım ve içimdeki ürpertiden kurtulmaya çalıştım.

Karanlıklar Efendisi bana baktı, sonra da gözlerini ateşe çevirdi. "Adamı bir kılıçla kessem bir şey değişir miydi?"

Acaba değişir miydi? Son birkaç günde sayısız korkunç

görüntüye tanıklık etmiştim. Ama Karanlıklar Diyarı'nda yaşadığım kâbusa rağmen, vücudu ortadan ikiye yarılan, içinden güneş ışığı geçen ve sonra da üzerime yıkılan o sakallı adamın görüntüsü hiç mi hiç rüyalarımdan çıkmıyor, beni gündüzleri bile kovalıyordu.

"Bilmem," dedim kısık bir sesle.

Karanlıklar Efendisi'nin yüzünde kızgınlığa, hatta belki de acıya benzer bir ifade belirdi. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp yanımdan uzaklaştı.

Karanlığın içinde kayboluşunu izlerken birden kendimi suçlu hissettim. *Aptallık etme,* diye kızdım kendime. *O Karanlıklar Efendisi. Ravka'daki en güçlü ikinci adam. Yüz yirmi yaşında. Onu kızdırmamalısın.* Ama az önce yüzünde gördüğüm bakışı düşündüm, Karanlık Soy'dan bahsettiğinde sesine yansıyan utanç duygusunu hissettim ve bir tür testte başarısız olduğum duygusunu üzerimden atamadım.

İki gün sonra şafak sökerken devasa bir kapıdan ve Os Alta'nın meşhur çifte duvarlarından geçtik.

Malyen'le birlikte eğitimimizi buradan çok da uzakta olmayan Poliznaya'daki askeri kalede almıştık, ama şehrin içine hiç adım atmamıştık. Os Alta zenginlere, hükümet yetkililerine askerlere, onların ailelerine, metreslerine ve onlara hizmet edecek tüm işyerlerine ev sahipliği yapıyordu.

Kepenkleri kapalı dükkânların, sıra sıra dizilmiş, dar evlerin önünden ve birkaç satıcının tezgâhını açtığı büyük pazar

yerinden geçerken hayal kırıklığına uğradım. Os Alta rüyalar şehri olarak anılırdı. Ravka'nın başkenti, Grishaların yuvası, Kral'ın Büyük Saray'ının eviydi. Ama Keramzin'deki kasabanın daha büyük ve daha kirli halinden başka bir şeye de benzemiyordu.

Bunların hepsi köprüye vardığımızda değişti. Üzerinde durduğumuz geniş kanalda küçük botlar geziniyordu. Köprünün karşı tarafında sislerin içinde kalan, beyaz ve parlak ışıkların arasında hafifçe beliren bir başka Os Alta yatıyordu. Karşıya geçince köprünün kaldırılabildiğini, rüyalar şehrinin geride kalan o pazar kasabasının köhneliğinden ayrılabildiğini, kanalı devasa bir hendeğe çevirebildiğini gördüm.

Kanalın karşı tarafına geçince kendimi bir başka dünyaya adım atmış gibi hissettim. Baktığım her yerde süs havuzları, meydanlar, yemyeşil parklar, sıra sıra ağaçlarla çevirili geniş bulvarlar gördüm. Büyük evlerin bazılarının giriş katlarındaki ışıkların açık olduğunu, mutfakta ocakların yandığını, güne başlandığını fark ettim.

Sokaklar yukarı doğru yükseliyor, tepeyi tırmandıkça karşımıza daha büyük ve daha gösterişli evler çıkıyordu. En sonunda bir başka duvara ve Kral'ın iki kartallı simgesinin parıldayan altınlarla üzerine işlendiği, iki kanatlı kocaman kapıya vardık. Duvar boyunca ellerinde ağır silahlar olan askerlerin nöbet tuttuğunu gördüm ve Os Alta'nın tüm ihtişamına rağmen savaş halindeki bir ülkenin başkenti olduğunu hatırladım.

Kapılar ardına kadar açıldı.

Parlak, gri çakıltaşlarıyla kaplı, etrafı güzel ağaçlarla çevrili geniş yolda ilerledik. Sağımızda ve solumuzda uzaklara kadar uzanan, sabahın erken saatlerinin sisli havasında bile yemyeşil görünen bakımlı bahçeler vardı. Onların üzerinde de mermerden terasları, altından süs havuzları olan, Ravkan Kralı'nın kışlık evi, Büyük Saray, yatıyordu.

En sonunda saray avlusunda bulunan, içinde ikili kartal heykeli bulunan, kocaman süs havuzuna varınca Karanlıklar Efendisi atıyla yanıma yaklaştı.

"Nasıl? Beğendin mi?" diye sordu.

Ona baktım, sonra da gözlerimi sarayın süslü çehresine çevirdim. Hayatım boyunca gördüğüm tüm binalardan büyük olan saray; heykellerle dolu teraslarıyla, parıl parıl parlayan, sıra sıra dizilmiş ve görebildiğim kararıyla da gerçek altınla ince ince süslenmiş pencereleriyle göz kamaştırıcıydı.

"Çok... çok büyük," dedim neşeyle.

Yüzündeki küçük gülümsemeyle bana baktı. "Bence gördüğüm en çirkin bina," diyerek atını ileri sürdü.

Sarayın arkasından geçip iç taraflara doğru giden, ortasında taş sütunlu bir tapınakla, camları buğulanmış kocaman bir sera olan çalılardan yapılmış labirentin bulunduğu yolda ilerledik. Oradan da küçük bir ormanı andıracak kadar çok sayıda ağacın bir arada bulunduğu yere girip, ağaç dallarının birbiriyle buluşarak üzerimizi bir çatı gibi kapattığı, uzun, karanlık koridordan geçtik.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tıpkı kanaldan geçtiğimizde olduğu gibi iki dünya arasındaki sınırın ötesine

adım attığımı hissettim.

Tünelin sonuna varıp güneşe çıkınca, önümüzdeki küçük tepeye ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen binaya baktım.

"Küçük Saray'a hoş geldin," dedi Karanlıklar Efendisi.

Tuhaf bir adı vardı; çünkü Büyük Saray'ın yanında küçük de kalsa devasaydı. Kara odunlarla örülü duvarlarıyla, altından kubbeleriyle etrafını çevreleyen ağaçların arasından oyularak çıkarılmış bir şaheser gibiydi. Yanına yaklaştıkça her bir karışına kuşların, çiçeklerin, üzüm salkımlarının ve büyülü canlıların işlendiğini gördüm.

Simsiyah kıyafetler giyinmiş bir grup hizmetçi bizi merdivenlerin başında karşıladı. Atımdan indim, hizmetlilerden biri hemen öne çıkıp dizginleri elimden aldı, diğerleri de çift kanatlı büyük kapıyı araladı. İçeri adım atarken içimde beliren tahtanın üzerine oyulmuş harika desenlere dokunma isteğini bastıramadım. Hepsi sabah ışıklarının altında parlayabilmeleri için sedeflerle donatılmıştı. Böyle bir yeri inşa etmek için kaç kişi, kaç yıl çalışmıştı?

Girişteki odayı geçip dört uzun masanın ortada bir kare olacak şekilde birleştirildiği geniş, altıgen bir salona geçtik. Adımlarımız taş zeminde yankılanıyor, başımızın üzerinde duran devasa, altın kubbe çok yukarılarda görünüyordu.

Karanlıklar Efendisi hizmetçilerin arasındaki yaşlı kadını kenara çekip onunla alçak sesle konuştu. Sonra da bana başıyla işaret verdi. Salonun öteki tarafına geçti, adamları da onu takip etti.

Kendimi nedense kötü hissettim. Karanlıklar Efendisi ahırdaki o akşamdan beri benimle neredeyse hiç konuşmamış, saraya varınca neyle karşılaşacağımı hiç söylememişti. Ama onun peşinden koşacak kadar gücüm de cesaretim de olmadığı için griler içindeki kadını takip ettim, bir başka çift kanatlı kapıdan geçip küçük kulelerden birine girdim.

Merdivenleri görünce neredeyse yığılıp ağlayacaktım. *Şurada, şu koridorun ortasında kalıp kalamayacağımı sorsam mı acaba,* diye düşündüm. Onun yerine elimi oymalarla süslenmiş korkuluğa koyarak, attığım her adıma ağrılarla cevap veren kaskatı kesilmiş vücudumu yukarı çekmeye çalıştım. Basamakların tepesine vardığımızda yere uzanıp biraz kestirerek başarımı kutlayabileceğimi düşündüm ama hizmetçi kadın çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı. Art arda kapılardan geçtik ve en sonunda üzerinde hizmetçi kıyafeti olan bir başka kadının kapısının önünde beklediği odaya ulaştık.

Loş ışıkların altında büyük odayı, ağır duran, altın rengi perdeleri, güzel şöminede yanan ateşi gördüm, ama gözlerimi kocaman ve kubbeli yataktan alamadım.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz? Aç mısınız?" diye sordu kadın.

Başımı iki yana salladım. Sadece uyumayı istiyordum.

Kadın, "Peki," diyerek başıyla diğer hizmetçiye işaret verdi, o da reverans yapıp odadan çıktı. "O zaman dinlenmeniz için size müsaade edeyim. Kapınızı kilitlemeyi unutmayın."

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Tedbir olarak," dedi kadın ve kapıyı yavaşça arkasından kapatıp gitti.

Neye karşı tedbir olarak, diye merak ettim. Ama bunları düşünemeyecek kadar yorgundum. Kapıyı kilitledim, üzerimdeki *kefta*'yı, ayağımdaki çizmeleri çıkardım ve yatağa girdim.

Rüyamda Keramzin'de olduğumu ve çoraplı ayaklarımla karanlık koridora çıkıp Malyen'i bulmaya çalıştığımı gördüm. Bana seslendiğini duyabiliyordum ama sesi hiç yakına gelmiyordu. En sonunda en üst kata ve eskiden penceresinin önüne oturup çayırlara baktığımız yatak odasının kapısına vardım. Malyen'in güldüğünü işittim. Kapıyı hızlıca açtım ve çığlık attım. Her yer kanla kaplıydı. Volcra pencerenin önündeki koltuğa pençeleriyle tutunmuştu. Başını bana çevirip korkunç gagasını açarken dehşet saçan gri gözlerini gördüm.

Birden kalbim göğsümde deli gibi atarak uykumdan uyandım ve korkuyla etrafıma bakındım. Bir anlığına nerede olduğumu hatırlayamadım. Ardından üfleyip püfleyerek, başımı yastıklara bıraktım.

Tam uykuya dalmak üzereyken kapımın tıklatıldığını duydum.

Yorganın altından, "Git," diye söylendim. Ama sesler giderek yükseldi. Sırtımı yataktan kaldırdığımda, tüm vücudumun ağrıdan isyan ettiğini hissettim. Başım ağrıyor, ayağa kalkmaya çalışırken ayaklarım bana itiraz ediyordu.

"Tamam, tamam!" diye bağırdım. "Geliyorum!" Kapıdan gelen sesler kesildi. Sendeleyerek kapıya vardım ve anahtara uzandım, ama tereddüt ettim. "Kimsin?"

"Bunlarla uğraşacak vaktim yok," dedi bir kadın sesi. "Kapıyı aç! Hem de hemen!"

Omuz silktim. Beni öldürmelerine, kaçırmalarına ya da akıllarından ne geçiyorsa onu yapmalarına sesimi çıkarmayacak, ata binmemi ya da merdiven çıkmamı istemedikleri sürece onlara itiraz etmeyecektim.

Uzun boylu bir kız beni itip içeri girdi ve odada göz gezdirdikten sonra dikkatli gözlerle bana baktı. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Dalgalı saçları koyu kızıldı, göz bebekleri büyük ve altın sarısıydı. Teni mükemmel, yanakları mermerden yapılmışçasına pürüzsüz ve kusursuzdu. Sarı işlemeleri olan, kenarları kızıl renkli, tilki kürküyle süslenen krem rengi bir *kefta* giyinmişti.

Bana bakıp, "Tanrı aşkına bu halin ne?" dedi. "Banyo yapmadın mı daha? Hem yüzüne ne oldu?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu, elim yanağımdaki morluğa gitti. Kamptan ayrılalı neredeyse bir hafta olmuştu ve o zamandan beri de ne yıkanmış ne de dişlerimi fırçalamıştım. Üstüm başım kir ve kan içindeydi, üzerime at kokusu sinmişti. "Ben..." Ama kız çoktan arkasından odaya giren hizmetçilere emirler yağdırmaya başlamıştı. "Banyoyu hazırlayın. Su sıcak olsun. Malzemelerime de ihtiyacım olacak. Üzerindeki kıyafetleri çıkarın."

Hizmetçiler yanıma gelip elbisemin düğmelerini açmaya başladılar.

"Hey!" diye bağırarak, ellerini üzerimden çekmeye çalıştım.

Grisha kızgınca bir bakış attı. "Gerekirse kollarını bacaklarını tutun."

Hizmetçiler daha ısrarcı davrandılar.

"Durun!" diye bağırıp onlardan uzaklaştım. Tereddüt içinde, Grisha'ya baktılar.

Doğrusu sıcak suyla yıkanmak, temiz kıyafetler giyinmek kulağa hoş geliyordu, ama kızıl saçlı buyurgan birinin beni itip kaktırmasına müsaade etmeyecektim. "Neler oluyor? Sen kimsin?"

"Bunlara ayıracak vaktim yok!"

"O zaman bul," diyerek onu tersledim. "At sırtında üç yüz kilometre yol geldim. Bir haftadır doğru düzgün bir gece uyumadım, iki kez de ölümle burun buruna geldim. Bu yüzden tek bir şey daha yapmadan bana kim olduğunu ve kıyafetlerimi çıkarmaya neden bu kadar önem verdiğini açıklayacaksın."

Kızıl saçlı kız derin derin nefes aldı ve bir çocukla konuşuyormuşçasına, "Adım Genya. Bir saate kadar Kral'ın karşısına çıkarılacaksın, seni onun karşısına çıkmaya hazır hale getirmek de benim görevim," dedi.

Tüm kızgınlığım söndü. Kral'la mı tanıştırılacaktım?

"Ya," dedim mahcupça.

"Evet, 'ya.' Şimdi devam edebilir miyiz?"

Sesimi çıkarmadan başımı salladım. Genya ellerini birleştirdi. Hizmetçiler harekete geçti ve elbiselerimi çıkarıp beni kollarımdan çekiştirerek banyoya götürmeye başladı. Akşamüstü odayı dikkatlice inceleyemeyecek kadar yorgundum. Oysa şimdi Kral'la tanışacak olmanın verdiği ürperti ve şaşkınlığa rağmen, hayranlıkla yerleri kaplayan, küçük, bronz plaklara ve hizmetçilerin üzerinden buharlar çıkan suları döktüğü, bakırdan yapılmış, gömme, oval küvete bakıyordum. Küvetin haricinde, duvarlar da mozaik taşlar ve parlayan deniz kabuklarıyla kaplanmıştı.

"Suya gir!" dedi hizmetçilerden biri, beni hafifçe dürterek.

Küvete ayağımı soktum. Su çok sıcaktı ama sıcaklığına yavaşça alışmak yerine birden içine daldım. Askeriyede geçirdiğim zamanlarda çekingenliğimi üzerimden atmıştım, ama odadaki tek çıplak kişi olmak, özellikle de diğer herkesin meraklı bakışlarını üzerimde hissetmek çok tuhaf bir duyguydu.

Hizmetçilerden biri başıma elini koyup saçlarımı yıkayınca irkildim. Bir başkası da küvete eğilip tırnaklarımı temizlemeye başladı.

Suyun sıcaklığına alışınca ağrıyan vücudumun rahatladığını hissettim. Bir yıldan fazla bir süredir sıcak bir banyo yapmamış, yapacaksam da böyle bir küvette olacağını hiç

düşünmemiştim. Belli ki Grisha olmanın bazı artıları vardı. Bir saat boyunca suda kalabilirdim. Ama baştan tırnağa tertemiz yıkanınca hizmetçilerden biri kolumu çekip, "Dışarı!" diye emretti.

İsteksizce küvetten çıkıp, kadınların kalın havlularla kabaca vücudumu kurulamasına izin verdim. Genç hizmetçilerden biri ağır, kadife bir bornozla öne çıkarak beni yatak odasına aldı. Sonra da diğerleriyle birlikte kapıdan çıkıp Genya'yla eni baş başa bıraktılar..

Kızıl saçlı kıza endişeyle baktım. Perdeleri sonuna kadar açmış, pencerenin önüne ustalıkla oyulmuş tahta bir masayla sandalye çekmişti.

"Otur," diye buyurdu. Ses tonuna sinir oldum ama emrine karşı çıkmadım.

Elinin yan tarafında ağzı açık küçük bir kafes duruyordu; içinden çıkan duta, yapraklara, renkli tozlara benzer şeylerle dolu, küçük cam şişeler masanın üzerinde duruyordu. Onlara daha yakından bakmayı istiyordum, ama Genya çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çekti ve moraran yanağımı pencereden içeri giren ışığa çevirdi. Derin bir nefes aldı ve parmaklarını tenimde gezdirdi. Şifacı'nın Karanlıklar Diyarı'nda aldığım yaraları iyileştirdiğinde hissettiğim hafif kaşıntının aynısını hissettim.

Yüzümü kaşımamak için ellerimi sıkıca kapatırken dakikalar geçti. Ardından Genya geri çekildi, kaşıntı azaldı. Bana altın çerçeveli, küçük bir el aynası uzattı. Yüzümdeki morluk tamamen kaybolmuştu. Elimi tereddüt ederek yana-

ğıma götürdüm ama ağrım sızım da yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim ve aynayı masanın üzerine bırakıp ayağa kalkmaya yeltendim. Ama Genya beni omzumdan tutup sandalyeye geri oturttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Henüz işimiz bitmedi."

"Ama..."

"Karanlıklar Efendisi yalnızca iyileşmeni isteseydi, yanına Şifacı gönderirdi."

"Sen onlardan değil misin?"

"Üzerimde kırmızı *kefta* mı var?" diye sordu. Sesinde aksi bir hava vardı. Kendisini gösterdi. "Ben terziyim."

Kafam karıştı. Daha önce beyaz *kefta* giyinmiş bir Grisha'yla karşılaşmamıştım. "Bana elbise mi dikeceksin?"

Genya usanmışçasına nefes verdi. "Hayır! *Bunu* yapacağım," diyerek uzun narin parmaklarıyla yüzünü gösterdi. "Bu şekilde doğduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

Genya'nın pürüzsüz, mükemmel hatlarına bakarken neler olduğunu anladım ve kızgınlıkla, "Yüzümü mü değiştireceksin?" diye sordum.

"Hayır, değiştirmeyeceğim. Sadece... biraz canlandıracağım."

Homurdandım. Nasıl göründüğümü biliyordum. Doğrusu dış hatlarımdaki kusurların fazlasıyla farkındaydım. Ama güzel mi güzel bir Grisha'nın bunu gözüme sokmasına hiç ihtiyacım yoktu. Daha da kötüsü bunu yapması onu Karanlıklar Efendisi'nin göndermiş olmasıydı.

"Hiç uğraşma," diyerek ayağa fırladım. "Karanlıklar

Efendisi'nin dış görünüşümü beğenip beğenmemesi umurumda değil."

Genya samimi bir tavırla, "Peki sen görünüşünden memnun musun?" diye sordu.

"Pek değil," dedim. "Ama hayatım böyle alt üst olmuşken aynada bir başkasının yüzünü görmeye dayanamam."

"Öyle olmayacak zaten," dedi Genya. "Büyük değişiklikler yapamam. Sadece tenini güzelleştirebilirim. Şu darmadağın saçlarına bir şekil verebilirim. Kendimi mükemmel hale getirdim ama bunun için ömrüm boyunca çaba sarf ettim."

Ona karşı çıkmayı istiyordum ama gerçekten de mükemmel görünüyordu. "Çık dışarı."

Genya başını bir yana eğip dikkatlice bana baktı. "Bunu neden bu kadar kişisel bir meseleymiş gibi algılıyorsun?"

"Sen benim yerimde olsan ne yapardın?"

"Bilmem. Ben kendimi bildim bileli güzelim."

"Aynı zamanda mütevazı mısındır?"

Omuz silkti. "Güzelsem ne olmuş. Bunun Grishalar arasında bir önemi yok ki. Karanlıklar Efendisi nasıl göründüğüne değil, neler yapabildiğine değer verir."

"O zaman seni neden gönderdi?"

"Çünkü Kral güzelliği takdir eder, o da bunu biliyor. Kral'ın gözünde görünüş her şeyden önde gelir. Ravka'nın kurtuluşu olacaksan... bu işe uygun biri gibi görünmen yerinde olur."

Kollarımı birleştirerek, pencereden dışarı baktım. Gü-

neş, ortasında ufak bir ada olan, küçük gölden yansıyordu. Saatin kaç olduğundan ya da kaç saat uyuduğumdan bihaberdim.

Genya yanıma geldi. "Çirkin biri değilsin, sakın öyle düşünme."

"Sağ ol," dedim durgun durgun, ağaçlı arazilere bakarken.

"Sadece biraz..."

"Biraz ne? Yorgun, hasta ya da sıska mı görünüyorum."

"Aslında günlerdir yollarda olduğunu kendin söylemiştin."

İç çektim. "Ben hep böyleyimdir." Başımı soğuk cama dayayıp, kızgınlığımın ve utancımın içimden çıkıp gittiğini hissettim. Neden direniyordum ki? Genya'nın teklifinin heyecan verici olduğunu kabul etmeliydim. "Pekâlâ," dedim. "Dediğini yapabilirsin."

Genya sevinçle ellerini çırpıp, "Teşekkürler!" dedi. Ona dikkatlice baktım, ama ne sesinde ne de yüz ifadesinde benimle alay ettiğini gösteren bir işaret vardı. *İçi rahatladı*, diye düşündüm. Karanlıklar Efendisi, Genya'ya bir görev vermişti, ona hayır desem kim bilir neler olurdu. Beni tekrar sandalyeye oturtmasına izin verdim.

"İpin ucunu kaçırma yeter," dedim.

"Endişelenme. Yine kendin gibi görüneceksin, sadece birkaç saat güzel bir uyku çekmiş gibi olacaksın. Övünmek gibi olmasın işimde çok iyiyimdir."

"Gördüklerim sözlerini destekliyor," dedim. Gözlerini

kapattım.

"Sorun değil. Gözlerini açabilirsin." Bana el aynasını uzattı. "Ama artık konuşmak yok. Kıpırdanma."

Aynayı havaya kaldırdım, Genya'nın soğuk parmak uçlarının yavaşça alnımdan aşağı inişini hissettim. Tenim karıncalandı, Genya'nın elleri yüzümün üzerinde gezerken hayretle geçirdiğim değişimi izledim. Yüzümdeki tüm lekeler, tüm çizikler, tüm kusurlar onun parmaklarının altında kayboluyor gibiydi. Başparmaklarını gözlerimin altına koydu.

Çocukluğumdan beri gözlerimin altına yer eden morluklar dağılırken şaşkınlıktan, "Ne!" dedim.

"Çok heyecanlanma. Bu geçici." Masanın üzerindeki güllerden birine uzanıp, açık pembe yapraklarından birini kopardı. Yaprağı yanağıma yaklaştırdığında rengi tenime geçerek hoş bir allık oluşturdu. Ardından bir başka yaprağı daha dudaklarıma yaklaştırıp, aynı işlemleri tekrarladı. "Sadece birkaç gün böyle kalır," dedi. "Şimdi saçlarına geçelim."

Kafesinden kemikten yapılmış, uzun bir tarakla, içi parlak bir şeyle dolu olan cam bir şişe çıkardı.

Şaşkınlık içinde, "O gerçek altın mı?" diye sordum."

"Elbette," dedi ve telleri kırık, kahverengi saçımdan bir tutam alıp yukarı kaldırdı. Altın parçacıklarının bir kısmını alarak başımın tepesine döktü ve tarağı saçlarımdan geçirirken parıldayan altın, saçlarımla bütünleşti. Genya her bir tutamı bitirirken uç kısımları parmağının etrafına sarıp dalgalı bir şekilde geri bıraktı.

En sonunda yüzünde gurur dolu bir ifadeyle geri çekildi.

"Şimdi daha iyi, değil mi?"

Aynada kendime baktım. Saçlarım parıl parıldı. Yanaklarımda gülün pembeliği vardı. Yine de çok güzel olmamıştım, ama geçirdiğim değişimi inkâr edemezdim. Malyen beni böyle görse ne düşünür, diye merak ettim, ama bu düşünceyi aklımdan attım. "Evet, daha iyi," dedim gönülsüzce.

Genya üzgünce iç çekti. "Gerçekten de şimdilik elimden ancak bu kadarı gelir."

"Sağ ol," dedim buruk bir sesle, ama Genya bana göz kırpınca gülümsedim.

"Ayrıca Kral'ın dikkatini çok fazla çekmeyi de istemezsin." Sesinde imalı bir hava olmasa da yüz ifadesinde bir değişiklik olduğunu fark ettim ama tam o sırada odanın öteki tarafına geçip hizmetçilerin içeri girebilmesi için kapıyı açtı.

Hizmetçiler beni üzerindeki inci süslemeleri gökyüzünün geceleri büründüğü görüntüyü anımsatan siyah bir paravanın arkasına geçirdiler. Birkaç dakika içinde temiz bir tunik, pantolon, yumuşak, deri çizmeler ve gri bir ceketle dışarı çıktım. Hayal kırıklığı geçirirken üzerimdekilerin askeri üniformanın temiz ve yeni hali olduğunu anladım. Hatta sağ kolumda haritacıların simgesi olan küçük bir pusula arması vardı. Hissettiklerim yüzüme yansımış olmalıydı.

Genya, "Umduğun bu değildi sanırım," dedi gülümseyerek.

"Sadece düşünmüştüm ki..." Cidden ne olabilirdi ki? Grisha kıyafetlerine layık olduğumu mu söyleyecektim?

"Kral karşısında ordunun içinden gelen, mütevazı bir

kız, keşfedilmemiş bir hazine görmeyi isteyecektir. *Kefta*'yla huzuruna çıkarsan Karanlıklar Efendisi'nin seni ondan sakladığını düşünür."

"Neden beni saklayacakmış ki?"

Genya omuz silkti. "Elinde koz olsun diye, vakti gelince bir çıkar elde edebilsin diye... Kim bilir? Ama Kral... neyse Kral'ın nasıl biri olduğunu kendi gözlerinle görünce anlarsın."

Karnıma sancılar girdi. Kral'ın huzuruna çıkarılacaktım. Yere sağlam adımlarla basmaya çalıştım ama Genya beni telaşla kapıdan çıkarıp, koridordan merdivenlere doğru götürürken bacaklarımın titrediğini, güçsüzleştiğini hissettim.

Basamakların sonuna varırken Genya, "Soran olursa sadece giyinmene yardım ettiğimi söylersin," diye fısıldadı. "Grishalara gücümle yardım etmeme izin verilmiyor."

"Neden?"

"Çünkü o cadı Kraliçe ve sinir bozucu saray halkı bunun adil olmadığını düşünüyor."

Ağzım açık kaldı. Kraliçe'ye hakaret etmek vatana ihanet olarak görülebilirdi, ama Genya bunu umursamıyor gibiydi.

Devasa kubbeli salona girdiğimizde içerisi kıpkırmızı, mor ve koyu mavi cübbeli Grishalarla doluydu. Birçoğu benim yaşlarımdaydı ama birkaç yaşlı Grisha da bir köşede toplanmıştı. Beyazlayan saçlarına, kırışan tenlerine rağmen çok çekicilerdi. Aslında odadaki herkes insanın sinirini bo-

zacak kadar hoş görünüşlüydü.

"Kraliçe haklı olabilir," diye söylendim.

"Hayır, bunlar benim eserim değil," dedi Genya.

Kaşlarımı çattım. Genya gerçeği söylüyorsa, bu da buraya ait olmadığımın bir başka kanıtıdır diye düşündüm.

Birisi salona girdiğimizi gördü, içerideki herkes gözlerini bana çevirirken salona sessizlik hâkim oldu.

Kırmızı cübbeli, uzun boylu, geniş omuzlu bir Grisha öne çıktı. Bronz tenli ve yapılıydı. Hafifçe başını eğerek bana selam verip, "Ben Sergei Beznikov," dedi.

"Ben de..."

Sergei, "Elbette kim olduğunu biliyorum," diyerek lafımı kesti, beyaz dişleri parıldadı. "Gel seni içeridekilerle tanıştırayım. Bizim yanımızda yürüyeceksin." Beni bileğimden tutarak Corporalkilerin oluşturduğu grubun yanına götürdü.

Kahverengi, lüle lüle saçları olan, mavi *kefta*'lı bir kız. "O Elçi," dedi. "Saraya bizimle gelecek." Arkasındaki Etherealkilerden mırıldanma sesleri yükseldi.

"Marie," dedi Sergei yüzündeki samimiyetsiz gülümsemeyle, "oraya alt kademeden Grishalarla gitmesini ciddi ciddi öneriyor olamazsın."

Marie'nin pürüzsüz yüzü birden kızardı. Elçilerden birkaçı ayağa kalktı. "Karanlıklar Efendisi'nin de bir Elçi olduğunu sana hatırlatmama gerek var mı?"

"Ne yani şimdi de onunla kendini aynı kefeye mi koyuyorsun?"

Marie öfleyip pöfledi, ben de arayı bulmaya çalışarak araya girdim. "Genya'yla gitsem olmaz mı?"

Birkaç kişi şaka yapıyormuşum gibi güldü.

"Terziyle mi?" diye sordu Sergei, şaşırmış gibiydi.

Göz ucuyla Genya'ya baktım, o da gülümseyip başını iki yana salladı.

"O bizimle gelecek," diye diretti Marie ve tartışmalar başladı.

"Hayır, benimle gelecek," dedi tok bir ses ve tüm oda sessizliğe büründü.

Arkamı döndüm ve Karanlıklar Efendisi'nin bir yanında Ivan, diğer yanında da birlikte yolculuk ederken tanıştığım diğer Grishalarla birlikte kemerli koridorda durduğunu gördüm. Marie'yle Sergei çabucak geri çekildi. Karanlıklar Efendisi kalabalığa göz gezdirdi ve, "Bizi bekliyorlar," dedi.

İçerideki herkes hareketlendi, Grishalar ayağa kalkıp dışarıya açılan, çift kanatlı, büyük kapıya yöneldi. İkişerli uzunca bir sıra oluşturdular. Kral'ın huzuruna en üst kademedekiler önce çıksın diye en başa Corporalkiler, onların arkasına Etherealkiler ve onların da arkasına Materialkiler geçti.

Ne yapacağımı bilmediğimden olduğum yerden kımıldamadan, kalabalığı izledim. Gözlerimle Genya'yı aradım ama göremedim.

Çok geçmeden Karanlıklar Efendisi yanıma geldi. Başını kaldırıp durgun yüzüne, sivri çenesine, buz gibi gözle-

rine baktım.

"Dinlenmiş görünüyorsun," dedi.

Bu sözleri duyunca nedense kendimi kötü hissettim. Yeni halime alışamamıştım ama güzel Grishalarla dolu bu salonda dururken yaptığı değişiklikler için Genya'ya minnettarlık duyuyordum. Hâlâ buranın bir parçasıymışım gibi gözükmesem de, Genya'nın yardımı olmadan daha çok sıntırdım.

"Başka terziler de var mı?" diye sordum.

"Genya eşsizdir," diye yanıtladı ve bana baktı. "Tıpkı bizim gibi."

Bizim sözünden dolayı içimde canlanan heyecan verici hisse aldırış etmemeye çalıştım, "O neden diğer Grishaların arasında değil?" diye sordum.

"Genya'nın, Kraliçe'nin yanında olması gerekiyor."

"Neden?"

"Genya'nın yetenekleri ortaya çıkınca ona Fabrikatör ya da Corporalki olma arasında seçim yap diyebilirdim. Ama onun yerine onu daha özel biri yaptım ve Kraliçe'ye hediye ettim."

"Hediye mi? Yani Grishaların hizmetçilerden farkı yok mu?"

"Zaten hepimiz birilerine hizmet ediyoruz," dedi. Sesinde aksi tonu duyunca şaşırdım. Ardından, "Kral gücünü görmek isteyecektir," diye ekledi.

Kendimi buz gibi sulara atılmış gibi hissettim. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Zaten bilmeni de beklemiyorum," dedi sakince ve kırmızı cübbeli Corporalkilerin sonuncusu da kapıdan dışarı çıkınca yürümeye başladı.

Çakıl yola, akşamüstünün son güneş ışığına adım attık. Nefes almakta zorlanıyor, kendimi darağacına götürülüyormuş gibi hissediyordum. *Belki de aynen öyledir,* diye düşündüm büyük bir korkuyla.

Kızgınca, "Haksızlık bu," diye fısıldadım. "Kral'ın benden nasıl bir şey beklediğini bilmiyorum, ama beni onun önüne çıkarıp birden... ortaya bir şey çıkarmamı beklemeniz büyük haksızlık."

"Umarım benden merhamet dilemiyorsundur, Alina. Çünkü öyle şeylerden pek anlamam."

Ona dik dik baktım. Bu sözlerden ne anlamam gerekiyordu ki?

Karanlıklar Efendisi bana baktı. "Seni onca yoldan alıp buraya insanların önünde rezil etmeye ve kendimi küçük düşürmeye getirdiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

Birlikte kara kara dalların oluşturduğu tünelde ilerlerken, "Hem artık her şey bizi aşmış durumda, değil mi?" dedi. Sözleri iç rahatlatıcı olmasa da doğruydu. Ne yaptığını bildiğine inanmaktan başka seçeneğim de yoktu. Birden aklıma çok kötü bir düşünce geldi.

"Yine bir yerimi mi keseceksin?" diye sordum.

"Öyle bir şey yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum ama her şey sana bağlı."

Sözleri bana çok güven vermedi.

Sakinleşmeye, deli gibi atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım, ama daha neler olduğunu anlamadan yolun sonuna geldiğimizi ve Büyük Saray'a çıkan beyaz merdivenleri çıktığımızı gördüm. Geniş kabul salonundan duvarları aynalarla kaplı, altınlarla süslü, uzunca bir koridora geçerken buranın Küçük Saray'la arasındaki büyük farkı düşündüm. Baktığım her yerde mermerler, altınlar, açık mavi ve beyaz renge boyanmış yüksek duvarlar, parlayan avizeler, üniformalı uşaklar, karmaşık şekilleri resmeden cilalanmış parkeler görüyordum. Güzellikten yoksun değillerdi ama yarattıkları abartılı havada rahatsız edici, göz yorucu bir şey vardı. Ravka'nın çiftçilerinin aç kalmasının ve askerlerinin görevlerini kısıtlı kaynaklarla yapmaya çalışmasının hep Karanlıklar Diyarı'nın yarattığı ortamdan kaynaklandığını düşünürdüm. Ama yeşimden yapılmış, elmas yaprakları olan bir ağacın yanından geçerken bunlardan şüphe duymaya başladım.

Kral'ın tahtının bulunduğu salon, üç katlı bir binanın yüksekliğindeydi ve camların hepsinin üzerinde, altından yapılmış ikili kartal simgesi parlıyordu. Odanın başından saray halkının etrafında dolandığı tahta kadar açık mavi bir halı uzanıyordu. Erkeklerin birçoğunun üzerinde siyah pantolondan ve üzerinde madalyalar, nişanlar olan beyaz ceketlerden oluşan askeri üniformalar vardı. Kolları kabarık, askısız, ipek elbiseler içindeki kadınlar göz kamaştırıcıydı. Halıyla kaplı platformun yanına geçen Grishalar gruplarına göre sıralanmışlardı.

Tüm gözler bana ve Karanlıklar Efendisi'ne dönerken içeriye sessizlik hâkim oldu. Yavaşça altın tahta doğru yürüdük. Biz yanına yaklaşırken Kral dik oturdu, heyecanlandığı belli oluyordu. İri gözleri, açık kahverengi bıyıkları, yuvarlak hatlı omuzları olan, ne zayıf ne şişman, kırklı yaşlarında biriydi. Üzerinde askeri üniforma, belinde ince bir kılıç vardı ve göğsü madalyalarla doluydu. Yerden yüksek tahtının yanında uzun, siyah sakallı bir adam vardı. Papaz cübbesi giyinmişti ama göğsüne Krallığın altın renginde çift kartal simgesi işlenmişti.

Karanlıklar Efendisi kolumu hafifçe sıkıp durmamız gerektiğini işaret etti.

Çok net bir tonla, "Ekselansları, *moi tsar;*" dedi. "Alina Starkov, Güneşin Elçisi." Kalabalıktan fısıldaşmalar yükseldi. Reverans mı yapacağımı, yoksa sadece başımı önüme mi eğeceğimi bilemedim. Ana Kuya tüm yetimlerin, Dük'ün soylu konuklarını nasıl selamlayacağını bilmesi gerektiğini söylerdi, ama üzerimde askeri pantolon varken reverans yapmam doğru olmaz gibi geldi. Kral sabırsızca eliyle bizi yanına çağırarak beni utanç verici bir hareket yapmaktan kurtardı. "Gelin, gelin! Onu bana getir."

Karanlıklar Efendisi'yle birlikte tahtın önüne yürüdük.

Kral bana dikkatlice baktıktan sonra kaşlarını çattı, altdudağını dışarı çıkarıp, "Çok sade biriymiş," dedi.

Yüzüm kızardı, dilimi ısırdım. Kral da çok bakılası biri değildi. Çenesi resmen içe gömüktü, ayrıca yakından bakınca burundaki çatlak damar da görünüyordu.

Kral, "Gücünü göster bakalım," diye emretti.

Karnıma sancılar girdi. Karanlıklar Efendisi'ne baktım. Vakit gelmişti. Başıyla bana işaret verdi ve kollarını açtı. Elleri havayla bütünleşen kara bir hortumla dolarken içeriye gerginlikle şekillenen bir sessizlik çöktü. Ellerini *güm* diye bir araya getirdi. Odaya karanlık bastırırken kalabalıktan ürkek sesler geldi.

Bu kez içime dolan karanlığa daha da hazırdım ama yine de çok korkuyordum. İleri uzanıp, tutunacak bir şey aradım. Karanlıklar Efendisi kolumu yakalayıp, eliyle elimi tuttu. Aynı güçlü hissin içime biriktiğini hissettim; ardından Karanlıklar Efendisi'nin bir cevap bekleyen, saf ve buyurgan çağrısını duydum. Hem panik hem de huzurla karışık duygularla içimden bir şeylerin yükseldiğini hissettim ve bu kez ona karşı mücadele vermeye çalışmadan, her şeyi oluruna bıraktım.

Salona parlak ışıklar saçıldı, hepimizi sıcaklığıyla sardı, karanlığı simsiyah bir camı parçalarcasına parçaladı. İçeride alkış koptu. İnsanlar ağlamaya, birbirlerine sarılmaya başladı. Bir kadın bayıldı. Kral ellerini hızlıca çırparken tahtından kalktı. Yüzünde sevinç dolu bir ifade vardı.

Karanlıklar Efendisi elimi bıraktı ve parlak ışık söndü.

"Harika!" diye bağırdı Kral. "Mucize, mucize!" Tahtın basamaklarından inerken, sakallı papaz da sessizce onun arkasına geçti. Kral elimi tutup ıslak dudaklarına götürdü ve "Sevgili kızım," dedi. "Benim sevgili kızım." O an, Genya'nın Kral'la ilgili söylediklerini hatırladım. Tenimin gerildiğini hissettim ama elimi çekmeye cesaret edemedim. Zaten Kral çok geçmeden elimi bırakıp Karanlıklar Efendisi'nin sırtına vurdu.

"Mucize, resmen mucize," dedi. "Benimle gel, derhal plan yapmalıyız."

Kral ile Karanlıklar Efendisi konuşmak için yan tarafa çekilirken, papaz öne çıktı. "Gerçekten de mucize," diyerek insanı rahatsız eden bir yoğunlukla bana baktı. Gözleri sisyaha çalan kahverengiydi ve üzerinden hafiften küf ve tütsü kokusu geliyordu. İçim ürperirken, *tıpkı bir mezar gibi*, diye düşündüm. Kral'a eşlik etmek için yanımdan gitmesine sevindim.

Etrafımı hemen benimle tanışmayı, elime veya elbisemin koluna dokunmayı isteyen, güzel giyinmiş erkekler ve kadınlar sardı. Dört bir yanımı çevreleyip daha da yakınıma gelmek için birbirlerini ittiler. Tam da içimi panik kaplarken Genya yanımda belirdi. Ama hissettiğim rahatlık duygusu uzun soluklu olmadı.

"Kraliçe seninle tanışmayı istiyor," diye fısıldadı kulağıma. Beni kalabalığın arasından alıp koridora açılan yan taraftaki dar kapıya çıkardı. Oradan da Kraliçe'nin, kucağında, etrafı koklayan, küçük suratlı köpeğiyle oturduğu ve insana parlak bir mücevheri çağrıştıran oturma odasına götürdü.

Canlı sarı saçlarına hoş bir şekil verilen Kraliçe çok güzeldi, yüz hatları donuk ama sevimliydi. Ama yüzüyle ilgili tuhaf bir şeyler vardı. Gözbebekleri biraz fazla mavi, saçları fazla sarı, teni fazla pürüzsüzdü. Genya'nın onu bu hale ka-

vuşturmak için ne kadar vakit harcadığını merak etmeden duramadım.

Etrafı dekolteleri simli iplerle ve küçük incilerle süslenmiş, gül pembe ve açık mavi renkte, göz alıcı elbiseleri olan hanımlarla çeviriliydi. Bunlara rağmen hepsi de krem rengi yün *kefta*'sıyla, ateşi çağrıştıran açık kızıl saçlarıyla sadeliği simgeleyen Genya'nın yanında sönük kalıyordu.

Genya, *"Moya tsaritsa,"* diyerek bacaklarını hafifçe büküp reverans yaptı. "Güneşin Elçisi."

Bu kez bir karar vermem gerekiyordu. Başımı öne eğerek selam verdim ve Kraliçe'nin yanındaki hanımların kıkır kıkır güldüğünü duydum.

"Tavrını sevdim," dedi Kraliçe. "Yalandan gösteriş yapılmasından nefret ederim." Bunu üstüne homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "Grisha ailesinden mi geliyorsun?"

Gergince Genya'ya baktım, o da bana cesaret verircesine başını salladı.

"Hayır," dedim ardından, *"moya tsaritsa,"* diye ekledim.

"Annen baban çiftçiydi o zaman?"

Evet dercesine başımı salladım.

Kraliçe, "Halkımız konusunda çok şanslıyız," dedi ve yanındaki hanımlardan aynı düşüncede olduklarını belirten fısıltılar geldi. "Ailene yeni konumundan dolayı haber verilmeli. Genya bir elçi gönderir."

Genya başını salladı, bir kez daha aynı şekilde reverans yaptı. Ben de başımı sallamayı düşündüm ama kraliyet ailesine yalan söylememin doğru olmayacağına karar verdim.

"Aslında, Kraliçem, Dük Kremasov'un evinde büyüdüm."

Hanımlar şaşkınlıkla fısıldaşmaya başladı, Genya bile merakla bana baktı.

"Yetimmiş!" dedi Kraliçe sevinçle. "Ne kadar harika!"

Anne babamın ölü olmasının "harika" olarak tarif edilmesinin uygun olduğunu sanmıyordum ama bunun üzerine diyecek bir şeyim olmadığı için, "Teşekkürler, *moya tsaritsa,*" diye lafı ağzımda geveledim.

"Bunların hepsi sana tuhaf geliyordur. Saraydaki hayatın seni de diğerleri gibi bozmasına müsaade etme," dedi ve masmavi gözleriyle Genya'ya baktı. Ona hakaret ettiği aşikârdı ama Genya'nın yüz ifadesi bundan alınmışsa da hiç değişmedi. Aradığı zevki tadamayan Kraliçe, yüzüklerle dolu parmaklarını şaklatıp bize müsaade etti ve, "Gidebilirsiniz," dedi.

Birlikte koridora çıkarken Genya'nın, "Pis moruk," diye söylendiğini duydum. Ona Kraliçe'nin söylediklerini sorup sormamayı düşünürken, Karanlıklar Efendisi'nin boş koridorda bize doğru geldiğini gördüm.

"Kraliçe'yle görüşmeniz nasıl geçti?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe. "Son derece güzel şeyler söyledi ama içeride geçirdiğim zaman boyunca bana köpeğinin ağzından çıkardığı bir şeymişim gibi baktı."

Genya güldü, Karanlıklar Efendisi'nin dudakları gülümseyecekmiş gibi yukarı kalktı.

"Saraya hoş geldin," dedi.

"Burayı sevmedim sanırım."

"Kimse sevmez ki," dedi. "Ama hepimiz seviyormuş gibi görünmek için büyük çaba harcıyoruz."

"Kral bizi gördüğüne memnun olmuş gibiydi," dedim. "Kral çocuğun teki de ondan."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve gergince etrafıma baktım. Birilerinin onu duymuş olabileceğinden korkmuştum. Bu insanlar hiç çekinmeden Kraliyet'e hakaret edebiliyorlardı. Genya, Karanlıklar Efendisi'nin sözlerinden hiç rahatsız olmamış gibiydi.

Karanlıklar Efendisi huzursuzlandığımı fark etmiş olmalıydı; çünkü, "Ama bugün onu çok mutlu bir çocuk yaptın," dedi.

Konuyu değiştirmeyi isteyerek, "Kral'ın yanındaki o sakallı adam kimdi?" diye sordum.

"Apparat?"

"Papaz mı?"

"Kısmen öyle. Kimileri dindar, kimileri de sahtekâr olduğunu söylüyor."

"Peki siz?"

"Onun da işe yaradığı bir şeyler vardır." Karanlıklar Efendisi yüzünü Genya'ya çevirdi. "Bugünlük Alina'yı yeterince yorduk. Onu odasına götür ve *kefta*'sını hazırlat. Yarın eğitime başlayacak."

Genya hafifçe başını önüne eğip elini koluma koydu ve birlikte yürümeye başladık. Heyecanım dinip içim rahatlar-

ken yorgunluğumu hissettim. Bana hâlâ gerçekmiş gibi gelmeyen gücüm yeniden ortaya çıkmış, insanların önünde bir aptal gibi görünmeme engel olmuştu. Kral ve Kraliçe'yle sorunsuz bir şekilde tanıştırılmıştım. Ayrıca Grisha *kefta*'sı da alacaktım.

Karanlıklar Efendisi arkamızdan, "Genya," diye seslendi, "*kefta*'sı siyah olsun."

Genya nefesini tuttu. Önce onun şaşkınlık dolu yüzüne, sonra arkasını dönmek üzere olan Karanlıklar Efendisi'ne baktım.

"Bir dakika!" diye seslendim büyük bir cesaretle. Karanlıklar Efendisi durdu ve buz gibi gözleriyle bana baktı. "Ben... müsaade ederseniz, Elçilerin mavi renkli *kefta*'sını giymek istiyorum."

"Alina!" diye haykırdı Genya, korkuya kapılmış gibi görünüyordu.

Ama Karanlıklar Efendisi elini havaya kaldırıp onu susturdu. "Neden?" diye sordu donuk bir ifadeyle.

"Kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyorum. En azından... tek başıma kalmazsam tüm bunlara daha kolay alışırım."

"Diğerleri gibi olmaya bu kadar çok mu can atıyorsun?"

Çenemi yukarı kaldırdım. Bu isteğim hoşuna gitmemişti ama geri adım atmayacaktım. "Daha ziyade, göze batmayı istemiyorum o kadar."

Karanlıklar Efendisi uzunca bir süre bana baktı. Söylediklerimi düşündüğünü mü, yoksa gözümü korkutmaya mı

çalıştığımı anlamadım, ama dişlerimi sıkıp bakışlarına karşılık verdim.

Birden başını salladı. "Dilediğin gibi olsun," dedi. "*Kefta*'nı mavi yapsınlar." Ardından tek kelime daha etmeden bize sırtını dönüp koridorda gözlerden kayboldu.

Genya yüzündeki korkulu ifadeyle bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Alina," dedi Genya yavaşça, "daha önce hiçbir Grisha'ya Karanlıklar Efendisi'nin giydiği renkte *kefta* giyme izni verilmemişti."

"Sence kızmış mıdır?"

"Asıl mesele o değil! Siyah giyinmen bulunduğun konumu ve Karanlıklar Efendisi'nin gözünde kazandığın saygıyı temsil edecekti. Seni diğer herkesin üstüne çıkaracaktı."

"İyi ama ben diğerlerinin üstünde olmayı istemiyorum."

Genya usanmışçasına ellerini iki yana açtı, beni bileğimden tutup giriş salonuna götürdü. Üniformalı iki hizmetçi büyük, altın kapıları bizim için açtı. Üstlerinde tıpkı Genya'nınki gibi beyaz ve sarı renkli kıyafetler olduğunu görünce irkildim. Hizmetçilerle aynı renkte giyinen Genya'nın Karanlıklar Efendisi'nin teklifini reddetmeme neden bu kadar çok kızdığını anladım. Haklı da olabileceğini düşündüm.

Bu düşünceler Küçük Saray'a dönüşteki uzun yol boyunca aklımı kurcaladı. Karanlık çöküyor, hizmetçiler çakıl yolun kenarına dizili lambaları yakıyordu. Odama giden merdivenleri çıktığımızda karnıma sancılar giriyordu.

Pencerenin kenarına oturup dışarıya baktım. Ben kara

kara düşünürken Genya bir hizmetçi çağırıp ona bir kadın terzi bulmasını ve odaya yemek getirmesini söyledi. Ama kızı göndermeden önce bana döndü. "Yoksa bekleyip akşamüstü Grishalarla yemek yemeyi ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bir başka kalabalığın arasına daha girmeyi düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindim. "Sen yanımda kalır mısın?" diye sordum.

Tereddüt etti.

"Elbette kalmak gibi bir zorunluluğun yok," dedim hemen. "Diğerleriyle birlikte yemek yemeyi istemeni anlayışla karşılarım."

"Rica ederim," dedikten sonra hizmetçiye dönüp, "İki kişilik yemek getirin," diye emretti. Genç kız hemen işe koyuldu. Genya kapıyı kapatıp küçük makyaj masasının yanına geçti ve üzerindeki tarağı, fırçayı, kalemi ve mürekkep dolu şişeyi düzeltti. Hiçbirisini daha önce görmemiştim, birisi ben yokken getirmiş olmalıydı.

Sırtı hâlâ bana dönük olan Genya, "Alina bilmen gereken bir şey var," dedi. "Yarın eğitimine başladığında da… göreceksin. Corporalkiler, Elçilerle; Elçiler, Fabrikatörlerle birlikte yemek yemez ve…"

Birden savunmacı bir tavır takındım. "Yemeğe kalmayı istemiyorsan, gerçekten de sorun etmem."

"Hayır!" dedi. "Konu o değil! Sana sadece işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamaya çalışıyorum."

"Unut gitsin."

Genya hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Beni yanlış anla-

dın. Seninle birlikte yemek yememi istemen benim için büyük bir onur, ama bu diğer Grishaların hoşuna gitmeyebilir."

"Neden?"

Genya iç çekti ve oymalı sandalyelerden birine oturdu. "Çünkü ben Kraliçe'nin oyuncağıyım. Çünkü ben onların gözlerinde değersizim. Çünkü sana bunun gibi birçok sebep sayabilirim."

Diğer sebepleri, Kral'la bir alakasının bulunup bulunmadığını merak ettim. Büyük Saray'da kapıların önünde bekleyen beyaz, sarı üniformalı hizmetçileri düşündüm. Genya gibi olmak, kendi türünden ayrı bırakılmak, sarayın da bir parçası olamamak nasıl bir şey olabilirdi?

"Çok tuhaf," dedim bir süre sonra. "Oysa güzelliğin her zaman insanın hayatını kolaylaştıracağını sanırdım."

Genya, "Aynen öyle," diyerek kahkaha attı. Ben de kendimi tutamayıp ona eşlik ettim.

Kapı tıklatılınca sustuk. Terzi kadın içeriye girdi ve çok geçmeden ölçülerimi alıp kumaşlar denemeye başladı. O işini bitirip toplu iğneleriyle, malzemelerini toplarken Genya yanıma gelip bir şeyler fısıldadı. "Henüz çok geç değil, istersen hâlâ..."

Lafını kestim. "Mavi olacak," dedim kararlılıkla, ama karnıma sancılar girdiğini hissettim.

Terzi gitti, biz de yemeğe geçtik. Yemekler beklediğim kadar yabancı değildi; tıpkı Keramzin'de ziyafet günlerinde yediğimiz türdendi. Bezelye lapasını, bal soslu, kızartılmış

bıldırcın etini, taze incirleri yerken epey acıktığımı hissettim ve tabağımı elime alıp yalamamak için kendimi zor tuttum.

Genya yemek boyunca sürekli bir şeyler anlattı, çoğunlukla da Grisha dedikodularından bahsetti. Adı geçen kişilerin hiçbirini tanımıyordum, ama konuşmam gerekmediği için halimden memnumdum. Gerektiğinde başımı sallıyor veya gülümsüyordum. İçeride kalan son hizmetçiler de tabaklarımızı alıp giderken esnemekten kendimi alamadım ve Genya ayağa kalktı.

"Sabah kahvaltı için seni almaya gelirim. Buraları öğrenmen biraz vakit alır. Küçük Saray bazen insana labirent gibi gelir." Bu sözleri söyledikten sonra mükemmel dudaklarıyla sevimlice gülümsedi. "Dinlenmeye çalış. Yarın Baghra'yla tanışacaksın."

"Baghra?"

Genya pis pis sırıttı. "Aynen öyle. Kendisi biraz farklıdır."

Neyi kastettiğini soramadan bana el sallayıp dışarı çıktı. Dudağımı ısırdım. Yarın gerçekten de neyle karşılaşacaktım?

Genya kapıyı arkasından kapatırken üzerime yorgunluğun çöktüğünü hissetim. Gücümün gerçek olabileceğini öğrenmenin verdiği sevinç, Kral ve Kraliçe'yle tanışmanın heyecanı, hem Büyük Saray'daki hem de Küçük Saray'daki hayret verici şeyler gün boyunca bana yorgunluğumu unutturmuştu ama şimdi o da, içimde canlanan güçlü yalnızlık hissi de geri dönmüştü.

Üzerimdekileri çıkarıp üniformamı üzerine yıldızlar çi-

zilmiş paravanın arkasındaki tahta askıya astım ve yepyeni, parlak çizmelerimi de onların altına koydum; parmaklarımı paltomun yün kumaşında gezdirerek, alışık olduğum bir tür hissi yakalamaya çalıştım; ama olmadı. Kumaş çok sert ve çok yeniydi. Birden eski, kirli paltomu özledim.

Beyaz renkli, yumuşacık, pamuklu bir gecelik giyindim, yüzümü yıkadım. Yüzümü kurularken lavabonun üzerindeki aynada kendi görüntümle karşılaştım. Belki de ışıklardan kaynaklanıyordu ama Genya'nın üzerimde yarattığı etkiyi ilk gördüğüm andan daha da güzel görünüyordum. Bir süre sonra aynada öylece kendime baktığımı fark ederek güldüm. Bir zamanlar kendisine bakmaktan nefret eden bir kız olarak kendini beğenmiş biri olmama ramak kalmıştı.

Yüksek yatağa çıkıp ağır ipek ve kürk örtülerin altına girdikten sonra üfleyerek lambayı söndürdüm. Uzaklarda bir kapının kapanıp iyi geceler dileklerinin paylaşıldığını ve Küçük Saray'ın seslerinin uykuya geçtiğini duydum. Karanlığa baktım. Daha önce hiç kendime ait bir odam olmamıştı. Keramzin'de, eskiden sergi koridoru olarak kullanılan ve yurda çevrilen bir yerde, etrafımda sayısız kızla yatardım. Ordudayken barakalarda veya çadırlarda diğer topografларla birlikte uyurdum. Yeni odam bana kocaman ama bir o kadar da boş geliyordu. Sessizlik içindeyken günün tüm olayları birden üzerime geldi, gözlerim yaşlarla acıdı.

Belki de yarın kalkar, her şeyin bir rüya olduğunu, Alexei'nin hâlâ hayatta olduğunu, Malyen'in canının yanmadığını, birilerinin beni öldürmeye çalışmadığını anlar. Kral ve

Kraliçe'yle hiç tanışmamış, Apparat'ı hiç görmemiş ve de Karanlıklar Efendisi'nin elini boynumda hiç hissetmemiş olurdum. Belki de uyanıp kamp ateşinin kokusunu burnumda duyar, kendimi bana ait olan kıyafetlerimin ve küçük yatağımın içinde güvende hissederek, Malyen'e bu tuhaf, korkunç ama güzel rüyayı anlatırdım.

Avucumun içindeki yarayı ovarak Malyen'in sesinin, "Bize bir şey olmayacak, Alina. Hiçbir şey olmayacak," dediğini duydum.

"Umarım öyle olur, Malyen," diye fısıldadım yastığıma ve gözyaşları dökerek uykuya daldım.

Huzursuz geçen gecenin ardından erkenden uyandım, daha da uyuyamadım. Yatağa girince perdeleri çekmeyi unuttuğum için güneş ışıkları sabahleyin doğrudan içeri girdi. Kalkıp perdeleri kapatarak uyumaya devam etmeyi düşündüm ama kendimde o gücü bulamadım. Bir o yana bir bu yana dönüp durmama tahtaları sallanan, eski yataklarda veya buz gibi yerlerdeki ince minderlerde uyuyarak geçirdiğim uzun ayların ardından alışkın olmadığım, lüks bir yatakta bulunmamın mı, yoksa hissettiğim endişenin ve korkunun mu sebep olduğuna karar veremedim.

Gerinerek, parmaklarımı yatağın başlığına ince ince kazınmış kuş ve çiçek desenlerinin üzerinde gezdirdim. Başımın üzerindeki yüksek tavana resmedilmiş yapraklara, çiçeklere ve uçan kuşlara baktım. Yukarıdaki tacın yapraklarını sayarken ve gözlerim yeniden kapanmak üzereyken kapıdan hafif bir tıklama sesi geldi. Üzerimdeki ağır örtüleri

kenara atıp, yatağın yanına koyulan, kenarları kürkle örülü küçük terlikleri ayağıma geçirdim.

Ben ona teşekkür ederken genç kız reverans yapıp hemen gitti.

Kapıyı kapatıp çizmeleri ve elbiseleri yatağın üzerine, yeni *kefta*'yı da dikkatlice paravanın üzerine bıraktım.

Bir süreliğine ona öylece baktım. Ömrümü benden yaşça büyük yetimlerden kalan elbiselerin ve Birinci Ordu'nun standart üniformasının içinde geçirmiştim. Bana özel dikilen hiçbir kıyafetim olmamıştı. Doğal olarak Grisha *kefta*'sı giyeceğimi de hiç hayal etmemiştim.

Yüzümü yıkayıp, saçımı taradım. Genya'nın ne zaman geleceğini, banyo yapmaya vaktimin olup olmadığını bilmiyordum. Bir bardak çay için her şeyimi verirdim, ama hizmetçi çağıracak cesaretim yoktu. En sonunda yapacak hiçbir şeyim kalmadı.

Yatağın üzerindeki elbiseleri; tenimmiş gibi vücuduma olan, daha önce hiç görmediğim kadar güzel bir kumaşla dikilmiş pantolonu, koyu mavi kuşakla bağlanmış, uzun, ince, pamuklu bluzu ve çizmeleri giyindim. Ama ayaklarımı geçirdiğim şeylere çizme demek haksızlık olurdu. En yumuşak deriden yapılmış, baldırlarıma tam yapışan çok farklı bir şeydi. Elbiseler köylü çiftçilerin giydiklerine benziyordu ama kumaşları hiçbir çiftçinin ömrü boyunca almaya gücü yetemeyecek kadar narin ve pahalıydı.

Üzerimi giyindikten sonra göz ucuyla *kefta*'ya baktım. Gerçekten onu giyinecek ve gerçekten bir Grisha olacak mıydım? Bana bunlar hiç de mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Sadece bir cübbe o kadar, diye kızdım kendi kendime.

Nefesimi içime çektim ve *kefta*'yı paravanın üzerinden alıp giyindim. Göründüğünden daha hafifti. Tıpkı diğer elbiseler gibi üzerime tam oldu. Ön tarafındaki gizli, küçük düğmeleri ilikleyerek, lavabonun üzerindeki aynada kendime bakmak için geri çekildim. Gece mavisi rengindeki *kefta*, ayaklarıma kadar uzanıyordu. Kolları genişti ve bir palto gibi olsa da tuvalet giyinmişim gibi görünecek kadar hoştu. Ardından kollarındaki işlemeleri fark ettim. Tüm Grishalar gibi Etherealkiler de rütbelerini işlemelerinin rengiyle gösterirdi. Açık mavi Dalgaların Hâkimleri'nin ve kırmızı Ateşin Hâkimleri'nin, gri de Rüzgârın Hâkimleri'nin simgesiydi. Benim elbisemin kolları da altın sarısıyla işlenmişti. Parmağımı parlayan iplerin üzerinde gezdirirken, birden telaşlandım ve kapı tıklatılınca yerimden zıplayacakmış gibi oldum.

Ben kapıyı açınca Genya, "Çok güzel ama siyahlar içinde daha güzel göründün," dedi.

Haylazlık edip ona dilimi çıkardım ve sonra da koridorda onun peşinden yürüyerek, merdivenlerden aşağı indim. Genya beni önceki gün öğlen vakti sıraya dizilmek için toplandığımız kubbeli salona götürdü. Salon o günkü kadar kalabalık değildi ama içeriden hâlâ cıvıl cıvıl konuşma sesleri geliyordu. Grishalar semaverlerin etrafında toplanmış, divanlara oturmuş, üzeri işlemeli şöminelerin önünde ısınıyorlardı. Diğerleri de odanın ortasında kare şeklinde birleştirilmiş, dört uzun masada kahvaltı yapıyordu. Biz içeri girerken

sesler yine kesildi ama bu kez insanlar en azından biz yanlarından geçerken konuşmalara devam ediyormuş gibi davrandı.

Elçi cübbeli iki kız yanımıza geldi. Sergei'yle tartışan Marie'yi görür görmez hatırladım.

"Alina!" dedi. "Dün layığıyla tanışamadık. Ben Marie, bu da Nadia." Yanındaki elma yanaklı kızı gösterdi, kız da kocaman gülümsedi. Marie kolunu koluma geçirip sırtımızı Genya'ya çevirdi. "Gel bizimle otur!"

Kaşlarımı çatıp ona itiraz etmek için ağzımı açtım, ama Genya başını iki yana salladı ve şöyle dedi: "Git. Sen Etherealkilerin yanında olmalısın. Kahvaltıdan sonra sana etrafı gezdirmeye gelirim."

Marie, "Onu biz de…" diye başladı.

Ama Genya lafını kesti. "Bizzat Karanlıklar Efendisi'nin isteği üzerine seni ben gezdiririm."

Marie'nin yüzü kızardı. "Nesin sen, onun hizmetçisi mi?"

"Öyle bir şey," dedi Genya ve kendisine çay doldurmaya gitti.

"Kendini bir şey sanıyor," dedi Nadia küçümser bir tavırla.

Marie de, "Hem de her geçen gün tavrı değişiyor," diyerek ona destek verdi. Sonra da bana dönüp gülümsedi. "Açlıktan ölüyor olmasın?"

Beni uzun masalardan birine götürdü. Biz oraya yaklaşınca iki hizmetçi sandalyelerimizi çekmek için öne çıktı.

Marie, "Bizler burada, Karanlıklar Efendisi'nin sağ tarafında otururuz," dedi ve sesinde gururlu bir havayla, masa boyunca yan yana dizilmiş, mavi *kefta*'lı Grishaları gösterdi. "Corporalkiler burada oturur," derken kaşlarını çatan Sergei'nin ve kırmızı cübbeli birkaç adamın daha kahvaltı yaptığı karşı tarafa küçümser bir bakış attı.

Karanlıklar Efendisi'nin sağ tarafında otursak bile, sol taraftaki Corporalkilerin de ona en az bizler kadar yakın olduğunu fark ettim, ama bunu dile getirmedim.

Karanlıklar Efendisi'nin yeri boştu, varlığının tek işareti büyük siyah sandalyesiydi. Bizlerle kahvaltı yapıp yapmayacağını sordum, Nadia hemen başını iki yana salladı.

"Hayır! Bizlerle çok nadir masaya oturur," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Karanlıklar Efendisi'nin yanına oturmak için bu kadar yaygara koparıyorlardı ama o gelmeye bile tenezzül etmiyor muydu?

Önümüze içinde çavdar ekmeği ve ringa balığı salamurası olan tabaklar koyulmuştu ve ben kokuyu alınca nefesimi tuttum. Ringa salamurasından nefret ederdim. Neyse ki şansıma bolca ekmek vardı. Sera ürününe benzeyen, dilimlenmiş erikleri görünce şaşırdım. Hizmetçilerden biri bize büyük semaverlerin birinden sıcak çay getirdi.

O büyük bardağı önüme koyarken, "Şeker!" dedim.

Marie'yle Nadia birbirlerine baktı, yüzüm kızardı. Ravka'da şeker, son yüz yıldır sırayla dağıtılıyordu ama demek ki Küçük Saray için bu ilginç bir şey değildi.

Aramıza bir grup Elçi daha katıldı ve kısa süren tanışma

faslından sonra bana ardı ardına sorular sormaya başladılar.

Nereliydim? Kuzeyli. Malyen'le birlikte hiçbir zaman geldiğimiz yer hakkında yalan söylememiştik. Sadece gerçeğin tamamını dile getirmemiştik.

Gerçekten de haritacı mıydım? Evet.

Fjerdanların saldırısına uğramış mıydım? Evet.

Kaç tane volcra öldürmüştüm? Sıfır.

Son cevabım hepsini, özellikle de erkekleri hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yüzünde vizonları andıran bir ifade olan Ivo adlı genç adam, "Ama gemi saldırıya uğrayınca yüzlerce volcra öldürdüğünü duydum," dedi.

"İyi ama öldürmedim," dedim, ardından biraz düşündüm. "En azından öldürdüğümü düşünmedim. Ben... ben... bayılmışım."

"*Bayılmış* mısın?" dedi Ivo şaşkınlık içinde."

Omzumda birinin elini hissedip arkamı döndüm, Genya'nın beni kurtarmaya geldiğini görünce sevindim.

"Gidelim mi?" diye sordu diğerlerini umursamadan.

Onlarla vedalaştım ve bakışlarını üzerimde hissederek çabucak yanlarından uzaklaştım.

"Kahvaltı nasıldı?" diye sordu Genya.

"Berbattı."

Genya tiksintisini belirten bir ses çıkardı. "Ringa balığıyla çavdar mı?"

Ona sorular sormayı düşündüm ama öylece başımı salladım.

Burnunu kırıştırdı. "Iyy."

Meraklı gözlerle ona baktım. "*Sen* ne yedin?"

Genya sesini duyacak kimselerin bulunmadığından emin olmak için omzunun üzerinden etrafa baktı ve şöyle fısıldadı: "Aşçılardan birinin kızının yüzünde çok kötü lekeler var. Ben onları iyileştiriyorum, o da her sabah bana Büyük Saray için yapılan leziz pastalardan gönderiyor."

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım. Diğer Grishalar Genya'yı küçümsüyor olabilirlerdi ama onun da kendine özgü yöntemleri ve gücü vardı.

"Ama kimseye söyleme," diye ekledi Genya. "Karanlıklar Efendisi sağlıklı, köylü yemekleri yememiz konusunda hassastır. Azizler, *gerçek* Ravkalılar olduğumuzu unutmamamızı buyuruyor."

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Küçük Saray köylü hayatının masallarda geçen türünün bir yansımasıydı ve tıpkı Kraliyet Sarayı'nın parıltısı ve ihtişamı gibi Ravka'dan uzaktı. Grishalar, köylülerin yaşam biçimini *kefta*'mızın altına giydiğimiz kıyafete kadar taklit etmeyi neredeyse takıntı haline getirmişlerdi. Ancak gerçek altınla örülmüş bir kubbenin altında, porselen tabaklardan "sağlıklı köylü yemeği" yemek biraz tuhaftı. Hem köylüler de balık turşusu yerine pasta yemeyi tercih etmez miydi?

"Tek kelime etmem," diye söz verdim.

"İyi! Bana iyi davranırsan seninle paylaşabilirim bile," dedi Genya gözünü kırpıp. Önümüzde duran çift taraflı, devasa kapıyı göstererek, "Şu kapılar kütüphaneye ve çalışma

odalarına açılıyor," dedikten sonra sağ tarafı işaret edip, "Bu yol odana gidiyor," dedi. Sonra sol taraftaki çift kanatlı kapıya yöneldi. "Bu taraftan da Büyük Saray'a gidiliyor," diyerek beni kütüphaneye doğru götürdü.

"Peki ya şu taraf?" diye sorarken başımla Karanlıklar Efendisi'nin masasının arkasında kalan, çift kanatlı, kapalı kapıyı işaret ettim.

"O kapı açılırsa dikkatli ol. Karanlıklar Efendisi'nin kullandığı bölüm ve konsey odası orada."

Üzerinde çok sayıda oyma olan kapıya daha dikkatlice bakınca üzüm salkımlarının ve koşan hayvanların arasında Karanlıklar Efendisi'nin sembolünün saklı olduğunu fark ettim. Hareketlenip kubbeli salondan çıkmak üzere olan Genya'ya yetişmeye çalıştım.

Onu koridor boyunca takip edip bir başka devasa kapıya varınca durdum. Bu seferkinin üzerinde eski bir kitabın kapağına benzer bir şekil oyulmuştu. Genya kapının kanatlarını kendisine doğru açınca ağzım açık kaldı.

İki katlı kütüphanenin duvarları yerden tavana kadar kitaplarla kaplıydı. İkinci kat boyunca bir balkon uzanıyordu ve tavanı içeri güneş ışıklarından sonuna kadar faydalansın diye tamamen camdan yapılmıştı. Birkaç sandalye ve küçük masa duvarların yanına koyulmuştu. Odanın ortasında ve parlayan cam kubbenin tam altında etrafında oturağı olan oval bir masa vardı.

Genya, "Tarih ve teori dersleri için buraya geleceksin," diyerek beni masanın etrafından dolaştırıp karşı tarafa geçirdi. "Ben onları yıllar önce gördüm. Çok sıkıcıdırlar." Arkadından güldü. "Ağzını kapatıver artık. Tıpkı bir balık gibi görünüyorsun."

Ağzımı şak diye kapattım ama etrafıma şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Dük'ün kütüphanesi gözüme hep çok büyük gelirdi ama buranın yanında bir kulübe gibi kalırdı. Keramzin'in tamamı Küçük Saray'ın güzelliğinin yanında eski ve harabe görünürdü, ama nedense bunu böyle düşünmek beni üzüyordu. Acaba Malyen bunlara ne derdi?

Adımlarım yavaşladı. Grishaların misafir ağırlamasına müsaade ediyorlar mıydı? Malyen, Os Alta'ya gelip beni ziyaret edebilir miydi? Alayında yapması gereken bir görevi vardı, ama izin alabilirse… Bu düşünceyle heyecana kapıldım. Küçük Saray, koridorlarında en iyi dostumla birlikte yürüyeceğimi düşününce gözüme hiç de o kadar korkutucu gelmedi.

Bir başka çift kanatlı kapıdan geçerek kütüphaneden çıktık, karanlık bir koridorda yürüdük. Genya sola döndü, ama ben koridorun sağına göz attım ve iki Corporalki'nin büyük, kızıl bir kapıdan çıktığını gördüm. Bize ters ters baktıktan sonra karanlıkta gözlerden kayboldular.

Genya, "Hadi gel," diye fısıldayıp kolumu tuttu ve beni öteki tarafa çekti.

"O kapı nereye açılıyor?" diye sordum.

"Anatomi odalarına."

İçimde bir ürperti hissettim. Corporalkiler. Şifacılar ve… Cellatlar. Hepsinin alıştırma yaptığı bir yer olmalıydı.

Ne tür alıştırmalar yaptıklarını düşünmeyi istemiyordum. Genya'ya yetişebilmek için adımlarımı hızlandırdım. O kızıl kapıların önünde birileriyle karşılaşmayı istemiyordu.

Koridorun sonunda üzerine kuş ve yeni açan çiçek motiflerinin oyulduğu, çift kanatlı, tahta bir kapının önünde durduk. Çiçeklerin ortasında sarı elmaslar, kuşların gözlerinde de mor yakutlar vardı. Kapı kolları iki mükemmel ele benzeyecek şekilde demirden dökülmüştü. Genya kollardan birini tuttu, kapıyı iterek açtı.

Fabrikatörlerin atölyesi doğudan gelen canlı güneş ışıklarını doğrudan alacak şekilde konumlandırılmış, duvarları neredeyse tamamen camdan yapılmıştı. Güzelce aydınlanan atölye bana kısmen Belge Çadırı'nı anımsattı ama burada atlasların, deste deste kâğıtların ve şişelerce mürekkebin yerine üzeri kumaş topları, cam yığınları, altın ve çelik kalıpları ve de tuhaf şekillere girmiş taşlarla dolu büyük tezgâhlar vardı. Bir köşede içinde egzotik çiçeklerin, böceklerin ve... içimi ürperten yılanların olduğu susuz, cam akvaryumlar duruyordu.

Koyu mor *kefta*'lı Materialkiler işlerine yoğunlaşmıştı, ama yanlarından geçerken onlar da başlarını kaldırıp bana baktılar. Masanın birinde iki kadın Fabrikatör Grisha çeliğine benzettiğim erimiş bir maddenin üzerinde çalışıyordu ve masalarının üzerinde elmas ve içinde ipekböceği olan kavanozlar vardı. Bir başka masada burnunu ve ağzının üzerine bir bez bağlamış bir Fabrikatör katran kokan, yoğun, siyah bir sıvıyı ölçüyordu. Genya bir başka Fabrikatör'ün

küçük, cam disklerle uğraşıyordu. Yüzü solgundu, sıskaydı, saçları darmadağındı.

"Merhaba, David," dedi Genya.

David başını kaldırıp göz kırptı, kısaca başını sallayarak bizi selamladı ve işine döndü.

Genya iç çekti. "David, seni Alina'yla tanıştırayım."

David homurdandı.

"Güneşin Elçisi," diye ekledi Genya.

"Bunlar sana," dedi başını kaldırmadan.

Camlara baktım. "Imm... şey... teşekkürler."

Başka ne diyeceğimi bilemedim, ama başımı kaldırınca Genya'nın omuz silktiğini ve gözlerini tavana diktiğini gördüm.

"Hoşça kal, David," dedi imalı bir şekilde. David homurdandı. Genya kolumu tutarak beni tepeden aşağı kadar uzanan yeşil çimlere bakan, tahta kemerli yola götürdü. "Üstüne alınma," dedi. "David işinde ustadır. Ama metalden ya da camdan yapılmadıysan sana ilgi göstermez."

Genya'nın sesi her zamanki gibiydi ama sözlerinde tuhaf bir tını vardı. Ona bakınca o mükemmel yanaklarının pembeleştiğini gördüm. Pencereden David'in kemikli omuzlarına, kahverengi, darmadağın saçlarına bakıp gülümsedim. Genya kadar güzel bir kız işine düşkün, sıska bir Fabrikatör'e tutulabiliyorsa, benim için de daha umut var demektir.

"Ne?" diye sordu, gülümsememi fark etti.

"Bir şey yok."

Genya şüpheli gözlerle bana baktı ama ağzımı açma-

dım. Küçük Saray'ın doğu duvarı boyunca uzanan kemerli yolda yürüyerek Fabrikatörlerin atölyesine bakan pencerelerin önünden geçtik. Ardından köşeyi döndük ve pencereler orada son buldu. Genya adımlarını hızlandırdı.

"Burada neden hiç pencere yok?" diye sordum.

Genya gergin bir şekilde taş duvarlara baktı. Küçük Saray'da oymalarla süslenmemiş olduğunu gördüğüm tek yer burasıydı. "Corporalki anatomi odalarının öteki tarafındayız."

"Onlar... işlerini yapmak için ışığa ihtiyaç duymuyor mu?"

"Gökten gelen ışığı kullanıyorlar. Tıpkı kütüphanenin kubbesi gibi. Onlar da bunu tercih ediyor. Hem kendilerini hem de sırlarını koruyorlar."

"Peki, orada ne yapıyorlar?" diye sordum. Vereceği cevabı duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Onu sadece Corporalkiler bilir. Ama Fabrikatörlerle yeni... deneyler üzerinde çalıştıklarına dair söylentiler var."

Tüylerim ürperdi, bir başka köşeyi dönüp pencereler yeniden başlayınca içim rahatladı. Camların ardında benimkine benzer odalar gördüm ve alt kattaki yatakhaneye baktığımı anladım. Üçüncü kata verildiğime seviniyordum. O yorucu merdivenler olmasa daha iyi olurdu ama hayatım boyunca ilk kez kendime ait bir odamın olması ve insanların öylece önünden geçememesi hoşuma gidiyordu.

Genya odamdan gördüğüm gölü gösterdi. "Oraya gidiyoruz," diyerek kıyı boyunca birer birer konumlanmış

küçük, beyaz yapıları gösterdi. "Elçilerin evlerine."

"Ta oraya kadar mı gideceğiz?"

"Alıştırma yapabileceğin en güvenli yer orası. Etrafımızı yakmaya hazır, aşırı heyecanlı bir Ateşçi'nin olmadık yerde deneme yapmasını istemeyiz."

"Hı," dedim. "Bunu düşünmemiştim."

"Bu da bir şey mi! Fabrikatörler barut üzerinde çalışmak için şehrin dışında başka bir yere gidiyor. İstersen sana orayı da gezdiririm." Bu sözlerin ardından pis pis gülümsedi.

"Ben almayayım."

Birkaç merdivenden inip çakıl yola çıktık ve göle doğru gitmeye başladık. Oraya yaklaştıkça, uzakta kalan kıyıda bir başka bina belirdi. Etrafında bir grup çocuğun koşturduğunu görünce şaşırdım. Çocuklar kırmızı, mavi ve mor renklerde giyinmişlerdi. Bir zil çalınca dışarıda oynamayı bırakıp içeriye geçtiler.

"Okul mu?" diye sordum.

Genya başını salladı. "Grisha yeteneği olduğu öğrenilen çocuklar eğitim için buraya getirilir. Yüce Bilimler'i çoğumuz burada öğrendik."

Bir kez daha Keramzin'deki oturma odasından başımın üzerinde duran o üç kişiyi düşündüm. Grisha Avcıları onca yıl önce neden yeteneklerimi keşfetmemişti? Keşfetselerdi hayatım kim bilir nasıl olurdu. Hizmetçilerle yan yana çalışmak yerine hizmet görürdüm. Kartograf olmaz, hatta harita çizmeyi bile öğrenmezdim. Ayrıca bu Ravka adına nasıl bir farklılık yaratırdı? Gücümü kullanmayı öğrenseydim, Ka-

ranlıklar Diyarı şimdi çoktan geçmişte kalmış olabilirdi. Malyen de ben de volcralara karşı savaşmak zorunda kalmazdık. Aslında muhtemelen birbirimizi çoktan unutmuş olurduk.

Suların üzerinden bir kez daha okula baktım. "Eğitimleri bitince ne yapıyorlar?

"İkinci Ordu'ya katılıyorlar. Birçoğu soylu ailelere hizmet etmeye, kuzey veya güney cephesinde Birinci Ordu'yla birlikte çarpışmaya ya da Karanlıklar Diyarı'nın yakınlarında görev yapmaya gönderiliyor. En iyileri de eğitimlerini tamamlamak ve Karanlıklar Efendisi'nin güçleri arasına katılmak için seçilip Küçük Saray'da tutuluyor."

"Peki ya aileleri?" diye sordum.

"Onlara maddi açıdan her türlü yardım yapılıyor. Grisha aileleri hiçbir şey istemez."

"Onu kastetmemiştim. Evlerine hiç gitmiyorlar mı?"

Genya omuz silkti. "Ben beş yaşımdan beri annemle babamı görmedim. Benim evim burası."

Beyaz, sarı renkli *kefta*'sını giyinmiş Genya'ya bakınca sözlerini samimi bulmadım. Ömrümün çoğunu Keramzin'de geçirmeme rağmen, hiçbir zaman kendimi oraya aitmiş gibi hissetmemiştim. Aynı şey bir yıl boyunca görev yaptığım Kraliyet Ordusu için de geçerliydi. Ait olduğumu hissettiğim tek yer Malyen'in yanıydı ve o bile uzun sürmemişti. Tüm güzelliğine rağmen belki de Genya'yla ikimiz hiç de farklı değildik.

Gölün kıyısına varınca taş evlerin yanından ağır adımlarla geçtik. Genya, kıyıdan ormanlık alana doğru ayrılan pa-

tikaya varınca durdu.

"Geldik," dedi.

Patikaya baktım gözlerim gölgelerin arasında gizli saklı kalan küçük, taş kulübeyi yavaş yavaş seçti. "Orası mı?"

"Seninle gelemem. Yanlış anlama, istemediğimden değil."

Patikaya yeniden baktım ve içimde bir ürperti hissettim.

Genya bana merhamet dolu bir bakış attı. "Baghra'ya alıştın mı kötü biri değildir aslında. Sen yine de geç kalmadan yanına git."

"Tabii," dedim çabucak ve patikadan yukarı hızlıca çıktım.

Genya arkamdan, "Bol şans!" diye seslendi.

Taş kulübe yuvarlaktı ve hiç penceresi yoktu. Öne doğru birkaç adım atıp kapıyı tıklattım. Kimse cevap vermeyince kapıyı bir kez daha tıklattım ve bekledim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Geldiğim patikaya geri baktım ama Genya çoktan gitmişti. Bir kez daha kapıyı tıklattım ve cesaretimi toplayıp kapıyı açtım.

İçerinin sıcaklığı aniden üzerime geldi, yeni elbiselerimin içinde terlemeye başladım. Gözlerim loş ışığa alışınca içerideki küçük yatağı, lavaboyu ve üzerinde çaydanlık olan ocağı gördüm. Odanın ortasında iki sandalye vardı; kocaman, taş ocaktan ateş yükseliyordu.

"Geç kaldın," dedi boğuk bir ses.

Etrafıma baktım ama küçücük odada kimseyi göremedim. Ardından karanlıkta bir şeyler kıpırdandı. Neredeyse

korkudan havaya sıçrayacaktım.

"Kapıyı kapat. İçeriyi soğutuyorsun."

Dediği gibi kapıyı kapattım.

"Güzel, gel sana şöyle bir bakayım."

Arkama dönüp kaçmayı istiyordum ama kendime aptallık etme, dedim ve ayaklarımı ateşe doğru adım atmaya zorladım. Ocağın arkasındaki karaltı bana ışığın altında bakabilmek için öne çıktı.

Gördüğüm kişinin ilk başta yaşlı mı yaşlı bir kadın olduğu izlenimine kapıldım, ama daha yakından bakınca neden böyle düşündüğümü anlamadım. Baghra'nın teni pürüzsüz, yüz hatları keskindi. Sırtı dimdik, vücudu bir akrobat gibi inceydi ve kapkara saçlarına beyazlar değmemişti. Yine de ateşten gelen ışıklar tuhaf bir şekilde kemiklerini ve yüzündeki çukurları dışarıya çıkarıyor, onu bir iskelet gibi gösteriyordu. Üzerinde rengi belli olmayan eski bir *kefta* vardı, bir deri bir kemik eliyle gümüşten ve taş kesilmiş tahtadan yapılmış, tepesi düz bir baston tutuyordu.

"Ee," dedi gırtlağından çıkan kısık sesiyle, "demek sen Güneşin Elçisi'sin. Hepimizi kurtarmaya geldin. Geri kalanın nerede?

Huzursuzca kıpırdandım.

"Hey, kızım, sağır mısın?"

"Hayır," dedim kendimi zorlayarak.

"En azından dilsiz değilmişsin. Çocukken neden sınanmadın?"

"Hayır, sınandım."

"Öyle mi?" dedi ve ardından yüz ifadesi değişti. Sıcacık odanın içinde tüylerimi ürpertecek kadar soğuk gözlerle bana bakıp, aksi bir tavırla, "Umarım göründüğünden güçlüsündür, kızım," dedi.

Kemikli eli elbisesinin bol kolunun altından sıyrılıp bileğimi sıkıca tuttu. "Şimdi, bakalım neler yapabiliyormuşsun."

www.webcanavari.net

Dünyam başıma yıkıldı. Baghra kemikli elini bileğime sardığı an onun da Karanlıklar Efendisi gibi büyütme gücü olduğunu anladım. İçime aniden akın eden duyguları hissettim ve Baghra'nın kulübesinin taş duvarlarına güneş ışıkları saçıldı. Ama bileğimi bırakıp bana gücümü çağırmamı söyleyince kendimi çaresiz hissettim. Beni azarladı, ardından güzel sözler söyledi, hatta bana bastonuyla da bir kere vurdu.

"Daha gücünü çağırmayı bilmeyen bir kızla ben ne yapacağım? Çocuk işi bu be!" diye bana kızdı.

Bir kez daha eliyle bileğimi tuttuğunda içimdeki adını koyamadığım şeyin büyüyerek dışarı çıkmak için kendini parçaladığını hissettim. Nefes nefese ona uzandım ve onu hissettim. Ardından Bahgra'nın eliyle birlikte adını koyamadığım bu güç de bir kaya gibi dibe çöküp beni bıraktı. Baghra en sonunda elinin tersiyle tiksinti duyarcasına beni yanından kovdu.

Günüm bir türlü yoluna girmiyordu. Sabah saatlerinin geri kalanını Grisha teorisi ve tarihi hakkındaki kitapların sa pelemesine önüme yığılarak, bunun daha başlangıç olduğun nun söylendiği kütüphanede geçirdim. Öğlen yemeğinde Genya'yı aradıysam da ama göremedim. Elçilerin masasına oturdum ve etrafımı hemen Etherealkiler sardı.

Marie'yle Nadia bana ilk dersimle, odamın yeriyle, on larla akşama *banya*'ya gitmeyi isteyip istemediğimle ilgili sorular sorarken kendimi biraz yemek yemeye zorladım. İkisi benden çok fazla bir şey öğrenmeyeceğini anlayınca ders lerle ilgili sohbet etmek için diğer Elçilere döndü. Ben Bagh ra'nın zulmünü çekerken, diğer Grishalar teori, yabancı dil ve askeri strateji dersleri alıyorlardı. Bunların hepsi belli ki gelecek yaz Küçük Saray'dan ayrılacakları zamana hazırlıklı olmaları için öğretiliyordu. Birçoğu ya Karanlıklar Diyarı'na ya da İkinci Ordu'da komuta kademesine gelebilmek için güney veya kuzey cephesine gidecekti. Ama en gurur verici şey, Ivan gibi Karanlıklar Efendisi'nin yanında kalmalarının istenmesi olacaktı.

Dikkatimi onlara vermek için elimden geleni yaptım ama aklım sürekli Baghra'yla birlikte geçen felaket gibi ahlara gidiyordu. Bir ara Nadia ile Marie'nin dikkatlice bana bakmalarından soru sorduklarını anladım.

"Özür dilerim, ne?"

Birbirlerine baktılar.

"Bizimle ahırlara kadar yürümek ister misin?" diye sordu Marie. "Muharebe eğitimine?"

Muharebe eğitimi mi? Genya'nın bana bıraktığı küçük kâğıda yazılı programı okudum. Öğlen yemeğinden sonra "Muharebe eğitimi, Botkin, Batı Ahırları," yazıyordu. Demek günüm daha da berbat bir hal alacaktı.

"Tabii," dedim dalgın dalgın ve onlarla birlikte ayağa kalktım. Hizmetçiler sandalyelerimizi çekip tabakları toplamak için öne çıktılar. Bu şekilde yaşamaya alışacağımı hiç sanmıyordum.

"*Ne brinite*," dedi Marie kıkır kıkır gülerek.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"*To ce biti zabavno.*"

Nadia da kıkır kıkır gülüp "Merak etme, eğleneceğiz," dedi. Suli ağzıyla konuşuyor. İkimizi de batıya gönderebilirler diye öğrenmeye çalışıyoruz."

"Hı," dedim.

"*Shi si yuyan Suli,*" dedi Sergei kubbeli salondan gelip yanımızdan geçerken. "Shu dilinde 'Suli ölü bir dildir' demek."

Marie homurdandı, Nadia dudağını ısırdı.

"Sergei, Shu öğreniyor," diye fısıldadı Nadia.

"Anladım," dedim.

Marie ahırlara gidene kadar Sergei'den ve diğer Corporalkilerden yakınıp, Suli'nin Shu'ya üstünlüklerinden bahsetti. Dediğine göre Suli kuzeybatıdaki görevler için gerekliydi. Shu ise diplomatik belgeleri çevirip durmak demekti. Ve Sergei, aslında Kerch'de tüccarlık yapması gereken bir aptaldı. Kısa bir süre susup bana Küçük Saray'ın yan tara-

tında bulunan ve huş ağaçlarının içine kurulmuş sıcak duş-
larla soğuk havuzlardan oluşan *banya* dedikleri yapıyı göz-
terdi. Sonra da hemen bencil Corporalkilerin *banya*'yı her
akşam istila etmesinden kızgınlıkla bahsetti.

Belki de savaş eğitimi almak o kadar da kötü bir şey de-
ğildi. Marie'yle Nadia içimde bir şeyleri yumruklama isteği
uyandırıyordu.

Batı tarafındaki çimlerden geçerken birden birinin beni
izlediği hissine kapıldım. Başımı kaldırdım ve yolun kena-
rında, kısa ağaçların gölgesinin altında saklanıyormuş gibi
duran birini gördüm. O uzun kahverengi cübbeyi ve kirli,
siyah saçları nerede görsem tanırdım. Hatta Apparat'ın ra-
hatsız edici bakışlarını o kadar uzaktan bile hissedebiliyor-
dum. Marie'yle Nadia'ya yetişmek için hızlandım ama
Apparat'ın gözleriyle beni takip ettiğini sezdim. Omzumun
üzerinden arkaya bakınca da hâlâ orada olduğunu gördüm.

Duvarlarında her türlü silahın bulunduğu, tavanı yük-
sek, yerleri tozlu eğitim salonları ahırların bitişiğindeydi.
Eğitmenimiz Botkin Yul-Erdene, Grisha değildi; o, şiddet ko-
nusundaki özel yeteneklerini herhangi bir ordu için, her ka-
tada savaşarak sergilemiş, eski bir paralı Shu Han askeriydi.
Beyaz saçları dağınıktı ve birisinin boğazını kesmeye çalış-
tığını gösteren ürkütücü bir yara izi vardı. Sonraki iki saa-
timi o saldırganın işini bitirememesine lanetler okuyarak
geçireceğimi bilmiyordum.

Botkin eğitime dayanıklılık antrenmanıyla başlayarak
bizi sarayın bahçesinde koşturdu. Diğerlerine yetişmek için

elimden geleni yaptım, ama her zamanki gibi güçsüz ve zayıf
olduğum için çabucak geriye düştüm.

Tepe bir yerde sendeleyince, ağır Shu aksanıyla, "Bi-
rinci Ordu'da bunu mu öğretiyorlar?" diye bağırdı.

Ona cevap veremeyeceğim kadar nefessiz kalmıştım.

Eğitim salonlarına döndüğümüzde diğer Elçiler dövüş
antrenmanı için ikişerli gruplara ayrıldı ve Botkin benimle
eş olacağını söyledi. Sonraki bir saat acı verici yumruklar-
dan dolayı bir karaltı gibi geçti.

"Kendini savun," diye bağırdı beni geriye fırlatırken.
"Daha hızlı. Belki de senin gibi küçük kızlar da yumruk ata-
biliyordur."

Şu durumdaki tek tesellim, eğitim salonlarında Grisha
güçlerinin kullanılmasına izin verilmemesiydi. En azından
gücümü çağıramamamdan dolayı utanç verici anlar yaşama-
yacaktım.

Botkin tam da yorgun düşen, her yeri ağrıyan vücudumu
yere bırakıp beni tekmelemesine izin vermeyi düşünürken
antrenmanı bitirdi. Ama biz daha kapıdan dışarı adım atma-
dan, "Yarın küçük kız erken gelip benimle çalışacak," dedi.

Ağlayıp sızlamamak için kendimi zor tuttum.

Kendimi zar zor odama atıp yıkandıktan sonra sadece
yatağa girip saklanmayı istedim. Ama akşam yemeği için
kubbeli salona dönmem gerekiyordu.

Ben Elçilerin masasına otururken Marie, "Genya ne-
rede?" diye sordu.

"O, Büyük Saray'da yemek yer."

"Orada da uyur," diye ekledi Nadia. "Kraliçe her zaman yanında olmasını istiyor."

"Kral da."

"Marie!" diye kızdı Nadia, ama imalı imalı güldü.

Ağzım açık onlara baktım. "Yani..."

"Sadece dedikodu," dedi Marie. Ama Nadia'yla birbirlerine baktılar.

Bir Kral'ın ıslak dudaklarını ve burnundaki çatlak damarları bir de hizmetçilerin giyindiği renkleri giyinen, güzel Genya'yı düşündüm. Tabağımı ileri ittim. Biraz da olsa iştahım vardı, şimdi o da kaçmıştı.

Akşam yemeği bitmek bilmedi. Bir bardak çay içip bitmek bilmez muhabbetlere katlandım. Müsaadelerini isteyip odama kaçmaya hazırlanırken, Karanlıklar Efendisi'nin masasının arkasındaki kapı açıldı ve salon sessizliğe büründü.

Ivan içeri girdi, diğer Grishaların bakışlarının üzerinde olduğunu bilerek yavaş yavaş Elçilerin yanına geldi.

Doğrudan bana doğru yaklaştığını anlayınca kötü bir hisse kapıldım.

Yanımıza varınca, "Benimle gel, Starkov," dedi ve ardından iğneleyici bir tavırla, "lütfen," diye ekledi.

Sandalyemi geri iterek aniden güçsüzleşen bacaklarımın üzerinde durdum. Baghra, Karanlıklar Efendisi'ne benim işe yaramaz olduğumu mu söylemişti? Derslerimde başarısız olduğumdan mı bahsetmişti? Grishalar dikkatle bana bakıyordu. Nadia'nın ağzı açık kalmıştı.

Sessiz salonda Ivan'ın peşinden gidip kocaman, siyah

kapıdan geçtim. Ivan beni bir koridordan daha geçirip üzerine Karanlıklar Efendisi'nin sembolünün işlendiği bir başka kapının önüne götürdü. Harekât odasında olduğum belliydi. Odanın pencereleri yoktu ve duvarları büyük Ravka haritalarıyla kaplıydı. Haritalar hayvan postunun üzerine sıcak mürekkebin kullanıldığı eski usulle çizilmişti. Şartlar farklı olsa hepsini saatlerce inceler, parmaklarımı yükselen dağların, kıvrılan nehirlerin üzerinde gezdirirdim. Onun yerine ellerim terleyerek ve kalbim deli gibi atarak olduğum yerde durdum.

Karanlıklar Efendisi uzun bir masanın başında oturmuş, üst üste yığılmış belgeleri okuyordu. Biz içeri girince başını kaldırıp ışığın altında parlayan sert gözleriyle bize baktı.

"Alina," dedi. "Otur, lütfen." Yan tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

Tereddüt ettim. Sesi *kızgın* çıkmıyordu.

Ivan odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Sertçe yutkunup kendimi odanın karşı tarafına geçmeye ve Karanlıklar Efendisi'nin gösterdiği sandalyeye oturmaya zorladım.

"İlk günün nasıldı?"

Tekrar yutkundum. "İyiydi," dedim çatlayan sesimle.

"Gerçekten mi?" diye sordu, ama alttan alta gülümsüyordu. "Baghra'yla birlikteyken de mi? Bazen aksiliği tutar da."

"Doğru," demeyi başardım.

"Yorgun musun?"

Başımı salladım.

"Geldiğin yeri özlüyor musun?"

Omuz silktim. Birinci Ordu'nun kışlasını özlediğimi söylemek tuhaf olacaktı. "Biraz."

"Zamanla alışırsın."

Dudağımı ısırdım. Ben de öyle olmasını umuyordum. Böyle geçen daha kaç günü kaldırabileceğimi bilmiyordum.

"Senin için daha zor olacak," dedi. "Etherealkiler nadiren yalnız çalışırlar. Ateşçiler birbirleriyle eşleşirler. Rüzgârcılar da çoğu zaman Dalgacılarla ortak olurlar. Ama sen türünün tek örneğisin."

"Doğru," dedim bitkin bir tavırla. Ne kadar özel biri olduğumu duyacak havada değildim.

Ayağa kalkıp, "Benimle gel," dedi.

Kalbim tekrar atmaya başladı. Beni harekât odasından çıkarıp koridordan geçirdi.

Duvarda çok da belirgin olmayan, dar bir kapıyı gösterdi. "Sağdan devam et, biraz yürüdükten sonra yatakhaneye varırsın. Ana salondan geçmek istemezsin diye düşündüm."

Dikkatlice ona baktım. "Bu kadar mı?" deyiverdim. "Sadece günümün nasıl geçtiğini mi sormak istemiştin?"

Başını bir yana yatırdı. "Sen ne bekliyordun?"

İçim öyle bir rahatlamıştı ki kendimi tutamayıp güldüm. "Bilmem. İşkence? Sorgulama? Sert bir konuşma?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Hakkımda ne duymuş olursan ol ben canavar değilim, Alina."

"Öyle bir şey ima etmek istememiştim," dedim çabu-

cak. "Ben sadece... neyle karşılaşacağımı bilmiyordum."

"Karamsarlığa kapılmışsın."

"Eski bir alışkanlık." Daha fazla konuşmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. Belki de ona haksızlık ediyordum. Ama o da aynısını bana yapıyordu. "Senden korkmamam için bir sebep var mı?" diye sordum. "Sen Karanlıklar Efendisi'sin. Beni bir kuyuya atacaksın veya Tsibeya'ya göndereceksin demiyorum, ama istesen yapabilirsin. İnsanları ortadan ikiye ayırabiliyorsun. Bence senden biraz korkmakta haksız sayılmam."

Uzunca bir süre bana baktı, ben de ağzımı hiç açmamış olmayı diledim. Ardından yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bir bakıma haklısın."

İçimdeki korku kısmen kayboldu.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu birden.

"Ne yapıyormuşum?"

Uzanıp elimi tuttu. O harika güven hissini iliklerimde hissettim. "Başparmağınla avucunun içini ovuyorsun."

"Şey." Gergince gülümsedim. Öyle yaptığımın farkında bile değildim. "O da eski bir alışkanlık."

Elimi kendisine çekip koridorun loş ışığının altında inceledi. Başparmağını avucum boyunca uzanan yara izinde gezdirdi. İçim ürperdi.

"Bu nerede oldu?" diye sordu.

"Şey... Keramzin'de."

"Büyüdüğün yerde mi?"

"Evet."

"O izci de yetimdi, değil mi?"

Nefesimi tuttum. Karşısındakinin aklından geçenleri okumak da güçlerinden birisi miydi? Ama Malyen'e Grisha çadırında bazı sorular sorulduğunu hatırladım.

"Evet," dedim.

"İyi midir?"

"Efendim?" Dikkatimi toplamakta zorlanıyordum. Karanlıklar Efendisi'nin parmağı ileri geri gidiyor, avucumdaki yara izinin üzerinde geziniyordu.

"İzcilikte... iyi midir?"

"En iyisidir," dedim dürüstçe. "Keramzin'deki köleler kayaların arasından tavşanları bile seçebildiğini söylerdi."

"Bazen yeteneklerimizin aslında ne kadarını keşfedebildiğimize kafa yoruyorum," diyerek düşüncelere daldı.

Ardından elimi bıraktı, kapıyı açtı. Kenara çekildi ve başını hafifçe öne eğip beni selamladı.

"İyi geceler, Alina."

"İyi geceler," demeyi başardım.

Kapıdan geçip dar koridora adım attım ve kapının arkamdan kapatıldığını duydum.

BİLİM

Ertesi sabah her yerim öyle ağrıyordu ki yataktan sürünerek zor çıktım. Ama ayağa kalktım ve tekrar tekrar aynı şeyleri yaşadım. Her geçen gün bir öncekinden daha kötü oluyor, daha çok moralimi bozuyordu ama pes etmedim. Edemezdim. Artık bir haritacı değildim, Grisha da olmayı beceremezsem ne yapacaktım?

Karanlıklar Efendisi'nin yolculuk sırasında kaldığımız ahırın kırık kirişlerinin altında söylediği sözleri düşündüm. *Sen uzun zamandır karşıma çıkan ilk umut kıvılcımısın.* Benim Güneşin Elçisi olduğuma inanıyordu. Karanlıklar Diyarı'nı benim yardımımla yok edebileceğine inanıyordu. Bunu başarabilirsem hiçbir asker, hiçbir tüccar o zorlu yollardan geçmek zorunda kalmayacaktı.

Ama günler yavaş yavaş geçerken bu düşünce gitgide gözüme saçma gelmeye başladı.

Baghra'nın kulübesinde nefes kontrolünü öğrenmeye

çalışarak ve vücudumu, odaklanmamı sağlayacak acı verici şekillere sokarak saatler geçirdim. Baghra bana okumam için kitaplar, içmem için çaylar verip bastonuyla bana vurmaya devam etti, ama hiçbir şeyin faydası olmadı. "İlla bir tarafını mı keseyim, kızım?" diye haykırdı hüsran içinde. "Bir Ateşçi çağırayım da seni yaksın mı? Seni o iğrenç yaratıklara yem olasın diye Karanlıklar Diyarı'na atmalarını söyleyeyim mi?

Baghra'yla her gün yaşadığım başarısızlıklarla ancak Botkin'in çektirdiği azap aşık atabilirdi. Beni yere yığılacağımı düşünene kadar sarayın her bir tarafında, ormanda, tepelerde koşturuyordu. Bana vücudumun her yerinde morluklar oluşana, kulaklarım sürekli söylediği ağır sözlerden çınlayana kadar dövüş antrenmanları yaptırıyordu.

Kolumun üst tarafını sıkıp, "Bu sıska kollarla hiçbir şey yapamazsın," diye bağırdı bana. "Bir şeyler ye!"

Ama aç değildim. Karanlıklar Diyarı'nda ölümle yüz yüze geldikten sonra tüm iştahım kaçmış, yemekler tadını yitirmişti. Lüks yatağıma rağmen çok az uyuyordum, gün geçtikçe kötüye gittiğimi hissediyordum. Genya'nın yaptıklarının etkisi geçmişti, yanaklarım eski solgunluğuna dönmüş, gözlerimin etrafındaki morluklar yeniden ortaya çıkmış ve saçlarım o canlı görüntüsünü yitirmişti.

Baghra iştahsızlığımın ve uykusuzluğumun gücümü çağıramamamla ilintili olduğuna inanıyordu. "Ayakların bağlıyken nasıl yürüyebilirsin? Ya da bir elinle ağzını kapatırken nasıl konuşabilirsin? Neden tüm gücünü doğana karşı çıkarak heba ediyorsun?

Öyle yapmıyordum. En azından yapmadığımı düşünüyordum. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Ömrüm boyunca kendimi hep zayıf ve bitkin hissetmiştim. Bir sonraki güne hep ayakta kalmak için çaba sarf edeceğimi bilerek uyanmıştım. Baghra haklıysa Grisha yeteneklerimde ustalaşınca bunların hepsi değişecekti. Bunun da günün birinde gerçekleşeceğine inanmak zorundaydım. O zamana kadar da bu halime katlanmaktan başka çarem yoktu.

Diğer Grishaların benim hakkımda dedikodu yaptığını biliyordum. Etherealkiler gölün kenarında birlikte çalışmayı; rüzgârı, suyu ve ateşi kullanmanın yeni yollarını denemeyi seviyorlardı. Henüz gücümü çağırmayı bile beceremediğimi anlamalarını göze alamazdım; bu yüzden onlara katılmamak için bahaneler uydurdum, en sonunda onlar da beni yanlarına davet etmekten vazgeçtiler.

Akşamları kubbeli salonda oturarak çay veya *kvas* içiyor, hafta sonu Balakirev'e ya da Os Alta'nın yakınlarındaki diğer kasabalardan birine yapacakları geziyi planlıyorlardı. Ama Karanlıklar Efendisi bana karşı hâlâ suikast girişimlerinde bulunulabileceğini düşündüğü için benim sarayda kalmam gerekiyordu. Bu mazeretin ortaya çıkmasından açıkçası memnundum. Elçilerle ne kadar çok vakit geçirirsem, durumumun anlaşılma ihtimali o kadar artıyordu.

Karanlıklar Efendisi'ni nadiren görüyordum, gördüğümde de genelde uzakta oluyor, Ivan'la veya Kral'ın askeri danışmanlarıyla konuşuyordu. Diğer Grishalardan onun Küçük Saray'da çok sık kalmadığını, vaktinin çoğunu ya Ka-

ranlıklar Diyarı'yla kuzey sınırı arasında ya da güneyle Shu Han'ın kış çökmeden önce istila ettiği yerler arasında seyahat ederek geçirdiğini öğrendim. Ravka'nın her yerinde yüzlerce Grisha görev yapıyordu, o da onların hepsinden sorumluydu.

Benimle uzun süre hiç konuşmadı, hatta bulunduğum tarafa bile bakmadı. Gelişme kaydetmediğimi, Güneşin Eli çisi olarak düşündüğü kişinin büyük bir başarısızlık örneği olabileceğini bildiğinden emindim.

Baghra'nın veya Botkin'in ellerinde azap çekmediğim zamanlarda kütüphanede oturuyor, Grisha teorisi üzerine yazılmış kitapları karıştırıyordum. Grishaların, pardon *bizim*, özünde ne yaptığımızı anlamıştım. Dünyadaki her şey oluştukları küçük parçalara ayrılabilirdi. Sihir gibi görünen şeyler Grishaların maddenin en temel formuna hükmetmesinden ibaretti.

Ateşi Marie yaratmıyordu. Yanabilecek elementleri havada bir araya topluyor, ama yine de ateşi yakmak için bir kıvılcıma ihtiyaç duyuyordu. Grisha çeliği büyüyle değil, ateşe veya metale hükmetmek için aletlere ihtiyaç duymayan Fabrikatörlerce dövülüyordu.

Yaptığımız şeyi anlamış gibi olsam da, nasıl yaptığımıza akıl sır erdiremiyordum. Yüce Bilimler'in temel prensibi "öz, özü çeker" di ama ardından her şey karmakarışık bir hal aldı. *Odinakovost* bir şeyi diğer her şeyle benzer yapan "öz"dü. *Etovost* bir şeyi her şeyden farklı yapan "özellik"ti. *Odinakovost* ise Grishaları dünyaya bağlıyordu, ama onlarla hava,

kan veya bende olduğu gibi ışık benzeri bir şeyin arasında ilişki kuran şey *etovosttu*. Bunları okuduktan sonra kafam allak bullak oldu.

Aklımda en çok yer tutan şey; filozofların Grisha yetenekleriyle doğmayan insanlar için kullandıkları, "terk edilmiş" yani bir bakıma yetim anlamına gelen *otkazat'sya*'ydı.

Bir gün akşamüstüne doğru Grishaların ticaret yollarındaki görevlerini tarif eden bir paragrafı okurken, arkamda birinin varlığını hissetim. Başımı kaldırdım ve çekinerek arkama yaslandım. Apparat başıma dikilmiş, o boş bakan, siyah gözleriyle dikkatlice beni izliyordu.

Kütüphaneye göz gezdirdim. İkimizin haricinde kimse yoktu ve cam tavandan içeri güneş girmesine rağmen, içim ürperiyordu.

Apparat küf kokulu cübbesiyle yanımdaki sandalyeye oturduğunda, etrafımı mezarları andıran nemli bir hava sardı. Ağzımdan nefes alıp vermeye çalıştım.

"Çalışmalarınızdan keyif alıyor musunuz, Alina Starkov?"

"Fazlasıyla," diye yalan söyledim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi. "Ama umarım aklınız gibi ruhunuzu da beslemeyi unutmazsınız. Ben saray topraklarındaki herkesin ruhani yardımcısıyım. Kendini huzursuz, endişeli hissedersen, çekinmeden yanıma gelebilirsin."

"Elbette. Teşekkürler."

"Güzel, güzel." Sararmış, sık dişlerini ve bir kurdunki gibi siyah diş etlerini göstererek gülümsedi. "Arkadaş olmamızı istiyorum. Buna önem veriyorum."

"Elbette."

"Sana küçük bir hediyem var, kabul edersen çok memnun olurum," diyerek kahverengi elbisesinin içine uzandı ve kırmızı deri kaplı, küçük bir kitap çıkardı.

Birisi insana hem hediye sunup hem de aynı anda nasıl bu kadar ürkütücü görünebilirdi?

Gönülsüzce öne eğilip kitabı, damarları dışarı atmış, uzun elinden aldım. Kitabın adı kapağına altınla işlenmişti: *Istorii Sankt'ya.*

"*Azizlerin Hayatı*?"

Başını salladı. "Küçük Saray'a okul okumaya gelen tüm Grishalara çocukken bu kitap verilmiştir."

"Teşekkürler," dedim yaşadığım kafa karışıklığıyla.

"Köylüler azizleri çok sever. Mucizelere açlardır. Ama gel gör ki Grishalardan haz etmezler. Sence neden?"

"Bunu hiç düşünmedim," dedim. Kitabı açtım. Birisi kapağın içine adımı yazmıştı. Birkaç sayfayı karıştırdım. *Sankt Petyr of Brevno. Sankt Ilya in Chains. Sankta Lizabeta.* Her bölüm parlak renkli mürekkeplerle ve tam sayfa çizilmiş bir aziz resmiyle başlıyordu.

"Bence Grishalar azizler gibi, halk gibi acı çekmiyor da ondan."

"Olabilir," dedim dalgın dalgın.

"Ama sen acılar çektin, değil mi Alina Starkov? Bence... çektin. Daha da çekeceksin."

Başımı aniden kaldırdım. Beni tehdit ediyor olabileceğini düşündüm ama gözleri tuhaf bir şekilde bana acıdığını anlatıyordu ve bu daha da korkutucu bir şeydi.

Tekrar kucağımdaki kitaba baktım. Parmağım *Sankta Lizabeta*'nın bir gül bahçesinde öldürülüp parçalara ayrıldığını resmeden sayfada durdu. Kanı güllerin arasından bir nehir gibi akıyordu. Kitabı hemen kapattım ve ayağa fırladım. "Gitmeliyim."

Apparat da ayağa kalkınca bir an beni durdurmaya çalışacağını düşündüm. "Hediyeni beğenmedin mi?"

"Hayır, hayır. Çok güzel. Teşekkür ederim. Geç kalmak istemiyorum."

Onun yanından hızla geçip kütüphaneden çıktım ve odama dönene kadar doğru düzgün nefes alamadım. Azizlerle ilgili kitabı tuvalet masasının en alt çekmecesine koyup ve çekmeceyi sertçe kapattım.

Apparat benden ne istiyordu? Sözleriyle beni tehdit mi etmek istemişti? Yoksa beni sadece uyarmaya mı çalışıyordu?

Derince bir nefes aldım. Bitkinlik ve kafa karışıklığı üzerime üzerime geldi. Belge Çadırı'nın düzenini, kartograf olarak yaşadığım monoton hayatımın huzurunu ve benden birkaç çizimle düzenli bir masadan başka bir şeyin beklenmediği zamanları özledim. Mürekkebin ve kâğıdın o aşina olduğum kokusunu ve en çok da Malyen'i özledim.

Ona her hafta mektup yazdım, ama ondan hiç cevap alamadım. Postada sorunlar çıkabileceğini, birliğinin Karanlıklar Diyarı'ndan başka bir yere, hatta Batı Ravka'ya bile gönderilmiş olabileceğini bilmeme rağmen ondan bir haber almayı umuyordum. Beni Küçük Saray'da ziyaret edeceği hayalinden vazgeçmiştim. Yeni hayatımı eskisinin yerine koymuş olabileceğimi düşündüğü ihtimali aklıma geldikçe kendimi kötü hissediyordum.

Her akşam boşa geçen, acı dolu bir günün ardından odama giden merdivenleri çıkarken mektubunun masanın üzerinde beni beklediğini hayal ediyor, adımlarımı hızlandırıyordum. Ama günler geçse de hiçbir mektup gelmiyordu.

Bugünün de o günlerden hiçbir farkı yoktu. Elimi üstü boş masada gezdirdim.

"Neredesin, Malyen?" diye fısıldadım. Ama bir cevap alamadım.

BLM

Tam da her şey daha kötüye gidemez diye düşünürken büyük bir yanılgıya kapıldığımı anladım.

Kubbeli salonda kahvaltı yaparken, dış kapılar açıldı ve içeri daha önce görmediğim Grishalardan oluşan bir grup girdi. Onlara çok dikkat etmedim. Karanlıklar Efendisi'nin emrinde olan Grishalar bazen kuzey veya güney cephesinde aldıkları yaraların iyileştirilmesi, bazen de yeni atandıkları göreve gitmeden önce aradaki kalan vakitlerini değerlendirmek için Küçük Saray'a sık sık gelip gidiyorlardı.

Ama Nadia aniden nefesini tutunca bu kez farklı bir şeyler olduğunu anladım.

"Olamaz," diye söylendi Marie.

Başımı kaldırıp Kribirsk'teyken Malyen'e bakan kapkara saçlı kızı görünce karnıma sancılar girdi.

"O kim?" diye fısıldadım ve kızın diğer Grishaların arasında süzülüşünü, herkesi selamlayışını izleyerek altın kub-

bede yüksek sesli kahkahalarının yankılanışını işittim.

"Zoya," diye söylendi Marie. "Okulda bizim bir üst dö-nemimizdeydi. Berbat biridir."

"Herkesten iyi olduğunu sanan kızın tekidir," diye ek-ledi Nadia.

Kaşlarımı kaldırdım. Zoya'nın suçu burnu havalarda gezmek olsa bile Marie ve Nadia'nın bu konuda söz etmeye hakları yoktu.

Marie iç çekti. "En kötüsü de kısmen haklı. Çok güçlü bir Rüzgârcı ve savaşçıdır. Güzelliği zaten gözler önünde."

Zoya'nın *kefta*'sının kollarındaki gümüş işlemelerine, parıl parıl siyah saçlarına, kapkara kirpiklerle çevirili, büyük, mavi gözlerine hayranlıkla baktım. O da en az Genya kadar güzeldi. Malyen'i düşündüm ve aniden kıskançlığa kapıldım. Ama sonra Zoya'nın Karanlıklar Diyarı'nda görevde olduğunu hatırladım. Malyen'le görüşmüşse orada olup olmadığını, durumunun iyi olup olmadığını bilebilirdi. Tabağımı elimle ileri ittim. Zoya'ya Malyen'in durumunu sorma düşüncesi biraz midemi bulandırıyordu.

Zoya bakışlarımı üzerinde hissetmişçesine muhabbet ettiği Corporalki'nin yanından ayrılıp Elçilerin masasına geldi.

"Marie! Nadia! Nasılsınız?"

Yüzlerinde kocaman, sahte bir gülümseme olan Marie'yle Nadia ona sarılmak için ayağa kalktı.

"Çok güzel görünüyorsun, Zoya! Sen nasılsın?" diye sordu Marie.

"Seni çok özledik!" diye ekledi Nadia.

"Ben de sizleri özledim. Küçük Saray'a dönmek çok güzel. Karanlıklar Efendisi'nin beni ne kadar çok koşturdu-ğunu tahmin bile edemezsiniz. Bu arada sanırım arkadaşı-mızla tanışmadık."

"Aa!" dedi Marie. "Özür dilerim. Alina Starkov. Güne-şin Elçisi," dedi gurur duyarak.

Çekinerek ayağa kalktım.

Zoya bana sarıldı. "En sonunda Güneşin Elçisi'yle ta-nışabilmek benim için *büyük* bir onurdur," dedi yüksek sesle. Ama bana sarılırken fısıldayarak, "Keramzin'in pis koku-sunu taşıyorsun," dedi.

Kaskatı kesildim. Zoya o mükemmel dudaklarıyla gü-lümseyerek beni bıraktı.

"Görüşmek üzere," deyip el salladı. "Buraya banyo yap-manın hayaliyle geldim." Bunları da söyledikten sonra kub-beli salondan çıkıp yatakhaneye giden çift kanatlı kapıdan geçti.

Şaşkınlık içinde, yanaklarım kızarmış halde oracıkta ka-lınca herkesin bana baktığını hissettim, ama hiç kimse Zo-ya'nın dediklerini duymamıştı.

Sözleri günün geri kalan saatlerinde aklımdan hiç çık-madı. Baghra'yla yaptığımız bir başka kötü derste, Zoya'nın Karanlıklar Diyarı'nın etrafındaki Kribirsk eyaletine yaptığı seyahati ve köylerden birinde gördüğü göz kamaştırıcı *lubok* gravürleri anlattığı bitmek bilmez öğlen yemeğinde kafamı kurcaladı. Belki kendi kendime kuruntu yapıyordum ama her "köylü" deyişinde doğrudan bana bakıyor gibi geliyordu. O

konuşurken bileğindeki ağır gümüş bilezikte salonun ışıkları parlıyordu. Bilekliği kemiğe benzer parçalarla süslenmişti. *Büyüteç* olduğu belli oluyordu.

Zoya muharebe derslerine gelince her şey daha da çekilmez bir hal aldı. Botkin ona sarılıp onu iki yanağından öptükten sonra, onunla Shuca konuşarak muhabbet etti. Bu kızın yapamadığı şey yok muydu?

Yanında Grisha çadırından hatırladığım, kestane rengi bukleleri olan arkadaşı vardı. Kıkır kıkır gülmeye devam ettiler, ben Botkin'le her dersin başında yaptırdığı hareketleri yapmaya çalışırken fısıldaştılar. Dövüşmemiz için çiftlere ayrılınca Botkin'in beni Zoya'yla eşleştirmesine hiç şaşırmadım.

Botkin gururla gülümseyerek, "Yıldız öğrencimiz küçük kıza yardım eder mi?" diye sordu.

"Güneşin Elçisi'nin yardımıma ihtiyacı olmadığından eminim," dedi Zoya bilmişçesine gülerek.

Ona dikkatlice baktım. Bu kızın benden neden bu kadar çok nefret ettiğini bilmiyordum ama bugün yeterince üstüme gelmişti.

Karşılaşmak için duruşumuzu aldık, Botkin başlanma işaretini verdi.

Zoya'nın ilk yumruğundan kaçmayı başardıysam da ikincisinde o kadar şanslı değildim. Yumruğu tam çeneme geldi ve kafam arkaya doğru gitti. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım.

Zoya öne fırlayıp kaburgalarıma nişan aldı. Ama Botkin'in son birkaç haftada gösterdikleri refleks haline gelmiş olmalıydı; çünkü sağa kaçarak saldırısını savurdum.

Omuzlarını esnetip etrafımda döndü. Gözümün ucuyla diğer Elçilerin antrenmanı bırakıp bizi izlediğini görebiliyordum.

Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliydim. Zoya'nın bir sonraki yumruğunu tam karnıma yedim. Nefes almaya çalışırken bir de dirseğiyle bana vurmaya yeltendiğini fark ettim. Bu kez şansın yardımıyla darbe almadan kurtuldum.

Avantajlı duruma geçmişti, üzerime geldi. Ama hata yaptı. Güçsüz ve yavaş kalmış olabilirdim ama Botkin bana rakibimin gücünü lehime kullanmayı öğretmişti.

Yana çekildim ve o, yanıma gelirken bacağını ayak bileğine doladım. Zoya sertçe yere düştü.

Diğer Elçiler bu hareketimi alkışladı. Ama ben daha zaferimi ilan etme fırsatı bulamadan, Zoya yüzündeki kızgın ifadeyle ayağa kalkıp kollarını havada iki yana açtı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissettim ve geriye doğru uçarak odanın tahta duvarına sertçe çarptım. Çıt diye bir kırılma sesi duydum, yere yığılırken tüm nefesimin vücudumdan ayrıldığını hissettim.

"Zoya!" diye bağırdı Botkin. "Gücünü kullanamazsın. Bu çatının altındayken olmaz!"

Gözlerimi tam açamasam da diğer Elçilerin başımda toplandığının ve Botkin'in Şifacılardan birini çağırdığının farkındaydım.

"İyiyim," demeye çalıştıysam da nefesim yetmedi.

Tozlu yerde kesik kesik nefes aldım. Ne zaman nefes almaya çalışsam sol tarafımda bir acı hissediyordum. Birkaç hizmetçi yanıma geldi ama beni sedyeye kaldırdıklarında kendimden geçtim.

Marie ile Nadia beni ziyaret etmek için revire gelince daha sonra neler olduğunu anlattılar. Bir Şifacı kalp atışlarımı derin bir uykuya dalana kadar yavaşlatmış, ardından kırık kaburgamı ve Zoya'nın yumruklarından geriye kalan morlukları iyileştirmişti.

"Botkin deliye döndü!" dedi Marie. "Onu daha önce hiç o kadar kızgın görmemiştim. Zoya'yı odadan kovdu. Onu vuracağını sandım."

"Ivo, Ivan'ın Zoya'yı alıp Karanlıklar Efendisi'nin konsey odasına götürdüğünü ve Zoya'yı dışarı çıktığında ağlarken gördüğünü söyledi."

Oh olmuş, diye düşündüm. Ama tozlu yere yığıldığımı hatırlayınca utançtan yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Neden böyle bir şey yaptı?" diye sordum yatakta oturmaya çalışırken. Ömrüm boyunca bana aldırış etmeyen veya beni küçümseyen birçok insanla karşılaşmıştım. Ama Zoya gerçekten benden nefret ediyor gibiydi.

Marie ile Nadia kaburgamı değil de kafamı çatlatmışım gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Kıskanıyor da ondan!" dedi Nadia.

"Beni mi?" dedim şaşkınlıkla.

Marie bana imalı bir bakış attı. "Kendisinden başka birinin Karanlıklar Efendisi'nin gözdesi olması fikrine katla-

namıyor."

Buna güldüm ama kaburgalarım ağrıyınca acıdan yüzüm ekşidi. "Ben miymişim o kişi?"

"Elbette sensin. Zoya güçlü biri ama diğer Elçilerden farksız. Sen Güneşin Elçisi'sin."

Bunları söylerken Nadia'nın yanakları kızardı, onun sesinde de kıskançlığı andıran bir ton vardı. Ama bu duygusu ne boyuttaydı? Marie ile Nadia, Zoya'dan nefret ediyormuş gibi konuşuyorlardı, ama yüzüne de gülüyorlardı. *Peki, benim arkamdan neler diyorlardı?*

"Belki de Karanlıklar Efendisi rütbesini elinden alır!" diye haykırdı Marie.

"Belki de onu Tsibeya'ya gönderir!" diye sevindi Nadia.

Bir Şifacı yanımıza gelip onları susturdu ve artık gitmeleri gerektiğini söyledi. Ertesi gün beni yine ziyarete geleceklerine söz verdiler.

Bir süre sonra uykuya dalmış olmalıydım, çünkü birkaç saat sonra uyandığımda revir karanlıktı. Odada tuhaf bir sessizlik vardı, diğer yataklar boştu ve kulağıma sadece bir saatin tik tak sesi geliyordu.

Kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Hâlâ vücudumun ağrıdığını hissediyordum ama daha birkaç saat önce kaburgalarımdan birinin kırıldığına inanmak zordu.

Ağzım kupkuru olmuştu ve başım ağrımaya başlıyordu. Kendimi zorlayarak yataktan çıkıp yatağın başucundaki sürahiden bir bardak su doldurdum. Sonra da pencereyi açıp akşam havasında derin bir nefes aldım.

"Alina Starkov."

Korkudan zıplayıp arkama döndüm.

"Kim o?" dedim ürkerek.

Apparat kapının altındaki karanlıktan çıktı.

"Seni ürküttüm mü?" diye sordu.

"Biraz." Ne zamandandır oradaydı? Yoksa uyurken beni mi izliyordu?

Sessizce yanıma doğru geldi. Eski püskü cübbesi revirin zemininde sürünüyordu."

"Yaralanmana çok çok üzüldüm," dedi. "Karanlıklar Efendisi daha dikkatli olmalıydı."

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi?" dedi ay ışığının altında bana bakarak. "Hiç iyi görünmüyorsun, Alina Starkov. Sağlığının yerinde olması hepimiz için çok önemli."

"Biraz yorgunum o kadar."

Yanıma yaklaştı. Buhur, küf ve toprak karışımı o ağır kokusu üzerime geldi. Keramzin'deki mezarlığı, kırık mezar taşlarını, yeni kazılmış mezarların başında diz çökmüş köylü kadınları düşündüm. Birden revirin ne kadar boş olduğunu fark ettim. Benimle ilgilenen Şifacı yakınlarda mıydı? Yoksa bir kadeh *kvas* içmek veya sıcak bir yatak bulmak için bir yerlere mi gitmişti?

"Sınırdaki bazı köylerde senin adına sunaklar yaptıklarından haberin var mı?" diye sordu.

"Efendim?"

"Aynen dediğim gibi. Halkımız umuda aç. Senin sa-

yende dini resim çizenlerin işleri açıldı."

"Ama ben bir aziz değilim ki!"

"Ama kutsanmış birisin, Alina Starkov. Kutsanansın." Biraz daha yakınıma geldi. Siyah renkli sakalını ve üst üste binmiş, sararmış dişlerini görebiliyordum. "Tehlikeli biri olursun ve daha da tehlikeli hale geleceksin."

"Ben mi?" diye fısıldadım. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Dünyada ordulardan daha güçlü bir şey var. Kralları, hatta Karanlıklar Efendisi'ni bile yerinden edebilecek bir şey. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Ondan birkaç santim uzaklaşırken başımı iki yana salladım.

"İnanç," dedi nefesini vererek.

Bana uzandı. Geri geri çekildim ve yatağın yanındaki masaya çarpıp bardaktaki suyu devirdim. Bardak sertçe yere çarpıp paramparça oldu. Koridordan bize doğru koşar adımlarla biri geldi. Apparat geri çekilip karanlığa karıştı.

Kapı ardına kadar açıldı ve erkek bir Şifacı, *kefta*'sı arkasında uçuşarak içeri girdi. "İyi misiniz?"

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Apparat çoktan sessizce kapıdan çıkıp gitmişti."

"Özür... dilerim. Bardağı kırdım."

Şifacı yeri temizlemesi için bir hizmetçi çağırdı. Beni yatağa yatırarak dinlenmemi söyledi. Ama o gider gitmez kendimi yukarı çekip oturdum ve yatağın başucundaki lambayı yaktım.

Ellerim titriyordu. Apparat'ın söylediklerinin saçma ol-

duğunu düşünmek istiyordum ama yapamadım. İnsanlar gerçekten Güneşin Elçisi'ne dua ediyor ve benden onları kurtarmamı bekliyorlarsa böyle bir şey yapamazdım. Ahırın kırık dökük çatısının altında Karanlıklar Efendisi'nin söylediği ağır sözleri hatırladım. *Grisha gücünün çağı sona eriyor.* Volcraları ve Karanlıklar Diyarı'nda yitip giden hayatları düşündüm. *İkiye ayrılmış Ravka yeni çağa ayak uyduramaz.* Sadece Karanlıklar Efendisini, Baghra'yı ya da kendimi değil, Ravka'yı da başarısızlığa uğratıyordum.

Genya ertesi sabah yanıma gelince ona Apparat'ın ziyaretinden bahsettim ama o ne onun söylediklerine ne de tuhaf davranışlarına aldırış etti.

"Tamam, adam garip biri," diye itiraf etti. "Ama zararsızdır."

"Hiç de bile. Keşke onu dün görseydin. Kafayı yemiş gibiydi."

"Adam rahip o kadar."

"Peki, yanıma neden geldi?"

Genya omuz silkti. "Belki de Kral senin için dua etmesini istemiştir."

"Bir gece daha burada kalmam. Ben odamda uyumak istiyorum. Kapısı kilitlenebilen bir yerde."

Genya havayı koklayıp revire göz gezdirdi. "En azından bu konuda hemfikiriz. Senin yerinde olsam, ben de burada kalmak istemezdim." Sonra bana baktı ve, "Berbat

görünüyorsun," dedi. "Bir şeyler yapmamı ister misin?"

"Hayır."

"En azından gözünün etrafındaki siyah halkaları almama izin ver."

"Olmaz," dedim inatla. "Ama senden benim için başka bir iyilik yapmanı isteyeceğim."

"Malzemelerimi getireyim mi?" dedi hevesle.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "O tür bir iyilikten bahsetmiyorum. Bir arkadaşım Karanlıklar Diyarı'nda sakatlandı. Ona birkaç mektup yazdım ama mektuplarımın eline geçip geçmediğinden emin değilim." Yanaklarımın kızardığını hissederken konuşmaya devam ettim. "Nerede görev yaptığını, durumunun iyi olup olmadığını öğrenebilir misin? Başka kime soracağımı bilemedim. Çoğu zaman Büyük Saray'da olduğun için bana yardım edebilirsin diye düşündüm?"

"Elbette, ama... şey gönderilen... ölü, yaralı listelerine baktın mı?"

Boğazım düğüm düğüm olurken başımı salladım. Genya, Malyen'in adını ona verebilmem için kâğıt kalem bulmaya gitti.

İç çekip gözlerimi ovuşturdum. Malyen'den ses çıkmamasını neye yoracağımı bilmiyordum. Gelen listeleri her hafta kalbim deli gibi atarak, karnıma sancılar girerek, adını göreceğimden korkarak kontrol ediyordum. Ve her hafta bana cevap yazma zahmetine girmemiş olsa da Malyen hayatta olduğu için tüm azizlere şükrediyordum.

Asıl gerçek neydi? Yüreğim sızlıyordu. Belki de Malyen yanından ayrılmama, eski arkadaşından ve zorunluluklarından kurtulduğuna seviniyordu. *Belki de o bir hastanede yatarken, sen hüsnüzlük ediyorsun,* diye kızdım kendi kendime.

Genya'ya döndüm, Malyen'in adını, alayını ve birlik numarasını yazdım. Genya kâğıdı katlayıp *kefta*'sının kolunun içine koydu.

"Teşekkürler," dedim boğuk bir sesle.

"İyi olduğuna eminim," dedi ve elimi nazikçe sıktı. "Şimdi arkana yaslan da seni gözlerinin etrafındaki mor halkalardan kurtarayım."

"Genya!"

"Ya uzanırsın ya da sana yapacağım o küçük iyilikten vazgeçersin."

Ağzım açık kaldı. "Çok kötüsün."

"Bilakis harikayım."

Ona baktım ve ardından kendimi yastıkların üzerine bıraktım.

Genya gittikten sonra odama dönmek için hazırlandım. Benimle ilgilenen Şifacı bana izin vermeye gönüllü değildi, ama beni bırakması için ısrarcı oldum. Neredeyse hiç ağrım kalmamıştı ve hiçbir güç de bir gece daha boş revirde kalmamı sağlayamazdı.

Odama dönünce yıkanıp teori kitaplarımdan birini okumaya çalıştım ama dikkatimi toplayamadım. Sabah uyandığımda derslere gitmeyi, Baghra ile bir kez daha boşa çaba sarf etmeyi istemiyordum.

Üzerimdeki dikkatli bakışlar, hakkımdaki dedikodular Küçük Saray'a geldiğim ilk günlere nazaran azalmıştı. Ama Zoya'yla aramızdaki mücadelenin o günleri geri getireceğinden şüphem yoktu.

Ayağa kalkıp gerindim ve tuvalet masasının üzerindeki aynada kendi yansımamla karşılaştım. Odanın öteki tarafına geçerek camda yüzüme baktım.

Gözlerimin altındaki morluklar gitmişti ama birkaç gün içinde geri döneceklerini biliyordum. Zaten görünüşüm çok da değişmemişti. Her zamanki gibi yorgun, cılız ve hasta görünüyordum. Gerçek bir Grisha'ya benzemiyordum. Gücüm içimde bir yerlerdeydi ama ona ulaşamıyor, buna neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Ben neden diğerlerinden farklıydım? Neden gücümün ortaya çıkması bu kadar vakit almıştı? Neden ona kendi başıma ulaşamıyordum?

Aynaya yansıyan altın sarısı, ağır perdeleri, ustaca boyanmış duvarları şöminedeki ateşin kıvılcımlarını görebiliyordum. Zoya korkunç biriydi ama aynı zamanda haklıydı da. Ben bu güzel dünyaya ait değildim ve gücümü kullanmanın bir yolunu bulamadıkça da ait olmayacaktım.

Ertesi sabah beklediğim kadar kötü değildim. Kubbeli salona girince Zoya'nın çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Elçilerin masasında kendi başına oturmuş, sessizce kahvaltısını yapıyordu. Marie ile Nadia bana günaydın derken o başını bile kaldırmadı, ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Göle giderken attığım her adımın tadını çıkarmaya çalıştım. Güneş parlıyor, serin hava yanaklarıma çarpıyordu ve canım Baghra'nın penceresiz, dar kulübesine gitmeyi hiç istemiyordum. Evinin kapısına giden merdivenleri çıkarken, içeriden bağrışma sesleri duydum.

Önce tereddüt ettim, sonra kapıyı tıklattım. Sesler aniden dindi. Bir süre sonra kapıyı açıp içeri baktım.

Karanlıklar Efendisi, Baghra'nın taş ocağının yanında duruyordu ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Özür dilerim," diyerek geri çekildim.

Ama Baghra hemen bana seslendi. "İçeri gir, kızım. İçeriyi soğutuyorsun."

İçeri girip kapıyı kapatırken Karanlıklar Efendisi başını hafifçe öne eğerek beni selamladı. "Nasılsın, Alina?"

"İyiyim," dedim çekinerek.

"Turp gibi!" dedi Baghra. "Hiçbir şeyi yok! Daha bu koridoru bile aydınlatamıyor, ama turp gibi."

Pusup kaldım, *yer yarılsa da içine girsem,* diye düşündüm.

Karanlıklar Efendisi, "Onu rahat bırak," diyerek beni şaşırttı.

Baghra gözleri kıstı. "Hoşuna gider, değil mi?"

Karanlıklar Efendisi iç çekip elini usanmışçasına siyah saçlarında gezdirdi. Bana baktığında, yüzünde kederli bir gülümseme vardı. Saçları darmadağın olmuştu. "Baghra her şeyi bildiği gibi yapar."

"Bana bilmişlik taslama, evlat!" Baghra'nın sesi bir kurbağa gibi havayı yardı. Karanlıklar Efendisi'nin dimdik duruşunu, kötü bir şey yapmamak için kendini tutuşunu hayretler içinde izledim.

"Sen de beni azarlama, ihtiyar," dedi kısık ama tehditkâr sesiyle.

Odada gergin bir hava oluştu. Yanlış zamanda gelmiştim. Sessizce kapıdan çıkıp gitmeyi, tartışmalarına kaldıkları yerden devam etmeleri için onları baş başa bırakmayı düşünürken Baghra tekrar sesini yükseltti."

"Şu oğlan sana büyüteç bulmayı düşünüyor," dedi. "Sen ne dersin?"

Karanlıklar Efendisi'ni "oğlan" olarak çağırması o kadar tuhafıma gitti ki söylediklerini hemen anlayamadım. Anladığımda da içim rahatladı ve umutlandım. Büyüteç! Bu neden daha önce aklıma gelmemişti? Neden *akıllarına* gelmemişti? Baghra ve Karanlıklar Efendisi, canlı büyüteçler oldukları için gücümü çağırmama yardım edebiliyorlardı. O zaman benim de tıpkı Ivan'ın ayı pençesi, Marie'nin boynunda asılı fok dişi gibi bir büyütecim olmalıydı.

"Bence harika bir fikir!" diye haykırdım birden.

Baghra tiksinti duymuş gibi bir ses çıkardı.

Karanlıklar Efendisi ona ters bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Alina, Morozova sürüsünün adını daha önce duymuş muydun?"

"Elbette duymuştur. Hatta tek boynuzlu atları ve Shu Han ejderhalarını da duymuştur," dedi Baghra alay edercesine.

Karanlıklar Efendisi'nin yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi ama kendini tutmayı başarıyordu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz, Alina?" diye sordu kibarca.

"E... e... elbette," dedim kekeleyerek.

Baghra homurdandı, Karanlıklar Efendisi ona aldırış etmedi, beni bileğimden tutup kulübeden çıkardı ve kapıyı sertçe kapattı. Patikada biraz yürüdükten sonra, derince iç çekti. Ellerini tekrar saçlarında gezdirerek, "Ah, şu ihtiyar," diye söylendi.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Seni daha önce hiç bu kadar... kızgın görmemiştim."

"Baghra insanı böyle yapar işte."

"Senin öğretmenin de o muydu?"

Yüzünde buruk bir ifade belirdi. "Evet," dedi. "Söyle bakalım Morozova'nın sürüsü hakkında neler biliyorsun?"

Dudağımı ısırdım. "Sadece bilindik şeyleri."

İç çekti. "Yani çocuk masallarında söylenenleri mi?"

Özür dilercesine omuz silktim.

"Sorun değil," dedi. "O masallardan ne hatırlıyorsun?"

O zamanları düşünüp geceleyin yurtta yankılanan Ana Kuya'nın sesini hatırladım. "Yalnızca alacakaranlıkta ortaya çıkan beyaz geyikler ve büyülü yaratıklar olduklarını."

"Bizler ne kadar gerçeksek, büyülüysek onlar da o kadar gerçek. Ama çok eski zamanlardan geliyorlar ve çok da güçlüler."

"Gerçekler mi?" diye sordum duyduklarıma inanamıyormuşçasına. Kendimi son zamanlarda hiç de büyülü ve güçlü hissetmediğimden bahsetmedim.

"Bence gerçekler."

"Ama Baghra buna inanmıyor."

"O genelde benim fikirlerimi saçma bulur. Başka ne hatırlıyorsun?"

"Şey," dedim gülümseyerek. "Ana Kuya'nın masallarında konuşabiliyorlardı ve eğer bir avcı onları yakalayıp canlarını bağışlarsa onun dileklerini gerçekleştiriyorlardı."

Bu sözlerin üzerine kahkaha attı. Havayı dağıtan, hoş

kahkahasını ilk kez duyuyordum. "En azından orası gerçek değil."

"Peki ya geri kalanı?"

"Benim görevimi yapanlar ve krallar yüzyıllar boyunca Morozova'nın sürüsünü aradı. Avcılarım onları bizzat görmese de, geride bıraktıkları işaretleri gördüklerini söylüyorlar."

"Peki, onlara inanıyor musun?"

Buz gibi gözleriyle bana baktı. "Adamlarım bana yalan söylemez."

İçimde bir ürperti hissettim. Karanlıklar Efendisi'nin neler yapabileceğini bildiğimden ben de ona yalan söylemeyi göze alamazdım. "Pekâlâ," dedim huzursuzca.

"Morozova'nın geyiği yakalanırsa, geyiğin boynuzları büyüteç olarak kullanılabilir." İleri uzanarak, boynumun köküne dokundu ve bu kısa teması bile içimde güçlü bir hissin uyanmasını sağladı.

"Kolye olsa olur mu?" diye sordum nasıl görüneceğini hayal ederek. Dokunuşunu hâlâ boynumda hissediyordum.

Başını salladı. "Bildiğim en güçlü büyüteç senin olacak."

Ağzım açık kaldı. "Ve sen onu bana vermeyi mi istiyorsun?"

Yine başını salladı.

"Bir pençe, diş veya başka bir şey almam daha kolay olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. "Karanlıklar Diyarı'nı yok etmek

gibi bir amacımız varsa o geyiğin boynuzuna ihtiyacımız var."

"En azından pratik yapmak için başka bir tane..."

"Bu işlerin böyle işlemediğini biliyorsundur."

"Bilmiyordum."

Kaşlarını çattı. "Teori kitaplarını okumuyor musun?"

Ona bir bakış attım, "Teoriler bitmiyor ki," dedim.

Gülümseyerek beni şaşırttı. "Bunların hepsini yeni yeni gördüğünü unutuyorum hep."

"Bense hiç unutamıyorum."

"O kadar kötü mü geçiyor dersler?"

Boğazımda bir yumrunun oluştuğunu hissederken utandım. Sertçe yutkundum. "Baghra tek bir güneş ışığını bile yükseltemediğimi sana söylemiştir."

"Olacak, Alina. Benim hiç şüphem yok."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hem şüphelensem bile o boynuzu bulduktan sonra geriye dert edecek hiçbir şey kalmayacak."

İçimde büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Gerçek bir Grisha olmamı bir büyüteç sağlayacaksa da onun efsanevi boynuz olmasını ve onu beklemeyi istemiyordum. Gerçek bir şey istiyordum. Hem de hemen.

"Morozova'nın sürüsünü bunca zaman boyunca hiç kimse bulamadıysa, şimdi bulunabileceğine neden inanıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü öyle olması gerekiyor. Bu kaderinde var, Alina. Hissedebiliyorum." Bana baktı. Hâlâ darmadağınık olan saç-

ları, sabah vaktinin güneş ışıkları altında parlıyordu. Gözüme öncekinden daha yakışıklı ve daha insani geldi. "Senden başka güvenmeni istiyorum."

Bunun üzerine ne diyebilirdim ki? Başka bir seçeneğim yoktu. Karanlıklar Efendisi sabretmemi istiyorsa, sabredecektim. "Tamam," dedim en sonunda. "Ama acele edin."

Bir kez daha kahkaha atınca yanaklarımın pembeleştiğini hissettim. Ardından yüz ifadesi ciddileşti. "Seni uzun zamandır bekliyordum, Alina," dedi. "Birlikte dünyayı değiştireceğiz."

Gergince gülümsedim. "Dünyayı değiştirecek tipte biri değilimdir."

"Sadece bekle ve gör," dedi sakin bir sesle. O güçlü gözleriyle bana bakınca kalbim güm güm attı. Başka bir şeyler daha söyleyeceğini sanıyordum ama birden yüzünde çekingen bir havayla geri çekilerek, "Derslerinde başarılar," dedi. Hafifçe başını öne eğip beni selamladı ve gölün kıyısına doğru giden patikaya çıktı. "Alina," dedi. "Şu boynuzu?"

"Evet?"

"Lütfen kimseye söyleme. Herkes bir çocuk masalının ürünü olduğunu düşünüyor. Aptal gibi görünmeyi istemem."

"Tek kelime etmem," diye söz verdim.

Başını sallayıp hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti. Arkasından ona baktım. Kendimi biraz sersemlemiş hissettim ve sebebini de anlamadım.

Başımı kaldırdığımda Baghra'nın kulübesinin verandasında durmuş, beni izlediğini gördüm ve sebepsiz yere yü-

zümün kızardığını hissettim.

"Hıh," diye söylenip bana sırtını döndü.

Karanlıklar Efendisi'yle yaptığımız konuşmanın ardından ilk fırsatta kütüphaneye gittim. Teori kitaplarının hiçbirinde o boynuzdan bahsedilmiyordu, ama bir yerde Lyna Morozova'nın adının geçtiğini görünce ilk ve en güçlü Grisha'nın o olduğunu okudum.

Büyüteçlerle ilgili de çok sayıda yazı vardı. Kitaplarda her Grisha'nın ömrü boyunca tek bir büyüteci olabileceği ve onun da bir başkası tarafından kullanılamayacağı çok net bir biçimde açıklanmıştı: *Grisha nasıl ki büyütecin sahibiyse büyüteç de Grisha'nın sahibidir. İkisi sonsuza dek bir olur. Öz özü çeker, bağ kurulur.*

Bunun sebebini tam olarak anlayamıyordum ama Grisha gücünün kontrol altında tutulmasıyla ilgili gibi duruyordu.

Atlar hızlıdır. Ayılar güçlü. Kuşlar havada serbestir. Hiçbir canlı bu yeteneklerin hepsine sahip değildir, bu da dünyayı dengede tutar. Büyüteçler de bu dengenin bir parçasıdır, onu bozmak için yaratılmamışlardır. Tüm Grishalar bunu akıllarında tutmalılar, aksi takdirde yaptıklarının sonuçlarına katlanacaklardır.

Bir başka filozof şöyle yazmıştı. *Grishalar neden sadece bir büyütece sahip olabilirler? Bu soruya bir soruyla cevap vereceğim. Sonsuz olan nedir? Evren ve insanoğlunun açgözlülüğü.*

Kütüphanenin camdan kubbesinin altında otururken Karanlık Soy'u düşündüm. Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı'nın atalarının açgözlülüğü yüzünden ortaya çıktığını söylemişti. Acaba filozoflar bundan mı bahsediyorlardı? Bunca zaman boyunca ilk kez Karanlıklar Diyarı'nın, Karanlıklar Efendisi'nin çaresiz kaldığı, gücünün bir anlam ifade etmediği tek yer olduğunu anladım. Karanlık Soy'un evlatları atalarının hırsının cezasını çekiyorlardı. Yine de bunun karşılığını Ravkalıların kanlarıyla ödemesi aklımdan çıkmıyordu.

Güz kışa döndüğünde soğuk rüzgârlar sarayın bahçesindeki dalları yapraksız bıraktı. Masamız hâlâ Grishaların kendi iklimlerinde yarattığı seralarda yetişen taze çiçek ve meyvelerle rengârenkti. Ama sulu erikler ve mor üzümler bile iştahımı yerine getirmiyordu.

Nedense Karanlıklar Efendisi'yle aramızda geçen konuşmadan sonra içimde bir şeylerin değişeceğini düşünmüştüm. Söylediği şeylere inanmayı istiyordum ve gölün kıyısında dururken de buna kendimi neredeyse inandıracaktım. Ancak hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ Baghra'nın yardımı olmadan gücümü toplayamıyordum. Henüz gerçek bir Grisha olamamıştım.

Aynı zamanda kendimi bu yüzden biraz zavallı hissediyordum. Karanlıklar Efendisi benden ona güvenmemi istemişti ve o, boynuzun sorunları çözeceğine inanıyorsa, benim

de haklı çıkmasını ummaktan başka çarem yoktu. Hâlâ diğer elçilerle birlikte çalışmıyordum ama Marie ile Nadia'nın beni birkaç kez *banya*'ya ve Büyük Saray'daki balo gösterilerinden birine götürmesine izin verdim. Hatta Genya'nın yanaklarımı biraz renklendirmesine bile müsaade ettim.

Yeni tavrım Baghra'yı küplere bindiriyordu.

"Artık çaba bile sarf etmiyorsun!" diye bağırdı. "Efsane evi bir geyiğin gelip seni kurtarmasını mı bekliyorsun? Güzel kolyeni mi hayal ediyorsun? Oldu olacak başını kucağına koyacak tek boynuzlu bir atın da gelmesini bekle, seni aptal."

Beni azarlamaya başlayınca sadece omuz silktim. Haklıydı. Şansımı denemekten ve her defasında başarısız olmaktan yılmıştım. Artık diğer Grishalar gibi olmadığımı kabul etmenin vakti gelmişti. Ayrıca içimdeki isyankâr bir taraf Baghra'yı kızdırmaktan keyif alıyordu.

Zoya'nın ne tür bir ceza aldığını bilmiyordum ama beni görmezden gelmeye devam ediyordu. Antrenman odalarına alınmıyordu ve duyduklarıma göre de kış şöleni bitince Kribirsk'e geri dönecekti. Arada sırada onu bana bakarken ve diğer Elçi arkadaşlarının yanında bir eliyle ağzını kapatıp kıkır kıkır gülerken yakalıyordum, ama sinirlerimi bozmasına müsaade etmiyordum.

Başarısızlığımın yaşattığı kötü duyguları hâlâ üzerimden atamıyordum. Yere ilk karların düştüğü sabah uyandığımda kapımda beni bekleyen yepyeni bir *kefta* buldum. Gece mavisi renginde ipekten yapılmıştı ve kenarları altın sarısı, kalın kürkle örülü bir başlığı vardı. *Kefta*'yı giyindim.

ama kendimi bir sahtekâr gibi hissettim.

Kahvaltımı yaptıktan sonra her zamanki gibi Bahgra'nın kulübesine doğru yürümeye başladım. Ateşin Hâkimleri'nin üzerindeki karları erittiği çakıl patika, zayıf kış güneşinin altında parlıyordu. Göle varmak üzereyken bir hizmetçi arkamdan yetişti.

Bana katlanmış bir parça kâğıt verdikten sonra reverans yapıp çabucak geri döndü. Genya'nın elyazısını gördüğüm gibi tanıdım.

Malyen Oretsev'in birliği, altı haftadır kuzey Tsibeya'da Chernast keşif bölgesinde görev yapıyormuş ve Malyen'in sağlığı yerindeymiş. Dilediğin zaman alayına mektup gönderebilirsin.

Kerch Elçileri Kraliçe'ye hediyeler yağdırıyor. Kuru buzların arasında paketlenmiş istiridyeler, kızıl kum kuşlarıyla, bademler harika! Akşam sana biraz getiririm.

Genya

Malyen, Tsibeya'daydı. Yaşıyordu, güvendeydi; savaştan, öldürücü kış soğuğundan uzaktaydı.

Bu habere sevinmeliydim. Mutlu olmalıydım.

Dilediğin zaman alayına mektup gönderebilirsin. Zaten aylardır öyle yapıyordum.

Son gönderdiğim mektubu düşündüm.

Sevgili Malyen, yazmıştım. *Senden haber alamadım, bir volcrayla tanışıp evlendiğini, kalem kâğıt bulunmayan Kuranlıklar Diyarı'nda hayatın keyfini sürdüğünü ya da yeni eşinin ellerini yediğini düşünmeye başladım.*

Mektupta Botkin'i tarif etmiş, Kraliçe'nin hırıltılıyla soluyan köpeğinden, Grishaların köylü âdetlerine olan garip merakından bahsetmiştim. Ona güzeller güzeli Genya'yı, gölün kenarındaki büyük taş yapıları, kütüphanedeki muazzam cam kubbeyi anlatmıştım. Gizemli Bahgra'yı, seradaki orkideleri, yatağımın başucuna boyanmış kuş resimlerini yazmıştım. Ama ona Morozova'nın geyiğinden, Grisha olmayı beceremediğimden ya da her gün onu daha çok özlediğimden bahsetmemiştim.

Yazacaklarım bittikten sonra tereddüt etmiş, ardından kâğıdın altına hızlıca bir şeyler karalamıştım. *Mektuplarımı alıp almadığını bilmiyorum. Burası kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzel, ama şu an buradaki her şeyi seninle birlikte Trivka göletine taş fırlattığımız tek bir güne değişmem. Ne olur bir cevap yaz.*

Ama mektuplarımı almıştı. Onlara ne yapmıştı? Açmaya bile tenezzül etmemiş miydi? Beşinci, altıncı, yedinci mektubum eline geçince utancından iç çekmiş miydi?

Kendimi kötü hissettim. Ne olur bana cevap ver, Malyen. Ne olur beni unutma.

Zavallısın, diye düşündüm, gözlerimdeki yaşları silerken.

Göle baktım. Sular donmaya başlıyordu. Dük Keramsov'un malikânesinden geçen dereyi düşündüm. Her kış Malyen'le birlikte o derenin donmasını ve buzların üzerinde kayabilmeyi beklerdik.

Genya'nın yazdığı notu elimle buruşturdum. Artık Malyen'i düşünmeyi istemiyordum. Aklımdan Keramzin'le ilgili tüm anıları atabilmeyi diliyor, koşa koşa odama dönüp, gözlerimde yaş kalmayana dek ağlamak istiyordum. Ama yapamazdım. Baghra'yla birlikte bir sabahımı daha boşa harcamak zorundaydım.

Ağır adımlarla gölün yanındaki patikaya gittim, Baghra'nın kulübesinin merdivenlerini ağır ağır çıktım ve kapısını çaldım.

Her zamanki gibi ateşin yanına oturmuş, kemikleri sayılan vücudunu ısıtıyordu. Kendimi onun karşısındaki sandalyeye bıraktım ve bekledim.

Baghra kahkaha attı. "Demek bugün kızgınsın, ha kızım? Neye sinirlendin? Efsanevi beyaz geyiğinin gelmesini beklemekten sıkıldın mı?"

Kollarımı göğsümün önünde birleştirdim ve hiçbir şey söylemedim.

"Konuşsana."

Başka bir zaman olsa yalan söyler, ona iyi olduğumu, sadece kendimi yorgun hissettiğimi söylerdim. Ama galiba artık kendimi tutamayacak kadar dolmuştum. "Hepsinden bıktım," dedim kızgınca. "Kahvaltıda çavdarla, ringa yemekten bıktım. Bu aptal *kefta*'yı giyinmekten bıktım. Botkin'in

beni itip kakmasından da, senden de bıktım."

Bana kızar diye düşündüm ama öylece baktığını görünce yanıldığımı anladım. Siyah gözleri ateş ışığının altında parlarken başını bir yana eğdi ve bir anda kendimi acımasız bir papağana bakıyormuş gibi hissettim.

"Hayır," dedi yavaşça. "Sorun bu değil. Sende başka bir şey var. Ne oldu? Zavallı kızımız evini mi özledi?"

Homurdandım. "Özleyecek bir evim mi var?"

"Sen daha iyi bilirsin. Buradaki hayatın nesi seni rahatsız ediyor? Yeni elbiseler, yumuşacık yataklar, önüne getirilen sıcak yemekler, Karanlıklar Efendisi'nin gözdesi olma şansı. Hangisi?"

"Ben onun gözdesi değilim."

"Ama olmayı istiyorsun," diye çıkıştı. "Bana yalan söylemeye kalkma. Sen de diğerleri gibisin. Ona nasıl baktığını gördüm."

Yanaklarım kızardı ve elindeki bastonu alıp Baghra'nın kafasına vurasım geldi.

"Yüzlerce kız şu an senin yerinde olmak için ailelerine sırtını bile döner ama sen gelmiş burada zavallı, haylaz bir çocuk gibi mızmızlanıyorsun. Şimdi söyle bakalım, kızım, o küçük kalbin neye ağlıyor?"

Elbette haklıydı. En iyi arkadaşımı özlediğimi çok iyi biliyordum. Ama ona bunu söyleyecek değildim.

Ayağa kalkıp sandalyemi gürültüyle geri ittim. "Vaktimizi boşa harcıyoruz."

"Nedenmiş? Yapman gereken ne var ki? Harita mı çize-

ceksin? Kartografiara mürekkep mi yetiştireceksin?"

"Haritacı olmak kötü bir şey değil."

"Elbette değil. Timsah olmak da kötü bir şey değil. Tabii kartal olarak doğmadıysan."

Kızgınca, "Yeter artık," dedim ve ona sırtımı döndüm. Ağlamama ramak kalmıştı ama bu yaşlı, cadı kadının önünde ağlamayı istemiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkamdan, sesinde alaycı bir hava vardı. "Dışarıda seni bekleyen ne var?"

"Hiçbir şey yok!" diye bağırdım. "Hiç kimse yok!"

Bunu söyler söylemez kelimelerin taşıdığı anlam bana o kadar ağır geldi ki nefessiz kaldım. Kapının kolunu tuttum ve aniden başımın döndüğünü hissettim.

O an aklımda Grisha Avcıları'nın geldiği gün canlandı.

Keramzin'deki oturma odasındaydım. Şöminede ateş yanıyordu. Maviler içindeki tıknaz adam beni tutmuştu ve Malyen'in yanından çekip alıyordu.

Malyen'in parmaklarının elimden kayıp gittiğini hissettim.

Morlu genç adam Malyen'i yukarı kaldırıp çekiştirerek kütüphaneye götürdü ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Tekme atıp debelenirken Malyen'in bağıra bağıra beni çağırdığını duydum.

Diğer adam beni tuttu. Kırmızılı kadın eliyle bileğimi sardı. İçimde aniden güçlü, saf bir duygunun biriktiğini hissettim.

Boğuşmaktan vazgeçtim. İçimdeki şeyi çağırıyorlardı

ve o güçlü duygu onlara cevap vermek için dışarı çıkmak istiyordu.

Nefes alamıyordum. Bir gölün dibine batmış, dışarı çıkmak için tüm gücümü harcıyormuş gibiydim. Ciğerlerim havasızlıktan batıyordu.

Kırmızılı kadın gözlerini kısmış, dikkatlice bana bakıyordu.

Malyen'in kütüphaneden gelen sesini duyabiliyordum. Alina, Alina.

O anda her şeyi anladım. Birbirimizden farklı olduğumuzu ve çok ama çok değişik biri olduğumu öğrenerek bunun ortadan kalkmayacak bir fark olduğunu anladım.

Alina. Alina!

Seçimimi yaptım ve içimdeki şeyi zapt edip dibe bastırdım.

"Malyen!" diye bağırarak yine debelenmeye başladığımda kırmızılı kadın bileğimi tutmaya çalıştı ama kıvrandım ve beni bırakana kadar ağladım.

Titreye titreye sırtımı Baghra'nın kulübesinin kapısına yasladım. Kırmızılı kadın bir büyüteçti. Karanlıklar Efendisi'nin çağrısı bu yüzden bana tanıdık gelmişti. Ama bir şekilde ona direnmeyi başarmıştım.

En azından şimdi neler olduğunu anlıyordum.

Malyen gelmeden önce Keramzin korkulara ev sahipliği yapan, karanlıkta ağlayarak bitmek bilmeyen geceler geçirdiğim, diğer çocuklar tarafından umursanmadığım, soğuk ve boş odaları olan bir yerden ibaretti. Ama Malyen gelince

her şey değişmiş, karanlık koridorlar saklanılacak, oyun oynanacak yerlere, bomboş orman keşfedilmeyi bekleyen bir araziye dönüşmüştü. Keramzin bizim sarayımız, bizim Kralığımız olmuştu ve ben artık korkularımdan kurtulmuştum.

Ama Grisha Avcıları beni Keramzin'den çekip alabilirlerdi. Beni Malyen'den, dünyamdaki tek güzel şeyden koparabilirlerdi. Ben de bu yüzden seçimimi yaptım. Gücümü bastırdım ve her gün farkına bile varmadan tüm enerjimi harcama pahasına içimde tuttum. Bu sırrı saklamak için kendimi tükettim.

Malyen'le pencerenin önünde oturduğumuzu, Grishaların atlı kızaklarıyla gidişini izlediğim anları ve kendimi ne kadar da yorgun hissettiğimi hatırladım. Ertesi sabah kalktığımda gözlerimin altındaki morlukları görmüştüm. Onlar o zamandan beri benimle birliktelerdi.

Başımı kapının soğuk tahtasına yaslayıp tüm vücudum titrerken kendi kendime, *Peki, şimdi ne oldu?* diye sordum.

Malyen beni bırakmıştı.

Beni şu dünyada gerçekten tanıyan tek insan da artık birkaç kelime yazmaya bile değmeyecek biri olduğuma karar vermişti. Ama ben bunlara hâlâ dayanıyordum. Küçük Saray'ın tüm lüksüne, yeni keşfettiğim gücüme, Malyen'in sessizliğine rağmen hayata tutunuyordum.

Baghra haklıydı. Çaba sarf ettiğimi sanıyordum ama yüreğimde, derinlerde bir yerde sadece Malyen'in yanına gitmeyi istediğimi biliyordum. Bir yanımla hâlâ bunların hepsinin bir hata olduğunu, Karanlıklar Efendisi'nin bu ha-

tasını fark ederek beni alayıma geri göndereceğini, Malyen'in beni ne kadar çok özlediğini anlayacağını, kendi çayırlarımızda birlikte yaşlanacağımızı umut ediyordum. Malyen hayatına devam etmişti, ama hâlâ onun elini tutan o ilaç gizemli kişinin karşısında korkuyormuş gibi duruyordum.

Artık kendimi bırakmamın zamanı gelmişti. Karanlıklar Diyarı'ndan geçmeye çalıştığımız o gece ben Malyen'in hayatını kurtarmıştım, o da benimkini. Belki de aramızdaki bağların kopması kaderimizde yazıyordu.

Bu düşünceler beni kederlendirerek, paylaştığımız hayallere, hissettiğim sevgiye, bir daha asla umut dolu biri olamayacağım gerçeğine üzülmeme sebep oldu. İçim hüzünle doldu ve duygular varlığından bile haberdar olmadığım bir düğümün çözülmesine aracı oldu. Gözlerimi kapatıp yanaklarımdan aşağı yuvarlanan gözyaşlarını hissettim ve çok uzun zamandır içimde sakladığım şeye uzanarak, *Özür dilerim*, diye fısıldadım.

Seni bunca zaman karanlıkta bıraktığım için üzgünüm. Ama artık hazırım.

Ona seslendim ve ışık bana cevap verdi. Bana doğru her yerden geldiğini, gölden yansıdığını, Küçük Saray'ın altın kubbesinden yansıdığını, Baghra'nın kulübesinin duvarlarından ve kapısının altından beni bulduğunu hissettim. Varlığını her bir hücremde hissettim. Ellerimi açtığımda ışık tüm vücudumdan dışarı yayılarak odayı doldurdu ve taş duvarları, eski, taş ocağı, Baghra'nın tuhaf yüzündeki tüm hatları aydınlattı. Etrafımı sarıp alev gibi parladı. Çok daha güçlü,

çok daha saftı; çünkü benimdi. Gülmeyi, şarkı söylemeyi, bağırmayı istiyordum. En sonunda tamamen bana ait bir şeyim olmuştu.

Baghra ışığın karşısında gözlerini kısarak, "Çok güzel," dedi. "Artık işe koyulabiliriz."

O gün öğleden sonra gölün kenarındaki diğer Ethereal-kilere katıldım ve gücümü ilk kez onlar için çağırdım. Suyun üzerinden parlak ışıkları gönderip, Ivo'nun oluşturduğu dalgaların üzerinde süzülmelerini sağladım. Diğerleri kadar yeteneğimi kontrol edemesem de gücüm üzerinde biraz hâkimiyetim vardı. Aslında bunu yapmak kolay sayılırdı.

Aniden birçok şey gözüme oldukça kolay göründü. Merdivenleri çıkarken kendimi her zamanki gibi yorgun hissetmiyordum ve nefesim çabuk tükenmiyordu. Her akşam rüyasız, kâbussuz, derin bir uyku çekebiliyor, sabahları zinde kalkıyordum. İştahım açılmıştı; şekerli, kremalı yulaf ezmelerinin, katı yağda kızartılmış patateslerin, iri eriklerin, şeftali kulübesindeki o anlarda ömrüm boyunca ilk kez tam anlamıyla nefes almış, yeni bir hayata uyanmış gibiydim.

Grishaların hiçbiri gücüme erişmekte çektiğim zorlukları bilmediği için geçirdiğim değişimi şaşkınlıkla karşılı-

yorlardı. Onlara hiçbir açıklamada bulunmamış, Genya'dan hakkımda çıkan gülünesi dedikoduları duymuştum.

"Marie'yle Ivo, Fjerdanların sana bir tür hastalık aşıladıklarını söylüyor."

"Grishalar hasta olmaz diye biliyordum."

"Aynen öyle!" dedi. "Zaten bu yüzden kulağa çok kötü geliyor. Bir de Karanlıklar Efendisi'nin seni kendi kanıyla elmas parçacıkları içirerek iyileştirdiğini söylüyorlar."

"Çok iğrenç," dedim gülerek.

"Oo, bu daha ne ki! Zoya işi, ruhunun şeytanın eline geçtiğini söylemeye bile getirdi."

Buna daha da çok güldüm.

Baghra'yla derslerim beni hâlâ zorluyordu, açıkçası onlardan hiç keyif almıyordum. Ama gücümü kullanma fırsatını yakaladığım her anın tadını çıkararak ilerleme kaydettiğimi hissediyordum. İlk başlarda ışığı çağırmaya her hazırlanışımda ürküyor, ona ulaşamayıp başladığım noktaya döneceğimden korkuyordum.

"O senden ayrı bir şey değil," diye kızdı Baghra. "Senden korkup kaçan veya çağırdığında gelmeyi ya da gelmemeyi seçme hakkı olan bir hayvan değil. Kalbine atmasını, ciğerlerine solumasını söylüyor musun sen? Gücün var olma amacı gereği sana hizmet ediyor, sana hizmet etmekten başka çaresi olmadığından bunu yapıyor."

Bazen Baghra'nın kelimelerinin altında anlamamı istediği ikinci bir anlam olduğunu hissediyordum. Ama yaptığım iş yaşlı, huysuz bir kadının imalı sözlerini tahmin

etmeme fırsat tanımayacak kadar zordu.

Beni çok zorluyor, gücüme daha kolay erişmemi ve kontrolü elime geçirmemi sağlamaya çalışıyordu. Bana gücümü kısa, parlak patlamalar, ateş saçan, delici ışınlar veya uzun süren dalgalar şeklinde ortaya çıkaracak şekilde odaklanmayı öğretiyordu. Beni ışığı tekrar tekrar çağırmaya ve tam ona ulaşabileceğim anda geri çekilmeye zorluyordu. Geceleri hiçbir ışık bulamayacağım anlarda alıştırma yapmam için kulübesine kadar yürütüyor ve ben en sonunda cılız bir ışığı gurur duyarak kendime çektiğimde, bastonunu yere vurup, "Yetmez!" diye bağırıyordu.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim usanmışçasına.

"Hıh!" diye söylendi. "Sence elinden geleni yapıp yapmaman dünyanın umurunda mı? Tekrar yap, adam gibi yap."

Beni asıl şaşırtan Botkin'le yaptığımız antrenmanlardı. Küçük bir kızken Malyen'le ormanda ve bahçede koşup oyun oynardım, ama ona hiç ayak uyduramazdım. Hep kendimi hasta ve narin hisseder, çabuk yorulurdum. Ama ömrüm boyunca ilk kez düzenli yemek yemeye ve uyumaya başlayınca bunların hepsi değişti. Botkin bana yorucu dövüş alıştırmaları yaptırıyor, beni sarayın etrafında durmadan koşturuyordu, ama ben karşıma çıkan zorlukları aşmaktan keyif alıyordum. Bu yeni ve güçlü bedenimin neler yapabileceğini öğrenmek istiyordum.

Eskiden paralı askerlik yapan Botkin'i alt edebileceğime ihtimal vermiyordum, ama Fabrikatörler şartlarımızı eşitlemek için bana yardımcı oluyorlardı. Benim için David'in

atölyelerine ilk gittimde bana gösterdiği gizemli cam disk-leri kullanarak kenarları küçük aynalarla çevrili, parmak uç-ları kesik, deri bir eldiven yapmışlardı. Parmaklarının ara-sındaki aynaları tek bir bilek hareketimle tutabiliyor, Bot-kin'in de izniyle ışığı aynalara çarpıtarak rakibimin gözünü kamaştırabiliyordum. Eldivenlere, bedenimin bir parçası parmaklarımın uzantısıymış gibi alışana dek antrenman yap-tım.

Botkin hâlâ bana sert davranıp beni eleştiriyor, her fır-satta bana işe yaramaz olduğumu söylüyordu; ama arada sı-rada o sert mizacının altında ilerlememi takdir ettiğini görebiliyordum.

Kışın sonlarına doğru kaburgalarına yumruk atmayı ba-şardığım, bunun karşılığında da çeneme sert bir darbe yedi-ğim uzun süren bir dersin sonunda beni kenara çekti.

"Al şunu," diyerek bana deri kılıf içinde ağır, çelik bir bıçak uzattı. "Her zaman yanında olsun."

Elindekinin sıradan bir bıçak olmadığını anlayınca şa-kildim. Grisha çeliğinden yapılmıştı. "Teşekkürler," demeyi başardım.

"Hayır, asıl ben sana teşekkür ederim," dedi ve elini bo-ğazındaki çirkin yara izine koydu. "Bunu hak ettin."

Kış bana eskisinden daha farklı geliyordu. Güneşli ge-çen günlerde öğlen vakitleri patenle buz tutan gölün üzerinde kayıyor ya da diğer Elçilerle sarayın bahçesinde kızağa bini-yordum. Karlı akşamları kubbeli salonda şöminelerin etra-fında toplanıp *kvas* içerek, kendimize tatlılarla ziyafet çeke-

rek geçiriyorduk. Sankt Nikolai şölenini koca kâselerdeki çorbalarla, bal ve haşhaş tohumlarıyla yapılan *kutya*'larla kutlamıştık. Diğer Grishaların bazıları zaman zaman atların veya köpeklerin çektiği kızaklarla Os Alta'nın civarındaki üzeri karla kaplı topraklarda gezmek için saraydan ayrılı-yordu, ama ben güvenli olmadığı için hâlâ sarayın duvarla-rının arasından dışarı çıkamıyordum.

Bu, canımı hiç sıkmıyordu. Kendimi artık Elçilerin ya-nında daha rahat hissediyordum, ama Marie'yle Nadia'nın etrafında bulunmaktan keyif alabileceğim günlerin gelece-ğine inanmıyordum. Odamda Genya'yla oturmaktan, çay içip şöminenin yanında dedikodu yapmaktan büyük mutluluk duyuyordum. Saray dedikodularını duymak, özellikle de Bü-yük Saray'daki hiçbir lüksten kaçınılmayan partilerle ilgili hikâyeleri dinlemek hoşuma gidiyordu. En çok da devasa bir pastanın Kral'ın önüne götürüldüğü, pastanın içinden de elin-de bir buket çiçek olan bir cücenin çıktığı hikâyeyi seviyor-dum.

Kış sona erince Kral ile Kraliçe tüm Grishaların katıla-cağı bir kış şölenine ev sahipliği yapacaktı. Genya şimdiye kadarki en ihtişamlı partinin yapılacağını iddia ediyordu. Kahraman ilan edilen askerler, yabancı ülke temsilcileri, Krallıktaki tüm soylu aileler ve tüm yargıçlarla birlikte Kral'ın büyük oğlu, tahtının vârisi Tsarevitch saraya gelecekti. Bir keresinde prensin sarayın bahçesinde ev kadar büyük, beyaz bir atı sürdüğünü görmüştüm. Yakışıklı sayılırdı, ama Kral'ın çenesini almıştı ve gözkapakları da kapalı gibiydi; bu yüzden

de yorgun mu yoksa hayatından ölesiye sıkılmış mı olduğunu anlamak zordu.

"Muhtemelen sarhoştur," dedi Genya çaytını yudumlarken. "Tüm vaktini avlanmakla, ata binmekle, kafa çekmekle geçiriyor. Kraliçe'yi delirtiyor."

"Ravka savaşta. Krallığının sorunlarıyla biraz daha ilgilenmeli."

"Kraliçe bunu da umursamıyor. Oğlundan dünyayı gezip midillilere avuçlar dolusu altın sayması yerine sadece kendisine bir eş bulmasını istiyor."

"Peki ya diğeri?" diye sordum. Kraliçe ile Kral'ın bir de küçük oğulları olduğunu biliyordum, ama onu hiç görmemiştim.

"Sobachka mı?"

"Prense 'köpek' diyemezsin," dedim gülerek.

"Ama herkes ona öyle diyor." Sesini alçalttı. "Ayrıca tam olarak Kraliyet'ten olmadığına dair söylentiler var."

Neredeyse çayımı dışarı püskürtecektim. "Hadi canım!"

"Gerçeği sadece Kraliçe bilebilir. Oğlu zaten uysal biri. Askerliğini piyade olarak yapmayı istedi ve bir tüfek ustasına çıraklık etti."

"Saraya hiç gelmiyor mu?"

"Yıllardır buralara uğramadı. Sanırım gemi mühendisliği ya da en az onun kadar sıkıcı bir alanda eğitim alıyor. David'le kesin çok iyi anlaşırlardı."

"Bu arada siz ikiniz bir araya gelince neler konuşuyorsunuz?" diye sordum merakla. Genya'nın o Fabrikatör'e olan

ilgisini hâlâ anlamış değildim.

İç çekti. "Bilindik şeyleri. Hayatı. Aşkı. Demirin erime noktasını." Açık kızıl saçının bir buklesine parmağını doladı, yanakları pembeleşti. "Kendini rahat hissedince aslında oldukça komiktir."

"Gerçekten mi?"

Genya omuz silkti. "Bana göre öyle."

Ona destek olmak için elini sıktım. "Yakında kendini bırakır. Utangaç, o kadar."

"Belki de atölyesinde bir tezgâhın üzerine uzanıp iç geçirip geçirmeyeceğine bakmalıyımdır."

"Zaten çoğu aşk masalı da böyle başlar."

Kahkaha attı, aniden kendimi biraz suçlu hissettim. Genya, David'i bana bu kadar kolay anlatabiliyordu ama ben ona şimdiye kadar Malyen hakkında tek kelime etmemiştim.

Kendi kendime, *çünkü söyleyecek bir şey yok da ondan,* dedim ve çayıma biraz daha şeker ekledim.

Genya sesiz sedasız geçen bir öğle vakti hazır diğer Grishalar Os Alta'ya gitmişken beni gizlice Büyük Saray'a sokmaya ikna etti. Kraliçe'nin giyinme odasına girip saatlerce elbise ve ayakkabı denedik. Genya ısrarla incilerle süslenmiş, mat pembe renkli, ipek elbiseyi giyinmemi isteyip, arkadaki düğmeleri kapatarak beni büyük, altın çerçeveli aynalardan birinin karşısına geçirince gözlerime inanamadım. Ömrüm boyunca aynalardan kaçmayı öğrenmiştim.

Çünkü bana hiçbir zaman görmek istediğimi göstermemişlerdi. Ama aynada Genya'nın yanında duran kişi bir yabancıydı. Gül pembesi yanakları, parıldayan saçları ve... güzel hatları olan bir vücudu vardı. Durup ona saatlerce bakabilirdim. Birden eski arkadaşım Mikhael'in beni böyle görmüş olmasını diledim. Kendimi beğenmişçesine; *şimdi de bana sıska diyebilecek misin,* diye düşündüm.

Genya aynada gözlerimin içine bakarak sırıttı.

"Beni bunun için mi buralara kadar getirdin?" diye sordum merakla.

"Efendim?"

"Yapma, neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Kendine şöyle güzelce bakmak istersin diye düşündüm o kadar."

Utancımı geride bırakmaya çalıştım ve içimden geldiği gibi davranıp ona sarıldım. "Teşekkürler," diye fısıldadım. Sonra da onu hafifçe kenara çektim. "Şimdi önümden çekil. Önümde durup güzelliğinle beni gölgeliyorsun."

Öğlenin geri kalan saatlerini değişik elbiseler deneyip aynanın karşısında kendimize bakarak, yani keyif alacağımı hiç düşünmediğim iki şeyi yaparak geçirdik. Vaktin nasıl geçtiğini anlayamadık ve Genya, Baghra'yla yapacağım akşam dersine yetişebilmem için telaşla üzerimdeki deniz mavisi balo elbisesini çıkarıp, bana *kefta*'mı uzattı. Yol boyunca koştuğum halde geç kaldım. Baghra yine küplere binmişti.

Baghra'yla akşam saatlerinde yaptığımız dersler hep zor

geçiyordu, ama o gece beni özellikle daha çok yordu.

Çağırdığım zayıf güneş ışığı gölün kıyısına vurup sönünce, "Kontrol et!" dedi. "Odaklan. Aklın nerede?"

Akşam yemeğinde, diye düşündüm ama bir şey demedim. Genya'yla birlikte Kraliçe'nin gardırobunda kendimizi kaybettiğimiz için yemek yemeyi unutmuştuk ve şimdi de açlıktan karnım gurulduyordu.

Kendimi toplayıp daha parlak bir ışık çağırdım ve ışığı buzlu gölün tamamına yaydım.

"Çok daha iyi," dedi. "Işığın kendini göstermesine izin ver. Öz, özü çeker unutma."

Gevşemeye ve ışığın kendi kendini çağırmasını beklemeye çalıştım. Işık, buzun üstünde parlayıp gölün üzerindeki küçük adayı aydınlatınca hayret ettim.

"Daha da fazla!" dedi Baghra. "Neden kendini tutuyorsun?"

Daha derine indim. Işık dairesi, adanın etrafından uzanıp tüm gölü sardı ve kıyının diğer tarafındaki okul parlak güneş ışıklarıyla aydınlandı. Yerde kar olmasına rağmen bulunduğumuz yerin havası güzelleşti, yaz sıcağı geri geldi. Vücudum gücünü doruklarda yaşıyordu. Bu keyif vericiydi ama yorulduğumu ve yeteneklerimin sınırlarını zorladığımı hissedebiliyordum.

"Daha fazla!" diye bağırdı Baghra.

"Yapamıyorum!" diye yanıt verdim.

"Daha fazla!" dedi tekrar. Üzerimde baskı kuran sesi içimdeki gücü uyarıp konsantrasyonumu bozdu. Güneş ışık-

ları sönecekmiş gibi oldu ve sonra kontrolümden çıktı. Ona ulaşmak için çaba sarf ettim ama ellerimin arasından kaçarak, okulu ve adayı ardından da gölün kıyısını karanlıkta boyladı.

"Yetmez bu." Karanlıklar Efendisi'nin sesiyle yerimden zıpladım. Aniden gölgelerin arasından belirip lamba ışıklarıyla aydınlanan patikaya adım attı.

"Yetebilir," dedi Baghra. "Ne kadar güçlü olduğunu görüyorsun. Ona yardım bile etmeden bu kadarını başarabiliyor. Ona bir büyüteç bul da neler yapabildiğini gör."

Karanlıklar Efendisi başını salladı. "Boynuz onun olacak."

Baghra sinirlendi. "Aptalın tekisin."

"Daha kötü laflar da duydum. Çoğunu da senden duydum."

"Aptallık ediyorsun. Kararını bir kez daha gözden geçirmelisin."

Karanlıklar Efendisi'nin yüz ifadesi sertleşti. "Öyle *miymişim?* Bana emir verdiğin günler geride kaldı ihtiyar. Ne yapılması gerektiğini biliyorum."

"Sizi şaşırtabilirim," diye sesimi yükselttim. Karanlıklar Efendisi'yle Baghra dönüp yüzlerindeki donuk ifadeyle bana baktılar. Varlığımı unutmuş olmalılardı. "Baghra haklı. Daha fazlasını yapabilirim. Daha çok gelişebilirim."

"Karanlıklar Diyarı'nı gördün, Alina. Neye karşı olduğumuzu biliyorsun."

Birden inatçılığım tuttu. "Her geçen gün daha da güç-

lendiğimi biliyorum. Fırsat verirseniz..."

Karanlıklar Efendisi başını iki yana salladı. "Böyle bir riski göz alamam. Ravka'nın geleceği tehlikedeyken bunu yapamam."

"Anlıyorum," dedim durgunca.

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Morozova'nın geyiği olmadan hiçbir işe yaramam."

"Hı, demek göründüğü kadar aptal değilmiş," dedi Baghra.

Karanlıklar Efendisi fevri bir tavırla, "Bizi yalnız bırak," dedi.

"Hepimiz senin şu gururunun ceremesini çekeceğiz, evlat."

"Bir daha söylemeyeceğim."

Baghra önce ona ters ters baktı, sonra da arkasına dönüp kulübesine giden patikada yürüdü.

O, kapısını sertçe kapatınca Karanlıklar Efendisi loş ışığın altında bana bakıp, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler," dedim kısık bir sesle ve gözlerimi ondan kaçırdım. Belki de Genya'dan iltifat duyunca nasıl davranacağımı öğrenmiştim.

"Küçük Saray'a dönüyorsan sana eşlik edebilirim," dedi.

Bir süre sessizce kıyının kenarında yürüyerek boş yapıların yanından geçtik. Gölün karşısındaki okulun ışıklarını hâlâ görebiliyordum.

En sonunda sormaya can attığım soruyu dile getirdim.

Boynuzdan haber var mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır," dedi. "Adamlarım sürünün Fjerda'ya geçmiş olabileceğini düşünüyor."

"Hı!" dedim ve yaşadığım hayal kırıklığını gizlemeye çalıştım.

Birden durdu. "Seni işe yaramaz biri olarak görmüyorum, Alina."

"Biliyorum," dedim çizmelerime bakarak. "İşe yaramaz değilim. Sadece yeterince güçlü değilim."

"Hiçbir Grisha, Karanlıklar Diyarı'yla tek başına yüzleşecek kadar güçlü değil. Ben bile."

"Anlıyorum."

"Ama kabullenemiyorsun."

"Kabullenmeli miyim? Karanlıklar Diyarı'nı yok etmene yardım edemiyorsam, neye yararım ki ben? Gece vakti piknik havası yaratmaya mı? Etrafımdakilerin ayaklarını kışın sıcak tutmaya mı?"

Dudağı gülecekmiş gibi bir hal aldı. "Piknik havası mı?"

Şu haldeyken gülemezdim. "Botkin bana Grisha çeligini almaya hak kazandığımı söyledi. Benim için yapılanları minnettarım. Gerçekten de her şeyi takdir ediyorum. Ama hiçbir şeyi hak ettiğimi hissetmiyorum."

İç çekti. "Özür dilerim, Alina. Senden bana güvenmeni istedim, sözümü de yerine getirmedim."

O kadar üzgün görünüyordu ki söylediklerime pişman oldum. "Ondan değil…"

"Hayır, doğru söylüyorsun." Bir kez daha derince nefes

alıp, elini boynuna attı. "Her ne kadar kabul etmeyi istemesem de Baghra haklı olabilir."

Başımı bir yana eğdim. "Görebildiğim kadarıyla önceden hiçbir şey moralini bozmuyordu. Baghra'nın canını bu kadar çok sıkmasına neden müsaade ediyorsun?"

"Bilmem."

"Bence onun yanında olması iyi bir şey."

Şaşırmışçasına bana baktı. "Neden?"

"Çünkü etrafında senden korkmayan ya da sürekli seni etkilemeye çalışmayan tek kişi o."

"Peki, sen beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette," deyip kahkaha attım.

"Her zaman aklından geçenleri söylüyor musun?"

"Çoğu zaman söylemiyorum."

Bunun üzerine o da kahkaha attı, gülme sesini ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. O zaman kendimi şanslı saymalıyım galiba," dedi.

"Baghra'nın Grisha gücü nedir?" dedim. Bunu sormak ilk kez aklıma geliyordu. Karanlıklar Efendisi gibi büyüteç olma yeteneği vardı ama bir de kendisine özgü bir gücü olmalıydı.

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım Dalganın Hâkimleri'ndendi. Buradaki kimse onun gençliğini hatırlayacak kadar yaşlı değil." Başını aşağı eğip bana baktı. Soğuk hava yanaklarını pembeleştirmişti ve lambanın ışığı gözlerinde parlıyordu. "Alina, sana hâlâ o boynuzu bulabileceğimizi söylesem delirdiğimi düşünür müsün?"

"Benim ne düşündüğümü neden umursayasın ki?"

Bu sözlere gerçekten şaşırmışçasına bana baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama umursuyorum."

Sonra da beni öptü.

Her şey o kadar ani gelişti ki tepki verecek fırsatım olmadı. Simsiyah gözlerine baktığım anda dudaklarını dudaklarıma değdirmişti. Kalbim güm güm atmaya, vücuduma sıcak basmaya başlarken, o alışkın olduğum güven duygusunu yine içimde hissettim. Ardından en az beni öptüğü kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. Ben ne kadar şaşkınlık geçiriyorsam, o da o kadar şaşkın görünüyordu.

"Amacım..."

Tam da o sırada bize yaklaşan ayak seslerini duyduk ve Ivan köşede belirdi. Önce Karanlıklar Efendisi'ne sonra da bana başını hafifçe öne eğerek selam verdi ama bir ara imalı imalı gülümser gibi olduğunu gördüm.

"Apparat sabırsızlanıyor," dedi.

"En itici yönlerinden biridir," dedi Karanlıklar Efendisi. Yüzündeki şaşkınlık dolu ifade kaybolmuş, kendini toparlamıştı. Bana başıyla selam verip yüzüme bakmadan Ivan'la birlikte gitti.

Uzunca bir süre yerimden kımıldamadım, ardından kafa karışıklığı içinde Küçük Saray'a doğru yürüdüm. *Az önce ne olmuştu böyle?* Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. *Karanlıklar Efendisi gerçekten de beni öpmüş müydü?* Kubbeli salona uğramadan odama çıktım ve içeriye girince ne yapacağımı bilemedim. Odama akşam yemeği istedikten sonra

ağır ağır yemeğimi yedim. Genya'yla konuşmam gerekiyordu ama o, Büyük Saray'da kalıyordu ve benim de gidip onu bulmaya cesaretim yoktu. En sonunda tek başıma kalmamaya karar vererek kubbeli salona indim.

Marie'yle Nadia çıktıkları gezintiden dönmüş, şöminenin yanına kurulmuş çay içiyorlardı. Sergei'nin Marie'nin yanına oturduğunu, kolunu koluna geçirdiğini görünce şaşırdım. Hayretler içinde, *belki de havada bir şey vardır,* diye düşündüm.

Yanlarına geçip çay aldım. Onlara günlerinin ve gezintilerinin nasıl geçtiğini sordum, ama bir türlü kafamdakilerden uzaklaşıp sohbete odaklanamadım. Aklım sürekli Karanlıklar Efendisi'yle dudak dudağa geldiğimiz anlara, loş ışığın altındaki bakışlarına, soğuk havada ağzından çıkan buğuya ve yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeye gidiyordu.

Uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden de Marie *banya*'ya gitmeyi teklif edince onlara eşlik etmeye karar verdim. Ana Kuya bize hep *banya*'nın köylülerin *kvas* içmek, gevşemek için bahane bulup gittiği bir yer olduğunu söylerdi. Ama artık ihtiyar Ana'nın biraz dar kafalı olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Sıcak buharların altında kalbimin dayanabildiği kadar oturdum, sonra da kendimi diğerleriyle birlikte çığlıklar atarak kara bıraktım ve tekrar koşa koşa içeriye girdim. Saatler gece yarısını geçene kadar kahkahalar atıp kafa dağıtmaya çalıştım.

Odama yorgun argın dönünce kendimi yatağın üzerine

bıraktım; tenim pembeleşmiş, buruşmuş ve saçlarım ıslan-
mıştı. Kendimi yaramazlık yapmış gibi hissediyordum ama
hâlâ kafamda düşünceler dönüp duruyordu. Odaklanarak
sıcak güneş ışığını çağırdım ve onu boyalı tavanda bir gedaş
gibi gezdirip, sahip olduğum gücün verdiği güvenle gergin-
liğimi üzerimden atmaya çalıştım. Ardından Karanlıklar
Efendisi'nin öpücüğünün anısıyla konsantrasyonumu yitire-
rek daldığım düşüncelerden uyandım ve kalbimin sert rüz-
gârda bir o yana bir bu yana giden bir dal gibi sürüklendiğini
hissettim.

Işık dağıldı ve beni karanlıkta bıraktı.

www.webcanavari.net

BLM

Kışın son günleri yaklaşırken, Kral ile Kraliçe'nin Büyük Saray'da düzenleyeceği şölenden daha çok bahsedilir oldu. Elçilerin şölene gelecek soyluları eğlendirmek için güçleriyle bir gösteri hazırlaması istenmişti ve sürekli kimin seçilmesi gerektiği, kimin en etkileyici gösteriyi sergileyeceği konuşuluyordu.

Genya, "Şuna 'güç gösterisi' demeyin de ne derseniz deyin," diyerek herkesi uyardı. "Karanlıklar Efendisi buna hiç dayanamıyor. Kış şöleninin Grishaların vaktini çalan gereksiz bir şey olduğunu düşünüyor."

Haklı olabileceğini düşündüm. Materialki atölyelerinde sabahtan akşama kadar saraydan gelen elbise, mücevher ve havai fişek siparişleriyle uğraşılıyordu. Elçiler "yetenek" gösterileri için taş gölün kenarında saatler geçiriyordu. Ravka'nın savaşta olduğu, yüzyıldan fazla süredir düşmanlarla mücadele ettiği düşünülünce gerçekten de bunların hepsi in-

sana saçma geliyordu. Yine de şimdiye kadar böyle bir şölene katılmamıştım. Ayrıca ipek elbiselerin, dansların ve çiçeklerin bahsedildiği muhabbetlere kapılmamak da elde değildi.

Baghra bana fazla müsamaha göstermiyordu. Bir an olsun dikkatimi yitirirsem, bastonuyla bana vurup, "Ne o, karalık prensinle dans ettiğini mi hayal ediyorsun?" diyordu.

Ona aldırış etmiyordum ama çoğu zaman da haklı olduğunu biliyordum. Ne yaparsam yapayım Karanlıklar Efendisi'ni aklımdan çıkaramıyordum. Yine ortalıktan kaybolmuştu, Genya kuzeye gittiğini söylüyordu. Diğer Grishalar şölende bulunmak zorunda olduğundan bahsediyorlardı ama hiç kimse net bir şey bilmiyordu. Kendimi tekrar tekrar Genya'ya öpüşmemizden bahsetmenin eşiğinde buluyor, ama her seferinde kelimeler dudaklarımdan dökülmek üzereyken kendimi tutuyordum.

Saçmalıyorsun, dedim kendi kendime kızgınca. *O öpücüğün hiçbir anlamı yoktu. Muhtemelen birçok kadın Grisha'yı öpmüştür. Hem Karanlıklar Efendisi etrafında Genya ve Zoya gibi kadınlar varken neden bana ilgi göstersin ki?* Ama bunların hepsini doğru olsa bile bilmeyi istemiyordum. Ağzımı sıkı tuttuğum sürece onunla paylaştığımız öpücük bir sır olarak kalacaktı ve ben de öyle kalmasını istiyordum. Aynı zamanda bazı günler kahvaltının ortasında ayağa kalkıp, "Karanlıklar Efendisi beni öptü!" diye bağırmamak için tüm gücümle kendime sahip çıkman gerekiyordu.

Baghra'nın benden dolayı yaşadığı hayal kırıklığı, hissettiğim üzüntüyle kıyaslanamazdı. Kendimi zorladıkça

kapasitemi daha iyi anlıyordum. Her dersin sonunda, Karanlıklar Efendisi'nin, "Yetmez bu," deyişini duyuyordum, haklı olduğunu da biliyordum. O, Karanlıklar Diyarı'nın kökünü kurutmayı, Kum Denizi'nin kara dalgasını geri püskürtmeyi istiyordu ve benim de bunu yapacak kadar güçlü olmadığım ortadaydı. Bu işlerin böyle olduğunu anlayacak kadar çok yazı okumuştum. Tüm Grishaların, Karanlıklar Efendisi'nin bile güçlerinin belli bir limiti vardı. Ama Karanlıklar Efendisi dünyayı değiştireceğimi söylüyordu, ben de bunu başaramama olasılığımı kabul edemezdim.

Karanlıklar Efendisi ortalıktan kaybolmuştu ama nereye baksam Apparat'ı görüyordum. Koridorlardan çıkıyor, birden gölün yanındaki patikada beliriyordu. Beni yeniden tek başıma yakalamaya çalışmasından korkuyor, inanç ya da azap çekmek gibi konularda nutuk çekmesini dinlemek istemiyordum. Beni tek başıma yakalamaması için çok dikkatli davranıyordum.

Kış şöleninin düzenleneceği gün derslerin yapılmayacağını öğrendim, ama ben yine de Botkin'in yanına gittim. Gösterideki rolümden ve Karanlıklar Efendisi'ni odamda otururken görme düşüncesinden dolayı endişe duyuyordum. Diğer Grishaların yanında bulunmak da canımı daha çok sıkıyordu. Marie ile Nadia sürekli yeni ipek *kefta*'larından, hangi mücevherlerini takacaklarından bahsedip duruyorlar, David'le diğer Fabrikatörler ise gösterinin detaylarıyla kafamı şişiriyorlardı. Ben de bu yüzden kubbeli salondan kaçıp ahırların yanındaki eğitim odalarına gittim.

Botkin bana koşar adımlarla yürümemi ve aynalarımı kullanarak antrenman yapmamı söyledi. Aynalarım olmadan hâlâ çok bir şey başaramıyordum. Ama eldivenlerimi eliterime geçirince kendimi bile alt edebilecek güce ulaşıyordum. Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum. Ders bitince Botkin yumruk atarken bilerek geri çekildiğini itiraf etti.

"Partiye gidecek bir kıza vurulmaz," dedi omuz silkerek. "Ama yarın sana acımam."

Bana yaptığı sözde iyiliğe karşılık homurdandım.

Kubbeli salonda çabucak bir şeyler atıştırıp birileri beni yakalamadan güzel küvetimi düşünerek hızlıca odama çıktım. *Banya* eğlenceli bir yerdi ama orduda ortak kullanılan yerlerde yıkanmaktan bıkmıştım ve tek başına yıkanabilmenin verdiği mahremiyete hâlâ açlık duyuyordum.

Uzunca bir süre oyalanarak yıkandıktan sonra saçlarımı kurutmak için pencerenin kenarına geçtim ve gölün üzerine akşamın çöküşünü izledim. Kısa süre sonra soylular hepsi birbirinden süslü at arabalarıyla partiye katılırken, lambalar dış kapılardan saraya gelen uzun yolu aydınlatacaktı. İçimde ufak bir heyecan kıvılcımı hissettim. Birkaç ay önce şık elbiseler giyinmiş yüzlerce güzel ve yakışıklı insanın geleceği böyle bir akşama katılacağım ve onlara gösteri yapacağım söylense korkudan bir yerlere saklanırdım. Hâlâ gergindim, ama bu akşam gerçekten de eğlenebileceğimi düşünüyordum.

Şömine rafının üzerindeki küçük saate bakarak kaşlarımı çattım. Yeni ipek *kefta*'mı bir hizmetçi getirecekti ama

vaktinde gelmezse ya eski yün *kefta*'mı giyecek ya da Marie'nin elbiselerinden birini alacaktım.

Tam da bunları düşündüğüm sırada kapı tıklatıldı. Ama gelen kişi, altın işlemelerle süslenmiş, krem rengi *kefta* giyen, kızıl saçları kulaklarındaki kocaman elmasları ve narin boynunu gösterecek şekilde topuz yapılmış, uzun boylu Genya'ydı.

"Nasıl olmuşum?" diyerek bir sağa, bir sola döndü.

"Senden nefret ediyorum," dedim gülümseyerek.

"Harika görünüyorum," dedi ve lavabonun üzerindeki aynada hayran hayran kendine baktı.

"Biraz alçakgönüllü olsan daha da iyi görünürsün."

"Hiç sanmam," dedi. Aynadaki yansımasına bakmayı bırakınca üzerimde bornozumun olduğunu gördü, "Hem sen neden hâlâ giyinmedin?" diye sordu.

"*Kefta*'m daha gelmedi."

"Tabii, Fabrikatörler, Kraliçe'nin isteklerini yerine getirmekten başka işlere çok vakit ayıramadılar. Ama *kefta*'nı getireceklerinden eminim. Şimdi, aynanın karşısına otur da saçını yapayım."

Heyecandan resmen çığlık attım ama sonra kendimi tutmayı başardım. Genya'dan saçımı yapmasını istemekten çekiniyordum, o da hemen teklif edince çok sevindim. Genya usta ellerini konuştururken, "Kraliçe'ye yardım etmekle meşgul olacağını düşünmüştüm," dedim.

Açık kahverengi gözlerini tavana dikti. "Onun için elimden geleni yaptım. Kraliçemiz kendisini bu akşam baloya ka-

tılacak kadar iyi hissetmiyormuş. Başı ağrıyormuş. Yemezler! Bir saat boyunca bana gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları aldırdı."

"Yani şölene gelecek mi?"

"Elbette gelecek! Sadece kendini biraz daha önemli hissetmek için hakkında yaygara koparılmasını istiyor. Kış sezonunun en büyük etkinliğini hayatta kaçırmaz."

Kış sezonunun en büyük etkinliği. Üfleyip püfledim.

"Gergin misin?" diye sordu Genya.

"Biraz. Nedendir bilmiyorum."

"Belki de yüzlerce soylunun karşısına ilk kez çıkacağındandır."

"Sağ ol. İçimi epey rahatlattın."

"Rica ederim," dedi ve saçımı güçlüce çekti.

"Milletin sana şaşkın şaşkın bakmasına şimdiye kadar alışmış olmalıydın."

"Henüz alışamadım."

"Neyse, kendini kötü hissedersen bana bir işaret ver, senin için masanın üzerine çıkıp eteğimi başıma kadar çekerek dans ederim. Böylece kimse de sana bakmaz."

Kahkaha attım, biraz gevşediğimi hissettim. Bir süre sonra gayet ciddi bir sesle, "Karanlıklar Efendisi geldi mi?" diye sordum.

"Ah, evet. Dün geldi. Arabasını gördüm."

Kalbime bir ağrı saplandı. Koca bir gündür saraydaydı, ama ne beni görmeye gelmiş ne de yanına çağırmıştı.

"Şimdi çok işi vardır," dedi Genya.

"Elbette."

Bir süre sonra sakin bir sesle, "Hepimiz aynı şeyi hissediyoruz," dedi.

"Neyi hissediyorsunuz?"

"Çekiciliğini. Ona kapılıyoruz. Ama o bizler gibi değil, Alina."

Gerildim. Genya dalgın dalgın saçımın buklelerine bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Sesim bana bile tuhaf bir şekilde yüksek çıkmış gibi geldi.

"Onun gücüne, bakışlarına kapılmamak için ya kör olmak gerekir ya da deli."

Sormayı istemiyordum ama kendimi tutamadım. "Hiç sana...? Şey, onunla aranızda hiç..."

"Hayır! Aramızda hiçbir şey olmadı." Dudakları hınzır gülümsemesiyle titredi. "Ama olsun isterdim."

"Gerçekten mi?"

"Kim istemez ki?" Aynada göz göze geldik. "Ama hiçbir zaman kalbimin ona kapılmasına müsaade etmedim."

Umursamıyormuşçasına omuz silktim. "Haklısın."

Genya kusursuz kaşlarını havaya kaldırıp saçımı sertçe çekti.

"Ahh!" diye bağırdım. "Akşam David de gelecek mi?"

Genya iç çekti. "Hayır, partileri sevmiyor. Ama ben buraya gelmeden neyi kaçırdığını görebilsin diye atölyeye uğradım. Bana doğru dürüst bakmadı bile."

"İnanmam," dedim onu teselli edercesine.

Genya saçımı son haline kavuşturup tepede altın bir tokayla tutturdu. "Şimdi oldu!" dedi neşeyle. Bana küçük el aynasını uzatıp ortaya çıkardığı işi görebilmem için başımı bir o yana bir bu yana çevirdi. Genya saçımın yarısını çok güzel bir şekilde topuz yapmıştı ve geri kalanı parlayan bukleler halinde omuzlarıma düşüyordu. Sevinçle gülümseyerek onu sıkıca sarıldım.

"Teşekkürler!" dedim. "Sen harika birisin."

"Ama bunun faydasını henüz hiç görmedim," diye söylendi.

Genya gibi birisi nasıl olur da dillere destan güzelliğine bu kadar kayıtsız, aşırı ciddi ve sessiz bir adama tutulabilirdi? Yoksa David'e tutulmasının asıl sebebi bu muydu?

Kafamdaki düşünceler kapıdan gelen tıklama sesiyle dağıldı. Adeta koşarak kapıyı açtım ve karşımda ellerinde çeşitli kutular olan iki hizmetçiyi görünce içimin rahatladığını hissetim. O ana kadar *kefta*'mın gelip gelmeyeceğinden ne kadar çok endişe duyduğumu anlamıştım. En büyük kutuyu yatağın üzerine koyarak kapağını açtım.

Genya sevinç çığlığı attı ve kutunun içindekini görünce ağzım açık kaldı. Ben hareket etmeyince Genya kutuya uzanıp içinden uzun mu uzun, siyah, ipek elbiseyi çıkardı. Kolları ve yaka kısmı narin altın işleriyle, parlak, küçük boncuklarla süslenmişti.

"Siyah," diye fısıldadı Genya.

Onun rengi. Bu ne anlama geliyordu?

Genya, "Bak!" dedi.

Elbisenin yaka kısmına siyah, kadife bir şerit dikilmişti. Ortasından da güneş tutulmasını gösteren ve Karanlıklar Efendisi'nin sembolü olan küçük, altın bir kolye sarkıyordu.

Dudağımı ısırdım. Bu kez Karanlıklar Efendisi beni diğerlerinden ayırmıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona biraz alınmıştım ama heyecandan her şeyi unutmuştum. Bu rengi bana gölün kenarındaki akşamdan önce mi, yoksa sonra mı seçmişti? Bu akşam beni onların içinde görmekten pişmanlık duyacak mıydı?

Şimdi bunları düşünemezdim. Baloya çıplak gitme kararı almadıkça, önümde başka seçenek yoktu. Paravanın arkasına geçip yeni *kefta*'mı giyindim. Ben küçücük düğmeleri iliklerken vücudum ipeğin serinliğine alıştı. Paravanın arkasından çıktığımda Genya'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Siyahlar içinde güzel görüneceğini biliyordum." Kolumu tuttu. "Hadi gel!"

"Daha ayakkabılarımı bile giymedim!"

"Gel çabuk!"

Beni kolumdan çekerek koridordan geçirdikten sonra, önüne geçtiği kapıyı çalmadan içeriye daldı.

Zoya çığlık attı. Odanın ortasında elinde bir saç fırçası ve üzerinde gece mavisi renginde, ipek *kefta*'yla durmuştu.

Genya, "Pardon, ama bu oda bize lazım," dedi. "Karanlıklar Efendisi'nin emri var!"

Zoya'nın güzel, mavi gözleri kocaman açıldı. "Sen kim olduğunu..." diye sözlerine başladı ama ardından beni gördü.

Ağzı açık kaldı ve yüzündeki tüm kanlar çekildi.

Genya, "Dışarı!" diye emretti.

Zoya ağzını hızlıca kapattı ve tek kelime etmeden odadan çıkarak beni şaşırttı. Genya da onun arkasından kapıyı sertçe kapattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Kendini bir tuvalet masasının üzerindeki, gümüş çerçeveli, işe yaramaz bir aynada değil, doğru düzgün bir aynada görmenin önemli olduğunu düşündüm," dedi. "Ama özellikle de seni Karanlıklar Efendisi'nin rengini giymiş olarak görünce o küstah kadının yüzünü görmek istedim."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Harika bir iş çıkardın."

"Gerçekten de öyle yaptım, değil mi?"

Aynaya döndüm ama Genya beni kolumdan tutup Zoya'nın tuvalet masasına oturttu ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

"Genya!"

"Bir saniye bekle... aha! Kirpiklerini koyulaştırdığını biliyordum!" Zoya'nın çekmecesinden siyah antimon olan küçük cam şişeyi çıkardı. "Etrafı aydınlatmak için ışığı çağırabilir misim?"

Genya'nın önünü daha iyi görmesi için sıcak bir parıltı oluşturdum ve o, yüzümü sağa, sola, yukarı, aşağı oynatırken sabırlı davranmaya çalıştım.

İşi bitince, "Mükemmel oldu," dedi. "Alina çok çekici görünüyorsun."

"Tabii, tabii," diyerek aynayı elinden kaptım. Ama gü-

lümsemekten kendimi alamadım. Yanakları çukurda duran, çıkık kemikleri belirgin, o hasta gibi görünen kız gitmiş, yerine gözünün içi parlayan, kestane rengi bukleleri olan bir Grisha gelmişti. Ayrıca Genya gözlerime çok harika bir şey yapmış ve hem siyah hem de kedi gözü gibi görünmelerini sağlamıştı.

"Sıra mücevherlerde," dedi Genya. Çabucak odama dönmek için dışarı çıkıp koridorda sinirden kuduran Zoya'nın yanından geçtik.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu aksi aksi.

"Şimdilik bitti," dedim hava atarak, Genya da bu sırada bir şeyler söylendi.

Yatağımın üzerindeki diğer kutularda altın rengi ipek kumaştan, şık bir terlik; parıldayan oltu taşıyla altından yapılmış küpeler ve kalın bir kürk bulduk. Her şeyim tamam olunca lavabonun üzerindeki küçük aynada kendime baktım. Kendimi hem egzotik hem de benden çok daha gösterişli bir kızın kıyafetlerini giymiş biri gibi gizemli hissediyordum.

Başımı kaldırınca Genya'nın yüzünde kaygılı bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

Birden kendi dünyama dönüp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey," dedi gülümseyerek. "Çok güzel görünüyorsun. Gerçekten. Ama..." Gülümsemesi kayboldu. Elini uzatıp boynumdaki küçük, altın kolyeyi avucunun önüne getirdi.

"Alina, Karanlıklar Efendisi birçoğumuzu hatırlamaz bile. Biz onun uzun ömründe unutacağı anlardan biriyiz.

Ama bunun çok da kötü bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Sadece... dikkatli ol."

Kafa karışıklığıyla ona baktım. "Anlamadım."

"Güçlü erkeklere karşı temkinli ol."

Sinirlerim bozulmadan, "Genya, Kral'la aranızda neler oldu?" diye sordum.

Bakışlarını saten terliklerine çevirerek, "Kral birçok hizmetçiyle gönül eğlendirdi," dedi. Sonra da omuz silkti. "En azından ben ondan birkaç mücevher kopardım."

"Ciddi olamazsın."

"Elbette değilim." Küpelerinden biriyle oynadı. "En kötü yanı da ne biliyor musun? Herkesin yaşananları bilmesi."

Kolumu omzuna attım. "Sen onları boş ver. Hepsi bir araya gelse bir Genya etmezler."

O kendisine güvendiğini gösteren gülümsemesini sergilemeye çalıştı. "Evet, biliyorum."

"Karanlıklar Efendisi bir şeyler söylemiştir. Seni korumuştur."

"Doğru, Alina. Bana hep destek oldu. Ama o da tıpkı bizler gibi Kral'ın hizmetkârı. En azından şimdilik."

"Şimdilik mi?"

Hafifçe elimi sıktı. "Neyse, bu akşamlık bu kadar iç karartıcı konuşma yeter. Hadi gel." Pürüzsüz yüzü yine güldü. "Canım şampanya içmek istedi."

Daha lafı bitmeden odadan çıkıverdi. Ona daha fazla şey anlatmak istiyordum. Ona Karanlıklar Efendisi hakkında ima

ettiklerini sormayı istiyordum. Kral'ın kafasına çekiçle vurmayı hayal ediyordum. Ama Genya haklıydı. Kafayı bunlara yormak için daha çok vaktim olacaktı. Küçük aynaya son bir kez daha bakıp çabucak koridora çıkarken, endişelerimi ve Genya'nın uyarılarını ardımda bıraktım.

Siyah *kefta*'m, Marie, Nadia ve mavi kadife, ipek kıyafetler giyinmiş bir grup Etherealki etrafımda toplanırken kubbeli salonda uğultuların yükselmesine sebep oldu. Genya her zaman yaptığı gibi yanımdan uzaklaşmak için kıpırdandı, ama kolunu sıkıca tuttum. Karanlıklar Efendisi'nin rengini giyiyorsam, bunun bana kazandırdığı avantajı kullanacak, arkadaşımı yanımda tutacaktım.

Genya kulağıma, "Balo salonuna seninle birlikte gireceğimi biliyorsundur. Yoksa Kraliçe kudurur," diye fısıldadı.

"Haklısın ama yine de benim yanımda yürüyebilirsin."

Genya'nın yüzü güldü.

Birlikte çakıl yoldan yürüyüp ağaç dallarından oluşan tünele girerken Sergei'yle birkaç Cellat'ın arkamızdan geldiğini fark ettim ve irkilerek bizi, daha doğrusu beni korumak için görevlendirildiklerini anladım. Saraya onca yabancı girecekken böyle davranmaları mantıklıydı ama bu durum yine de huzurumu kaçırıyor ve bana hâlâ beni öldürmeyi isteyen birçok kişinin olabileceğini hatırlatıyordu.

Büyük Saray'ın etrafını saran bahçe sanatçıların tablo-

larını sergilemek için aydınlatılmıştı, akrobatlar etrafta dolanan konukları eğlendirmek için gösteriler yapıyordu. Yüzleri maskeli müzisyenler patikada müzik çalıyordu. Omzunda maymun olan bir adam ağır ağır yürüyor, baştan tırnağa altın sarısı kıyafet giyinmiş iki adam zebraların üzerine binmiş, yanından geçtikleri herkese mücevherle süslü çiçekler veriyordu. Kostümlü koro ağaçların arasında şarkı söylüyordu. Vücutları deniz kabuklarıyla ve mercanlarla süslü, kızıl saçlı üç dansçı kız ortasında çift kartallı heykel olan süs havuzuna girmiş, misafirlere istiridye dolu tabakları uzatıyordu.

Biz tam mermer basamakları çıkmak üzereyken, bir hizmetçi gelip Genya'ya mesaj getirdiğini söyledi. Genya notu okudu, iç çekti.

"Kraliçe'nin baş ağrısı mucizevi bir şekilde iyileşmiş ve nihayetinde baloya katılmaya karar vermiş." Genya bana sarılıp gösteriden önce beni bulacağına söz verdi ve yanımdan ayrıldı.

İlkbahar henüz yüzünü göstermemişti ama Büyük Saray'ın havasından bunu anlamak mümkün değildi. Müzik mermerle kaplı koridorlarda yankılanıyordu. Hava gayet serindi ve Grisha seralarında yetişen binlerce çiçeğin güzel kokusu her yeri sarmıştı. Masalar ve merdivenlerin tırabzanları bu çiçeklerle kaplanmışlardı.

Marie ve Nadia'yla birlikte bizi görmezden gelmeyi seçen, ama arkamızdaki muhafız Corporalkilerle yürüdüğümüzü görüp fısır fısır konuşan soyluların arasından geçtik.

Başımı dik tuttum, hatta balo salonuna açılan kapının yanında duran genç soylulardan birine gülümsedim. Marie'yle Nadia'ya bunu fark edip etmediklerini görmek için baktım, ama ikisi de soylulara sunulan yemekleri konuşmaya dalmıştı. Rosto vaşak, tuzlanmış şeftali ve safranlı kuğu etinden bahsediyorlardı. Bunları duyunca gelmeden önce karnımı doyurduğuma sevindim.

Taht odasından bile büyük ve geniş olan balo salonu, sıra sıra dizilmiş avizelerle aydınlatılmıştı. İçerideki kalabalık içki içiyor ve uzakta kalan duvarın önüne yerleştirilen, yüzü maskeli orkestranın çaldığı müzikle dans ediyordu. Elbiseler, mücevherler, avizelerden sarkan kristaller ve hatta yerdeki taşlar bile parıldıyordu. Kendimi bunların ne kadarının Fabrikatörlerin el emeğinin ürünü olduğunu merak etmekten alamadım.

Grishalar da kendi aralarında kaynaşmış, dans ediyorlardı ama hangisinin hangi gruptan olduğunu anlamak, şamdanların altında çiçekleri solmuş bir bahçeye yayılan egzotik çiçekler gibi şamdanların altında görünen mor, kırmızı, lacivert renkli *kefta*'ları sayesinde çok kolaydı.

Sonraki bir saat gibi gözlerimin önünden bulanık bir anı geçti. Sayısız soylu erkekle ve onların eşleriyle, üst kademeden komutanlarla, saray mensuplarıyla, hatta soyluların evlerinde görev yapan ve baloya konuk olarak gelen birkaç Grisha'yla tanıştırıldım. Adları aklımda tutmaktan kısa sürede vazgeçip sadece gülümsedim ve başımı salladım. Bir de Karanlıklar Efendisi'ni kalabalığım içinde aramaktan kaçın-

maya çalıştım. Ayrıca ilk kez tadına baktığım şampanyanın *kvas*'tan çok daha güzel bir içki olduğuna karar verdim.

Bir ara bastonuna yaslanmış, yorgun gibi görünen bir soyluyla göz göze geldim.

"Dük Keramsov!" dedim. Aldığı madalyaların göğsüne tutturulduğu eski askeri üniformasını giyinmişti.

Yaşlı adam adını bilmeme şaşırarak ilgiyle bana baktı.

"Benim, Alina Starkov."

"Evet... evet. Elbette!" dedi yapmacık bir gülümsemeyle.

Gözlerinin içine baktım. Beni hatırlamıyordu.

Hem neden hatırlayacaktı ki? Onun gözünde ben de diğer yetimlerden biriydim ve hiç de akılda kalacak biri değildim. Yine de beni hatırlamamasının canımı incitmesine şaşırdım.

Konuklarla gerektiği kadar sohbet ettim ve fırsatını yakalar yakalamaz kalabalığın arasından kaçtım.

Bir sütuna sırtımı yaslayıp önümden geçen garsonun elindeki tepsiden bir kadeh şampanya aldım. İçerinin sıcaklığı beni bunaltıyordu. Etrafa bakarken kendimi çok yalnız hissettim. Malyen'i düşündüm ve haftalardır ilk kez kalbimin gerçekten burkulduğunu hissettim. Keşke o da benim yanımda olup burayı görebilseydi. Keşke beni saçımda altınla ve üzerimde ipek *kefta*'yla görebilseydi. En önemlisi de keşke yanımda olsaydı. Yaşlı adamın tekinin beni tanımaması neyi değiştirirdi ki? Aksine beni o eski cılız, zavallı kız olarak hatırlamamasına seviniyordum.

Genya'nın kalabalığın arasından geçip bana doğru geldiğini gördüm. Kontlar, dükler ve varlıklı tacirler dönüp ona baktı, ama o hiçbirine pas vermedi. *Vaktinizi boşa harcamayın,* diyebilmeyi istedim. *Onun kalbi partileri sevmeyen, garip bir Fabrikatör için atıyor.*

Yanıma yaklaşınca, "Gösteri vakti," dedi. "Neden tek başına duruyorsun?"

"Biraz kafa dinlemek istedim."

"Yoksa şampanyayı fazla mı kaçırdın?"

"Olabilir."

Kolunu koluma geçirirken, "Olur mu canım!" dedi. "Şampanyayı fazla kaçırmak diye bir şey yoktur. Yine de yarın sabah öyle olduğunu düşünebilirsin."

Beni kalabalığın arasından geçirdi ve balo salonunun en uçtaki duvarına kurulmuş sahnenin arkasına varana kadar benimle tanışmayı ya da ona yaklaşmayı isteyen kişileri seve seve kenara itti. Orkestranın yanına geçerek üzerinde gümüş gri takım elbise olan adamın Grishaları çağırmak için sahneye çıkışını izledik.

Orkestra gerilim yüklü bir giriş müziği çaldı. Ateşin Hâkimleri kalabalığın önünde ateşler çıkarıp, Rüzgârın Hâkimleri salonda dolanan siyah girdaplar oluştururken salondan alkışlar yükseldi. Daha sonra aralarına Dalganın Hâkimleri'nden oluşan bir grup da katıldı ve Rüzgârın Hâkimleri'nin yardımıyla balkondan hızla içeri girerek konuklarının başlarının birkaç santim üzerinde gidip gelen devasa dalgalar oluşturdular. Konuklardan bazılarının ellerini uzatıp parıldayan

suya dokunduğunu gördüm. Ardından Ateşin Hâkimleri kollarını havaya açtı ve dalgalar bir şırıltıyla aniden sise dönüştü. Sahnenin yanına saklanmışken, içimden gelen dürtüyle sislerin üzerine bir ışık huzmesi gönderdim ve havada kısa süre kalan bir gökkuşağı yarattım.

"Alina."

Yerimden zıpladım. Işık gücünü yitirdi ve gökkuşağı kayboldu. Karanlıklar Efendisi hemen yanımda duruyordu. Her zamanki gibi siyah *kefta* giyinmişti ama onunki ham ipekten ve kadifeden yapılmıştı. Mum ışıkları siyah saçlarına vuruyordu. Yutkunup etrafıma bakındım ama Genya gözlerden kaybolmuştu.

"Merhaba," demeyi başardım.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım ve Karanlıklar Efendisi'nin eşliğinde platforma çıkan basamakların başına vardım. Kalabalıktan alkışlar yükselirken, Grishalar sahneyi terk etti. Ivo koluma hafifçe bir yumruk atarak, "İyi düşünmüşsün, Alina! Gökkuşağı harikaydı," dedi. Ona teşekkür ettikten sonra yüzümü karanlığa çevirdim ve birden gerildiğimi hissettim. Heyecanla yapacaklarımı bekleyenlerin yüzlerini ve sıkılmış gibi görünen, etrafı kadınlarla çevrili Kraliçe'yi gördüm. Onun yanında tahtına kurulmuş, sarhoş gibi görünen Kral, onun hemen yanında da Apparat vardı. Prensler şölene gelmeye zahmet etmişlerse de görünürde yoklardı. Apparat'ın doğrudan bana baktığını görünce irkildim ve hemen başka tarafa baktım.

Orkestra ağır tempolu, korku salan bir müzik çalana kadar bekledik, ardından gri takımlı adam bizi konuklara tanıtmak için bir kez daha sahneye çıktı.

Aniden yanımızda beliren Ivan, Karanlıklar Efendisi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Karanlıklar Efendisi'nin de ona, "Onları harekât odasında götür. Birazdan geleceğim," dediğini duydum.

Ivan çabucak giderken beni görmezden geldi. Karanlıklar Efendisi yüzünü bana çevirdiğinde gülümsüyordu, gözleri heyecanla canlanmıştı. Çok güzel bir haber almış olmalıydı.

Kalabalıktan kopan alkış sahneye geçme vaktinin geldiğini söylüyordu. Karanlıklar Efendisi bana elini uzatıp, "Hadi şu insanlara istediklerini verelim," dedi.

Başımı sallayıp onun eşliğinde basamakları çıkarak sahnenin ortasına ilerlerken ağzım kurudu. Meraklı kalabalıktan gelen uğultuları duydum ve beklenti içindeki yüzlerini gördüm. Karanlıklar Efendisi herhangi bir konuşma yapmadan başıyla bana işaret verdi ve ellerini sertçe birleştirdi. Salonda bir şimşek çaktı ve içeriyi karanlık dalgalar sardı.

Bekleyerek kalabalığın merakının artmasını istedi. Grishaların gösteri yapmasını sevmiyor olabilirdi, ama bu işin layığıyla nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu. Oda yarattığı gergin ortamla resmen titreyinceye kadar bekledi, sonra da bana doğru eğilip sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Şimdi," dedi.

Kalbim hızlıca atmaya başlarken kollarımı açıp avuçlarını yukarı çevirdim. Derin bir nefes alarak, o güven duy-

gusuna seslendim ve ışığın içimde yükselerek, dışarı çıktığını hissettim. Odaklanıp onu avuçlarımda biriktirdim. Avuçlarımdan yukarıya yükselen parlak huzmeler salonun karanlığını deldi. Kalabalık nefesini tuttu. Birinin, "Doğruymuş!" dediğini duydum.

Elimi hafifçe yana çevirip, ışığı David'in daha önce bana tarif ettiği balkondaki doğru noktaya yönlendirmeye çalıştım.

"Sadece yeterince yukarıya nişan aldığından emin ol, biz sana eşlik ederiz," demişti.

Avucumdan çıkan ışık balkona çarpıp karanlık salonda Fabrikatörlerin hazırladığı büyük bir aynadan diğerine sektiği anda parlak güneş ışığı zikzaklar çizerek içeriyi aydınlatınca her şeyi doğru yaptığımı anladım.

Kalabalık büyük bir sevinçle fısıldaşmaya başlamıştı.

Avuçlarımı kapattığımda, ışık bir parça azaldı. Sonra ışığın beni ve Karanlıklar Efendisi'ni sürekli hareket eden, parlak sarı bir küre gibi sarmasını sağladım.

Karanlıklar Efendisi bana baktı ve elini ileri uzatıp küreden yukarıya yükselen kara hortumlar gönderdi. İçimdeki gücün verdiği keyfi tadarken ışığı daha parlak yaparak artırdım ve parmak uçlarımda gezdirdim. Aynı anda Karanlıklar Efendisi de kara hortumları ışığın etrafına sarıp ikisini adeta dans ettirdi.

Kalabalık buna alkışlarla cevap verdi. Karanlıklar Efendisi hoş bir sesle, "Şimdi, *onlara göster,*" dedi.

Gülümseyerek bana öğretilenleri yaptım ve kollarımı

genişçe açtım. Benliğimin tamamını ışığa bırakıp ellerimi serçe kapattım. Salonda bir gürültü koptu. Göz kamaştırıcı beyaz ışık birden patlayınca elleriyle yüzlerine gelen ışıktan korunmaya çalışarak gözlerini kapatan kalabalıktan hep bir ağızdan "Ovvv!" sesleri yükseldi.

Birkaç saniye daha aynı şekilde durdum ve ardından ellerimi açıp ışığın gitmesine müsaade ettim. Ayağa fırlayıp ellerini hızlıca çırpan kalabalıktan güçlü bir alkış koptu.

Orkestra müzik çalmaya başlayıp alkışlar yerini heyecanlı konuşmalara bırakırken izleyicileri selamladık. Karanlıklar Efendisi beni sahnenin kenarına çekti ve fısıldayarak, "Onları duyuyor musun?" dedi. "Sevinçle birbirlerine sarıldıklarını görüyor musun? Artık söylentilerin gerçek olduğunu, her şeyin değişeceğini biliyorlar."

Şüphelerim aklıma gelince sevincim biraz azaldı. "Ama onlara böyle boş umutlar vermiyor muyuz?" diye sordum.

"Hayır, Alina. Sana benim umudum olduğunu söylemiştim. Gerçekten de öylesin."

"Ama gölde olanlardan sonra…" Yanaklarım hemen kızardı ve telaşla sözlerimi açıklamaya çalıştım. "Hani yeterince güçlü olmadığımı söylemiştin ya…"

Karanlıklar Efendisi mutlulukla gülümseyecekmiş gibi duruyordu ama gözlerinde çok ciddi bir bakış vardı. "Gerçekten de senden umudumu keseceğimi mi sandın?"

İçimde ufak bir titreme hissettim. Bana baktı ve yüzündeki yarım yamalak gülümseme kayboldu. Sonra birden beni tutup sahneden aşağı indirerek kalabalığın arasına götürdü.

Etrafımı saran insanlar bana tebrikler yağdırıp bize dokunmak için ellerini uzattı, ama Karanlıklar Efendisi kalabalığı yaran ve bizi aralarından geçene kadar kaybolmayan karanlık bir hava yarattı. Görünmez olmuş gibiydik. Grup grup insanların yanından geçerken konuşmalardan parçalar işitiyordum.

"Ben inanmıyorum."

"... mucize!"

"... ona hiç güvenmezdim ama..."

"Bitti! Her şey bitti!"

İnsanların kahkahalar attığını, ağladığını duydum. O kaygı dolu duygular yine canlanmıştı. Bu insanlar onları kurtarabileceğime inanıyorlardı. Hokkabazlıktan başka hiçbir işe yaramadığımı anlayınca ne diyeceklerdi? Ama bu düşüncelerin hepsi aklımda çok sönük duruyordu. Karanlıklar Efendisi'nin haftalarca beni görmezden geldikten sonra elimi tutmasından ve beni dar bir kapıdan geçirip boş koridora götürmesinden başka bir şey düşünemiyordum.

Pencerelerinden içeriye giren ay ışığıyla aydınlanan boş odaya sessizce adım atarken kıkır kıkır güldüm. Daha önce Kraliçe'yle tanıştırılmak için getirildiğim odada olduğumuzu ancak bir süre sonra anlayabildim. Karanlıklar Efendisi beni öperken başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Daha önce de erkeklerle öpüşmüş, sarhoşken hatalar yapmıştım. Ama bu onlar gibi değildi. Çok güçlü, çok gerçekti ve tüm vücudum bir uykundan uyanıyor gibiydi. Gümgüm atan kalbimi, ipek elbisemin tenime temasını, beni saran

kollarının gücünü, biri saçlarımın arasında gezen, biri de sırtımda beni kendisine çeken ellerini hissedebiliyordum. Dudakları dudaklarıma kavuştuğu anda aramızda inanılmaz bir bağ oluştu ve gücünün içime dolduğunu hissettim. Beni ne kadar çok istediğini tüm benliğimle hissediyordum, ama o arzuların arkasında başka bir şeyin, öfkeye benzer bir hissin de yattığını seziyordum.

İrkilerek kendimi geri çektim. "Bunu yapmayı istemiyorsun."

"Yapmayı istediğim tek şey bu," dedi boğuk bir tonla. Sesinde sertliğin ve arzunun birbirine karıştığını hissedebiliyordum.

"Ama bundan nefret de ediyorsun," dedim aniden neler olduğunu anlayarak.

İç çekerek bana yaslandı ve saçımı boynumdan geriye attı. "Belki de öyledir," diye söylenirken dudakları kulaklarımda, boğazımda, boynumda geziyordu.

Bu çok hoşuma gitti, başımı arkaya yasladım ama, "Neden?" diye sormadan edemedim.

"Neden?" diye tekrarladı. Dudakları hâlâ tenime değiyor, parmakları elbisemin yakasında kayıyordu. "Alina, biz sahneye çıkmadan önce Ivan'ın gelip ne söylediğini biliyor musun? Bu akşam adamlarımın Morozova'nın sürüsünü gördüğü haberini aldım. Karanlıklar Diyarı'nın anahtarı en sonunda avuçlarımızın arasında ve ben şu anda harekât odasında onların raporlarını dinleyerek kuzeye yapacağımız yolculuğu planlıyor olmalıydım. Ama gitmiyorum, değil mi?"

Aklım donmuş, kalbim kendini hissettiği zevke bırakmış, bir sonraki öpücüğün nereye konacağını bekler olmuştu.

"Değil mi?" diye tekrarladı ve boynumu küçük küçük öpücüklerle taçlandırdı. Nefesimi tutup başımı iki yana salladım; hiçbir şey düşünemiyordum. Beni kapıya yaslamış, vücudunu vücuduma bastırmıştı. Ağzı çenemden çıkıp dudaklarıma ulaşırken, "Bir şeyleri istemek," diye fısıldadı, "bizi zayıf kılar." Sonra en sonunda artık daha fazla dayanamayacağımı düşünürken dudaklarıma tutkuyla yapıştı.

Bu kez beni içinde biriktiğini bildiğim öfkeyle daha sertçe öptü. Ama hiçbiri umurumda değildi. Beni görmezden gelmesi, kafamı karıştırması, Genya'nın sözleri… hiçbiri. O boynuzu bulmuştu. Benim hakkımdaki umutları doğru çıkmıştı. Her şey söylediği gibi olmuştu.

Eli kalçalarıma doğru indi. Eteğimi yukarıya kaldırıp parmakları çıplak baldırlarıma değince içimde panik dolu bir hissin biriktiğini hissettim, ama geri çekilmek yerine onu kendime daha da fazla çektim.

Az sonra neler yaşayacağımızı bilmiyordum ama tam da o anda koridordan gelen sesler duyduk. Gürültücü, sarhoş bir grup koridordan geçiyordu ve içlerinden biri sertçe kapıya çarpıp kapının kolunu kurcaladı. Donup kaldık. Karanlıklar Efendisi omzunu kapıya yasladı ve kapının öteki tarafındaki grup bağıra bağıra konuşup kahkahalar atarak gitti.

Ardından çöken sessizlik içinde birbirimize baktık. Sonra da Karanlıklar Efendisi iç çekti ve elini üzerimden alıp

ipek eteğimi eski haline bıraktı.

"Gitmeliyim," dedi boğuk bir sesle. "Ivan'la diğerleri beni bekliyor."

Konuşursam duygularımı ele vereceğimden korkup sadece başımı salladım.

Yanımdan uzaklaştı. Kenara çekildim, Karanlıklar Efendisi kapıyı aralayarak koridorun boş olup olmadığına baktı.

"Şölene dönmeyeceğim," dedi. "Ama sen gitmelisin. En azından bir süre daha orada bulunmalısın."

Tekrar başımı salladım. Aniden karanlık bir odada yabancı sayılacak biriyle olduğumu ve daha birkaç saniye önce eteğimin belime kadar açıldığını anladım. Aklıma Ana Kuya'nın köylü kızların yaptığı aptalca hataları anlattığı sıradaki kızgın yüzü gelince utançtan yüzüm kızardı.

Karanlıklar Efendisi kapıdan sessizce çıktı, ama sonra arkasına dönüp bana baktı. "Alina," dedi. Aklındakileri söyleyip söylememekten çekindiğini görebiliyordum. "Bu gece odana gelebilir miyim?"

Tereddüt ettim. Evet dersem geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Dokunduğu yerler hâlâ alev alev yanıyordu ama o anların heyecanı yavaş yavaş diniyor, mantığım kalbime hükmetmeye başlıyordu. Ne istediğimi bilmiyordum. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Çok uzun bir süre bekledim. Salondan bize doğru gelen sesler duyduk. Karanlıklar Efendisi kapıyı çekip kapattı ve ben odanın karanlığına geri dönerken koridordan geçti. Gerginse bekleyip boş bir odada ne diye durduğumu açıklayacak

bir bahane uydurmaya çalıştım.

Sesler gelip geçince titreyerek nefesimi bıraktım. Karanlıklar Efendisi'ne evet veya hayır diyecek fırsatım olmamıştı. Yine de gelir miydi? Gelmesini istiyor muydum? Aklımda düşünceler dönüyordu. Kendimi toparlayıp salona dönmeliydim. Karanlıklar Efendisi istediği zaman gözlerden kaybolabilirdi ama benim böyle bir lüksüm yoktu.

Koridora göz attıktan sonra çabucak salona döndüm ve duvardaki yaldızlı aynaların birinde kendime baktım. Korktuğum kadar kötü görünmüyordum. Yanaklarım kızarmıştı ve dudağım biraz morarmış gibi duruyordu, ama şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Saçımı, *kefta*'mı düzelttim. Balo salonuna girmek üzereyken koridorun karşı tarafındaki kapılardan birinin açıldığını gördüm. Apparat kahverengi cübbesi havada salınarak hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. *Hiç sırası değil,* diye düşündüm.

"Alina!" diye seslendi.

Neşeli bir tavırla, "Salona geri dönmeliyim," diyerek yüzümü öteki tarafa çevirdim.

"Konuşmak zorundayız. Her şey düşündüğümden daha hızlı..."

Sakin bir yüz ifadesi takınarak içeriye döndüm. Anında etrafımı benimle tanışmayı, yaptığım gösteri için beni tebrik etmeyi isteyen soylular sardı. Sergei diğer muhafız Cellatlarla birlikte telaşla yanıma gelip beni kalabalıkta kaybettiği için özürler diledi. Omzumun üzerinden arkaya bakınca eski püskü cübbeli Apparat'ın konuklardan oluşan dalgaların ar-

deda kaldığını görünce içim rahatladı.

İnsanlarla tüm nezaketimle sohbet etmeye, bana sordukları soruları cevaplamaya çalıştım. Kadınlardan biri ağlıyordu ve benden kendisini kutsamamı istedi. Ne yapacağımı bilemedim, dilediğini yerine getirmek için elini sıktım. Yalnız başıma kalıp düşüncelerime kafa yormaktan, aklımdaki karışık duyguların ne anlama geldiğini çözmekten başka bir şey istemiyordum. İçtiğim şampanyalar da hiçbir işe yaramıyordu.

Önümdeki bir grup konuk gidip bir diğeri gelince, benimle ve Ivan'la Karanlıklar Efendisi'nin at arabasında yolculuk ederken Fjerdan suikastçılarına karşı mücadele veren Corporalki'nin hüzünlü yüzünü gördüm. Adını hatırlamaya çalıştım.

Yanıma gelip başını önüne eğerek beni selamladı ve "Fedyor Kaminsky," diyerek beni bocalamaktan kurtardı.

"Kusura bakma, adını hatırlayamadım," dedim. "Çok yorucu bir gün geçiriyorum."

"Tahmin edebiliyorum."

Umarım daha fazla tahmin yürütmezsin, diye düşündüm utanarak.

"Demek ki Karanlıklar Efendisi haklıymış," dedi gülümseyerek.

"Efendim?"

"Grisha olamayacağından çok emindin."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Yanılmayı ve hatalar yapmayı şu son zamanlarda alışkanlık edindim."

Fedyor bana henüz güney sınırındaki yeni görevinden bahsedebilmişti ki arkasında biriken ve Güneşin Elçisi ile görüşmeyi isteyen sabırsız bir grup konuk tarafından kenara çekildi. Vadide hayatımı kurtardığı için ona teşekkür bile edemedim.

Bir saat daha konuşmaya ve gülümsemeye devam etmeyi başardım ama boş bir vakit yakalar yakalamaz muhafızlara gitmeyi istediğimi söyleyerek doğruca kapıya yöneldim.

Dışarıya adım attığım anda kendimi daha iyi hissettim. Akşam havası soğuk ama hoştu ve gökyüzündeki yıldızlar parlaktı. Derin bir nefes aldım. Kendimi sersemlemiş, yorgun düşmüş gibi hissediyordum ve yaşadığım duygular heyecanla endişe arasında gidip geliyordu. Karanlıklar Efendisi'nin bu gece odama gelmesi ne anlama gelecekti? Onun olma düşüncesiyle içimde güçlü bir duygu hissettim. Bana âşık olduğunu sanmıyordum ve ona karşı ne hissettiğimi de bilmiyordum, ama o beni istiyordu ve belki de bu kadarı bile yeterliydi.

Başımı iki yana sallayıp, her şeyi daha iyi anlamaya çalıştım. Karanlıklar Efendisi'nin adamları boynuzu bulmuştu. Bunu, kaderimi, antik zamanlardan gelen bir yaratığı öldürmek zorunda olduğumu, o boynuzun bana vereceği gücü, sorumdaki sorumluğu düşünmeliydim, ama aklımda sadece onun vücudumun üzerinde gezen elleri, boynuma öpücükler konduran dudakları ve karanlıktaki güçlü, sert vücudu vardı. Bir kez daha derince akşam havasını içime çektim. Şu anda yapabileceğim en akıllıca şey odama gidip kapıyı kilitlemek

ve uyumaktı. Ama bunu yapmayı isteyip istemediğimden de emin değildim.

Küçük Saray'a varınca Sergei'yle arkadaşları beni bıraktıkları balo salonuna döndüler. Kubbeli salona sessizlik çökmüş, şöminelerdeki ateşler sönmeye yüz tutmuştu, lambaların loş ışıkları zayıflamıştı. Ana merdivenlere gitmek için koridordan geçerken, Karanlıklar Efendisi'nin masasının arkasındaki üzeri oymalarla işlenmiş kapı açıldı. Çabucak karanlığa saklandım. Karanlıklar Efendisi'nin balodan erken ayrıldığını bilmesini istemiyordum. Ayrıca kendimi onu görmeye hazır hissetmiyordum. Ama kapıdan sadece bir grup asker çıktı ve hep birlikte Küçük Saray'dan ayrılmak için giriş salonuna yöneldiler. Onların geyik boynuzunun yerini tespit ettiklerini rapor etmeye gelen adamlar olup olmadıklarını merak ettim. Lambalardan birinin ışığı grubun en arkasındaki askere vurunca, kalbim duracak gibi oldu.

"Malyen!"

Arkasına döndü. O tanıdık simasının karşımda görünce neredeyse sevinçten havalara uçacaktım. Yüzündeki buruk ifadeyi fark ettim, ama hissettiğim neşe dolu duygulara kapılmıştım. Yanına koşarak kollarımı boynuna attığımda, az kalsın ikimizi de yere deviriyordum. Malyen dengesini korudu, sonra da durup bizi izleyen diğer askerlere bakıp kollarımı boynundan çekti. Onu utandırdığımı bilmeme rağmen hiçbir şey umurumda değildi. Parmak uçlarıma basmış havaya sıçrıyor, resmen sevinçten dans ediyordum.

Arkadaşlarına, "Siz devam edin," dei. "Ben size yetişi-

rim."

Birkaçı kaşlarını havaya kaldırdı ama hep birlikte gidip gözlerden kayboldular ve bizi baş başa bıraktılar.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden de aklıma ilk gelen şeyi sordum: "Burada ne yapıyorsun?"

Malyen bıkmışçasına, "Ah bir bilseydim," deyip beni şaşırttı. "Efendine rapor vermem gerekiyordu."

"Neyim?" Ardından neyi kastettiğini anlayıp kocaman gülümsedim. "Morozova'nın sürüsünü sen mi buldun? Bunu tahmin edebilmeliydim."

Gülümsememe karşılık vermedi. Hatta gözlerimin içine bile bakmadı. Sadece uzaklara bakıp, "Gitmeliyim," dedi.

Sevincim kaybolurken ona şaşkınlıkla baktım. Demek ki haklıydım. Malyen benden kopmuştu. Son birkaç ay boyunca hissettiğim kızgınlık ve utanç duyguları birden üzerime geldi. Donuk bir şekilde, "Pardon," dedim. "Vaktini heba ettiğimi bilmiyordum."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, hayır. Seni anlıyorum. Mektuplarıma cevap yazmaya bile tenezzül etmiyorsun. Şimdi gerçek dostların seni beklerken ne diye karşımda durup benimle konuşacaksın ki?"

Kaşlarını çattı. "Ben mektup falan almadım."

"Tabii tabii," dedim kızgınca.

İç çekip eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sürüyü takip etmek için sürekli hareket halinde olmamız gerekiyor. Birliğim aleyhimizle uzun zamandır sağlıklı irtibat kuramıyor."

Sesindeki yorgunluk çok belirgindi. Ona dikkatli bakınca ne kadar çok değiştiğini fark ettim. Mavi gözlerinin altları morarmıştı ve uzamış sakallarının altında çenesi boyunca devam eden bir yara izi vardı. Hâlâ o eski Malyen'di ama üzerinde alışık olmadığım soğuk, sert bir hava vardı.

"Mektuplarımın hiçbirini almadın mı?"

Yine o yüzündeki buruk ifadeyle başını iki yana salladı.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Malyen bana daha önce hiç yalan söylememişti ve tüm kızgınlığıma rağmen şimdi söylediğine de inanmıyordum. Tereddüt ettim.

"Malyen, ben… biraz daha kalsan olmaz mı?" Sesimdeki yalvaran tonu duydum. Bundan nefret ediyordum ama Malyen'in çekip gideceği düşüncesinden daha çok nefret ediyordum. "Buranın nasıl bir yer olduğunu tahmin bile edemezsin."

Kötü kalpli biri gibi kahkaha attı. "Tahmin etmeme gerek yok zaten. Balo salonundaki küçük gösterini gördüm. Çok etkileyiciydi."

"Beni gördün mü?"

"Evet," dedi sert bir tonla. "Seni ne kadar çok merak ettiğimi biliyor musun? Sana ne olduğunu, ne yaptıklarını kimse bilmiyordu. Sana ulaşabileceğim hiçbir yol yoktu. Hatta işkence gördüğünle ilgili söylentiler vardı. Kaptan, Karanlıklar Efendisi'ne rapor verecek adamlara ihtiyacı olduğunu söyleyince sırf seni bulabileceğim ihtimalini düşünerek buralara geldim."

"Gerçekten mi?" Buna inanmak benim için zordu. Mal-

yen'in beni unuttuğu fikrini çoktan benimsemiştim.

"Evet," dedi gayet ciddi bir sesle. "Ama bak burada sağ salimmişsin; dans ediyor, şımartılmış, küçük bir prenses gibi geziniyormuşsun."

"Yapma, Malyen," diye kızdım. "Seni iyi hissettirecekse Karanlıklar Efendisi'nin sizlere de barınakla, kömür verece- ğinden eminim."

Malyen homurdanarak benden uzaklaştı.

Gözlerime hüzün dolu yaşlar birikti. Neden kavga edi- yorduk ki? Çaresizce ileri uzanıp elimi koluma koydum. Kas- ları gerildi ama geri çekilmedi. "Malyen, burada olup bitet- leri ben değiştiremem. Bunların hiçbirini ben istemedim."

Bana baktı, sonra da bakışlarını uzaklara çevirdi. Ger- ginliğinin biraz azaldığını hissettim. En sonunda, "Biliyo- rum," dedi.

Bir kez daha sesindeki o berbat yorgunluğu duydum.

"Sana ne oldu, Malyen?" diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemeden, öylece koridordaki karanlığa baktı.

Elimi havaya kaldırarak sakalları uzayan yanaklarının üzerine koydum ve yüzünü yavaşça kendime doğru çevir- dim. "Anlat bana."

Gözlerini kapattı. "Anlatamam."

Parmak uçlarımı çenesindeki yaranın üzerinden geçir- dim. "Genya bunu düzeltebilir. Rica edersek..."

Birden yanlış bir şey söylediğimi anladım. Malyen hı- men gözlerini açtı.

"Benim düzeltilmeye ihtiyacım yok," diye çıkıştı.

"Öyle demek isteme..."

Elimi yüzünden çekip sıkıca tuttu ve mavi gözleriyle gözlerimin içine bakmaya çalıştı. "Burada mutlu musun, Alina?"

Bu soruyu hiç beklemiyordum.

"Bil... miyorum. Bazı zamanlar mutluyum."

"Burada *onun* yanında olmaktan memnun musun?"

Kimi kastettiğini sormama gerek yoktu. Ona cevap ver- mek için ağzımı açtım, ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Onun sembolünü taşıyorsun," diyerek gözleriyle boy- numa asılı küçük, altın kolyeye baktı. "Onun sembolünü, onun rengini taşıyorsun."

"Bunlar sadece kıyafet."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Bu, bildiğim, sev- diğim gülümsemesinden o kadar farklıydı ki içimde bir ür- perti hissettim. "Buna bence kendin de inanmıyorsun."

"Ne giyindiğimin ne önemi var?"

"Elbiselerinde, mücevherlerinde, hatta bakışlarında bile onun izi var. *Seni etkisi altına almış.*"

Sözleri bana bir tokat gibi geldi. Koridorun karanlığında yanaklarımın istemsizce titrediğini hissettim. Elimi elinden çekerek kollarımı göğsümün önünde birleştirdim.

"Öyle değil," diye fısıldadım ama gözlerine bakama- dım. Malyen ta içimi okuyor, Karanlıklar Efendisi'yle ilgili aklımdaki tüm ateşli düşünceleri seçebiliyor gibiydi. Utan- mama sebep olan bu anların ardından öfkelendim. Düşün-

düklerimi bilse ne olurdu? Beni yargılama hakkını kendinde nasıl bulabiliyordu? Kendisi karanlıkta kaç kızla özel anlar yaşamıştı?

"Sana nasıl baktığını gördüm," dedi.

"Bana *bakmasını* seviyorum!" dedim resmen bağırarak.

Başını iki yana salladı, yüzünde hâlâ o acı verici gülümseme vardı. Suratına tokadı basmayı istiyordum.

"Kabul et işte," dedi. "O senin sahibin."

"Senin de sahibin, Malyen," diye yanıt verdim. "Hepimizin sahibi."

Bu sözler yüzündeki gülümsemeyi yok etti.

"Hayır, değil," dedi kızgınca. "Benim sahibim değil, olmayacak da."

"Ya, gerçekten mi? Şimdi gitmen gereken bir yer yok mu, Malyen? Uyacağın emirler yok mu?"

Malyen dimdik durdu, yüzünde donuk bir ifade vardı. "Evet," dedi. "Var."

Birden arkasına döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Bir süre boyunca olduğum yerde sinirden titredim, sonra da koridorda koştum. Merdivenlere kadar gittim, sonra kendimi tuttum. Gözlerimde biriken yaşlar en sonunda taşarak yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Onun peşinden koşmayı, söylediklerimi geri almayı, kalması için ona yalvarmayı istiyordum ama ömrümü Malyen'in peşinden koşarak geçirmiştim. Bu kez durdum ve gitmesine izin verdim.

BLM

Odama girip kapıyı sıkıca arkamdan kapatana kadar kendimi tuttum ve ardından hüngür hüngür ağlamaya başladım. Kendimi yere bırakıp sırtımı yatağa yaslayarak kollarımı dizlerimin etrafına sardım.

Malyen çoktan saraydan ayrılmış, Morozova'nın sürüsünü arayan diğer izcilerin yanına gitmek için Tsibeya'ya doğru yola çıkmıştır, diye düşündüm. Aramızdaki mesafenin açıldığının artık daha çok farkındaydım. Kendimi yalnız geçen onca ayda hissettiğimden daha çok ona uzak hissediyordum.

Başparmağımla avucumdaki yarayı ovdum ve vücudum döktüğüm yaşlarla titrerken, "Geri dön," diye fısıldadım. "Geri dön." Ama dönmedi. Ona gitmesini emretmiş sayılırdım. Onu muhtemelen bir daha göremeyeceğimi biliyor, bunun acısını çekiyordum.

Karanlıkta ne kadar süre oturduğumun farkında değil-

dim. Bir ara kapımdaki hafif tıklamayı duydum. Dimdik oturup burnumu çektim ve ağlamaklı sesimi bastırmaya çalıştım. Ya gelen Karanlıklar Efendisi'yse? Beni bu şekilde görmesine, gözyaşlarımı açıklamamı istemesine dayanamazdım, ama bir şeyler yapmak zorundaydım. Kendimi zorladım ve ayağa kalkarak kapıyı açtım.

İçeriye kemikleri belirgin bir el girdi ve beni sıkıca bileğimden tuttu.

"Baghra?" dedim, kapının önünde duran yaşlı kadına bakarak.

"Gel," diyerek beni kolumdan çekerken omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Beni rahat bırak, Baghra." Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama beklemediğim kadar güçlüydü.

"Şimdi benimle geleceksin, kızım," dedi çok net bir tavırla. "Hemen!"

Belki bakışlarındaki sertlikten, belki gözlerindeki korkuyu görmenin şaşkınlığından, belki de dediklerini yapmaya alıştığımdan onu takip edip odadan çıktım.

Baghra bileğimi tutmaya devam ederken kapıyı çekti.

"Neler oluyor? Nereye gidiyoruz?"

"Sessiz ol."

Sağa dönüp ana merdivenlere gitmek yerine beni koridorun öteki tarafına çekti. Duvarda bir bölmeye avucunu bastı ve gizli bir kapı açıldı. Kapıyı itti. Ona karşı çıkmayı istemediğimden dar, sarmal merdivenden aşağı indim. Ne zaman arkama dönüp ona baksam beni yürümeye devam etmem için itti. Basamakların sonuna vardığımızda önüme geçti ve beni yerleri taştan, duvarları sade tahtadan dar koridordan geçirdi. Bulunduğumuz yer Küçük Saray'ın diğer kısımlarına kıyasla harabe gibi duruyordu; bu yüzden de hizmetçilere ait bölümde olabileceğimizi düşünmeye başladım.

Baghra tekrar bileğimden tutup beni karanlık, boş bir odaya geçirdi. Bir mum yaktı ve kapıyı kilitleyip sürgüledikten sonra parmak uçlarına basarak odanın karşı tarafına geçerek bodrum seviyesinde kalan küçük pencerenin perdesini çekti. Dar bir yatağın, sıradan bir sandalyenin ve bir de lavabonun bulunduğu oda bomboş sayılırdı.

"Şunları giyin," deyip kucağıma bir yığın kıyafet bıraktı. "Çabuk."

"Derslerden sıkıldım artık, Baghra."

"Artık ders falan yok. Buradan bu gece gitmelisin."

Gözlerimi kırptım. "Neden bahsediyorsun?"

"Seni ömrünün geri kalanını bir köle gibi geçirmekten kurtarmaya çalışıyorum. Şimdi üzerini değiş."

"Baghra, neler oluyor? Beni neden buraya getirdin?"

"Çok vaktimiz yok. Karanlıklar Efendisi, Morozova'nın sürüsünü bulmak üzere. Kısa zaman sonra boynuzu eline geçirir."

"Biliyorum," dedim Malyen'i düşünerek. Yüreğim sızladı ama kendimi biraz da bilmiş gibi hissetmekten alamadım. "Morozova'nın sürüsüne inanmadığını sanıyordum."

Bunu söylememe gerek yokmuşçasına elini salladı. "Karanlıklar Efendisi'ne öyle dedim. Bir köylü masalından

ibaret olduğunu düşünürse boynuz avından vazgeçer diye düşündüm. Ama onu eline geçirince, hiçbir şey onu durdura-mayacak."

Ellerimi öfkeyle açtım. "Onu ne yapmaktan durdura-mayacak?"

"Karanlıklar Diyarı'nı silah olarak kullanmaktan."

"Anladım," dedim. "Orada kendisine yazlık ev yapmayı da planlıyor mudur?"

Baghra kolumu sıkıca tuttu. "Bunları şaka mı sanıyor-sun?"

Sesinde çaresizliği andıran, daha önce duymadığım bir ton vardı ve kolumu canımı acıtacak kadar sıkı tutuyordu. Derdi neydi?

"Baghra, revire gidip bir…"

"Ben ne hastayım, ne de deli," diye öfkelendi. "Beni dinlemek zorundasın."

"O zaman bana mantıklı şeyler söyle," dedim. "Karan-lıklar Diyarı'nı kim, nasıl bir silah olarak kullanabilir?"

Parmaklarıyla etimi delerken bana doğru eğildi. "Onu büyüterek."

"Tabii," dedim yavaşça, kolumu ondan kurtarmaya ça-lışarak.

"Kum Denizi'nin bulunduğu topraklar bir zamanlar yemyeşildi, verimliydi. Şimdi oralar ölü, kurak ve bitik. Ka-ranlıklar Efendisi oranın sınırlarını kuzeyde Fjerda'ya, gü-neyde Shu Han'a kadar ilerletecek. Ona boyun eğmeyenler ise krallıklarının ıssız arazilere döndüğünü, halklarının volc-

anların yemi olduğunu görecekler."

Korkudan ve Baghra'nın aklımda canlanmasına sebep olduğu görüntülerin şokundan ağzım açık kaldı. Yaşlı kadı-nın aklını kaçırdığı ortadaydı.

"Baghra," dedim sakin bir sesle. "Bence senin ateşin var." *Ya da tamamen kafayı sıyırdın.* "Boynuzun bulunması iyi bir şey. Bu sayede Karanlıklar Efendisi'ne Karanlıklar Diyarı'nı yok etmesi için yardımcı olabileceğim."

"Hayır!" diye haykırdı, sesi bir feryat gibi çıktı. "Onu yok etmek gibi bir niyeti yok. Çünkü Karanlıklar Diyarı'nı o yarattı."

İç çekti. Baghra gerçek dünyadan bağlarını koparmak için neden bu geceyi seçmişti ki? "Karanlıklar Diyar yüzyıl-lar önce Karanlık Soy tarafından yaratıldı. Karanlıklar Efen-disi…"

"Karanlık Soy onun ta kendisi," dedi kızgınca. Yüzü-mün önüne gelmiş, gözlerimin içine bakıyordu.

"Elbette kendisi." Biraz çabalayıp parmaklarını gevşet-tim, yanından geçip kapının önünde durdum. "Sana hemen bir Şifacı bulacağım, sonra da odama yatmaya gideceğim."

"Bana bak, kızım."

Derin bir nefes aldıp sabrım tükenirken arkama dön-düm. Haline üzülüyordum ama bu kadarı da fazlaydı. "Bagh-ra…"

Kelimeler dudaklarımda öldü.

Baghra'nın avuçlarında karanlık birikiyor, kara girdap-lar havaya yükseliyordu.

"Onu tanımıyorsun, Alina." Bana ilk kez adımla hitap ediyordu. "Ama ben tanıyorum."

Olduğum yerde durup karanlık girdapların etrafını sarışını izleyerek gördüklerime anlam vermeye çalıştım. Baghra'nın tuhaf yüz hatlarını aradım ve anlatmaya çalıştığı şeyin tam karşımda vücut bulduğunu fark ettim. Bir zamanlar güzel olan, güzel bir evlat dünyaya getiren kadının hayaletini gördüm.

"Sen onun annesisin," diye fısıldadım donup kalırken.

Başını salladı. "Ben deli değilim. Onun aslında nasıl biri olduğunu, asıl amacını bilen tek kişiyim. Ve şimdi de sana kaçmak zorunda olduğunu söylüyorum."

Karanlıklar Efendisi, Baghra'nın gücünün ne olduğunu bilmediğini iddia etmişti. Bana yalan mı söylemişti?

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimi netleştirmeye, Baghra'nın söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. "Mümkün değil," dedim. "Karanlık Soy yüzyıllar önce başladı."

"Oğlum onlarca Kral'a hizmet etti, yüzlerce kez kendi sahte ölümünü tezgâhlayarak, doğru vakti kolladı ve seni bulmayı bekledi. Karanlıklar Diyarı'nın kontrolünü ele geçirince, hiç kimse ona karşı gelemeyecek."

İçim ürperdi. "Olmaz," dedim. "Bana Karanlıklar Diyarı'nın bir hata olduğunu söyledi. Karanlık Soy'un kötülüğünden kaynaklandığını söyledi."

"Karanlıklar Diyarı bir hata değildi." Baghra ellerini yere bıraktı ve etrafını saran karanlık kayboldu. "Tek hata

volcralardı. Onların ortaya çıkabileceğini düşünmedi, bu kadar büyük bir gücün sıradan insanlara ne yapacağını tahmin edemedi."

Karnıma ağrılar girdi. "Volcralar insan mıydı?"

"Evet. Nesiller önce öylelerdi. Çiftçi erkekler, eşleri ve çocukları... Ona her şeyin bir bedeli olacağını söyledim, ama beni dinlemedi. Güce olan açlığı gözlerini kör etmişti. Aynen şimdiki gibi."

"Yanılıyorsun," diyerek kollarımı ovdum ve iliklerime işleyen soğuğu üzerimden atmaya çalıştım. "Yalan söylüyorsun."

"Sadece volcraların varlığı Karanlıklar Diyarı'nı düşmanlarına karşı kullanmasına engel oluyor. Volcralar onun cezası, kibrinin yaşayan ispatı. Ama sen bunların hepsini değiştireceksin. Yaratıklar güneş ışığı karşısında duramıyor. Karanlıklar Efendisi gücünü volcraları bastırmak için kullanınca, hiçbir tehlike olmadan Karanlıklar Diyarı'na girebilecek. En sonunda da istediğini elde edecek. Gücü sınırsız olacak."

Başımı iki yana salladım. "Böyle bir şey yapmaz. Hayatta olmaz." Benimle o harabe ahırda ateşin başında otururken söylediklerini, sesindeki utancı ve üzüntüyü hatırladım. *Hayatımın boyunca her şeyi yoluna sokmanın bir yolunu aradım. Sen uzun zamandır karşıma çıkan ilk umut kıvılcımsın.* "Ravka'yı yeniden bir bütün yapmak istediğini söyledi. Bunun..."

"Bana ne söylediğini anlatmayı kes!" diye söylendi Baghra. "O çok çok *yaşlı*. Ömrü boyunca yalnız kalmış, saf

bir kızı yalanlarla kandırmayı öğrenecek çok vakti oldu." Kara gözleri öfkeyle parlarken üzerime geldi. "Düşün, Alina. Ravka bir bütün olursa, İkinci Ordu'nun hayati bir önemi kalmaz ve Karanlıklar Efendisi de Kral'ın diğer hizmetkârlarından farksız olur. Sence kendisi, kaderi böyle olsun ister mi?"

Söylediklerini anlamaya başlıyordum. "Lütfen sus."

"Ama Karanlıklar Diyarı'nın gücüyle birlikte, geçtiği her yeri yıkacak. Dünyayı bataklığa çevirecek ve bir daha da hiçbir Kral'ın önünde diz çökmeyecek."

"Hayır."

"Hepsini senin yardımınla yapacak."

"Hayır!" diye bağırdım. "Ben öyle bir şey yapmam! Söylediklerin doğru bile olsa ona böyle bir şey için yardım etmem."

"Başka seçeneğin olmayacak. Boynuzun gücü onu öldüren kişiye geçecek."

"Ama o büyüteç kullanamaz," diyerek ona karşı çıktım cılız sesimle.

"*Seni* kullanacak," dedi Baghra. "Morozova'nın sürüsündeki boynuz sıradan bir büyüteçle kıyaslanamaz. Karanlıklar Efendisi sürüyü avlayacak. Geyiklerden birini öldürecek. Boynuzlarını alacak, sonra da senin boynuna asacak. İşte o zaman tamamen onun olacaksın. Gelmiş geçmiş en güçlü Grisha'ya dönüşerek kavuştuğun gücü onun emrine sunacaksın. Ona sonsuza dek bağlanacak ve sesini çıkarma gücünü kendinde bulamayacaksın."

Sesindeki bana acıdığını andıran tonla kendimi kaybet-

tim. Bir an olsun zayıflığa ve yılmaya müsaade etmeyen kadının bunu yapmasından etkilendim.

Dizlerimin bağı çözüldü, yere yığıldım. Ellerimle kulaklarımı kapatıp Baghra'nın sesini duymamaya çalıştım. Ama Karanlıklar Efendisi'nin sözlerinin kafamda yankılanmasına engel olamadım.

Hepimiz birilerine zaten hizmet ediyoruz.

Kral çocuğun teki.

Birlikte dünyayı değiştireceğiz.

Bana Baghra hakkında yalan söylemişti. Karanlık Soy'la ilgili gerçekleri benden saklamıştı. Peki, boynuz konusunda da beni kandırıyor muydu?

Senden bana güvenmeni istiyorum.

Baghra bana başka bir büyüteç vermesini istemişti ama Karanlıklar Efendisi sadece geyiğin boynuzunun işe yarayacağını söylemişti. Bana kemikten bir kolye yapacaktı. Yoksa bana tasma mı takacaktı? Onu sıkıştırdığımda da beni öpmüş; bana boynuzu, büyüteçleri ve diğer her şeyi unuttırmuştu. Gölün kenarında ışıkların altında kalan pürüzsüz yüzünü, şaşkın ifadesini ve darmadağın saçlarını hatırladım.

Her şeyi kasten mi yapmıştı? Gölün kenarındaki öpüşmemizi, ahırda geçirdiğimiz o gece yüzündeki acı dolu ifadeyi, insansı mimikleri, fısıltılı sözleri, hatta bu akşam aramızda olanları da mı ayarlamıştı?

Bu düşüncelerle kendimi kötü hissettim. Boynumdaki tuzak nefesini, kulağımdaki fısıltısını yeniden yaşadım. *Bir şeyleri istemek bizi zayıf kılar.*

Ne kadar da haklıydı! Bir yere, herhangi bir eve ait ol-

mayı çok istemiştim. Onu memnun etmek için elimden geleni yapmış, sırlarını saklamıştım. Ama aslında ne istediğini, asıl niyetinin ne olduğunu sorgulamayı hiç akıl edememiştim. Kendimi Ravka'nın kurtarıcısı olarak onun yanında duran, değer gören, saygı duyulan bir Kraliçe gibi hayal ederken her şeyi onun için daha da kolaylaştırmıştım.

Birlikte dünyayı değiştireceğiz. Sadece bekle ve gör.

Güzel elbiselerini giyin, bir sonraki öpüşmemizi, bir sonraki hoş sözümü bekle. Boynuzu, tasmanı bekle. Bir kadife, köleye dönüştürülmeyi bekle.

Beni Grisha gücünün sona ermek üzere olduğu konusunda uyarmıştı. Böyle bir şeyin olmasına hayatta izin vermeyeceğini tahmin etmeliydim.

Zar zor nefes alarak titrememi durdurmaya çalıştım. Zavallı Alexei'yi ve Karanlıklar Diyarı'nın karanlık topraklarında ölüme bırakılan diğer kişileri düşündüm. Bir zamanlar kahverengi toprakla kaplı olan yerlerin artık kül rengindeki kumlarla örtülü oluşunu düşündüm. Volcraları ve Karanlık Soy'un açlığının ilk kurbanlarını düşündüm.

Gerçekten de senden umudumu keseceğimi mi sandım?

Karanlıklar Efendisi beni kullanmayı istiyordu. Ömrüm boyunca ilk kez bana ait olduğunu hissettiğim tek şeyi, gücümü, benden almayı istiyordu.

Ayağa kalktım. Artık onun işini kolaylaştırmayacaktım.

"Pekâlâ," dedim ve Baghra'nın bana getirdiği elbiselere uzandım. "Şimdi ne yapacağım?"

BİLİM

Baghra'nın içinin rahatladığı belli oluyordu, ama durup vaktini boşa harcamadı. "Bu akşamki göstericilerin arasına kaynayıp saraydan kaçabilirsin. Batıya gitmelisin. Os Kervo'ya varınca Verloren'i bul. Kendisi Kerchli bir tüccardır. Senden bir şey istemeyecek, yolculuğunun parasını ödedim."

Parmaklarım kefta'mın düğmelerinde donup kaldı. "Benden Batı Ravka'ya gitmemi ve Karanlıklar Diyarı'ndan tek başıma geçmemi mi istiyorsun?"

"Ortalıktan kaybolmanı istiyorum, kızım. Karanlıklar Diyarı'ndan tek başına geçecek kadar güçlüsün. Hiç zorlanmaman gerekir. Ne diye seni eğitmek için onca vaktimi harcadığımı sanıyorsun?" Bunu da sorgulamayı akıl edememiştim. Karanlıklar Efendisi, Baghra'ya beni kendi halime bırakmasını söylemişti. Beni savunduğunu düşünmüştüm, belki de sadece bir süre güçsüz kalmamı istiyordu.

Kefta'mı üstümden atıp kaba, yün tuniği başımdan ge-

çirdim. "Asıl amacının ne olduğunu başından beri biliyormuşsun. Neden bana şimdiye kadar söylemedin?" diye sordum. "Neden bu geceye kadar bekledin?"

"Vaktimiz sona erdi. Morozova'nın sürüsünü bulabileceğine inanmıyordum. Onlar yakalanması zor yaratıklardır, eski ilimlerin bir ürünü, dünyanın yüreğinin bir parçalarıdır. Ama Karanlıklar Efendisi'nin adamlarını hafife almışım."

Hayır, diye düşündüm, deri pantolonu ve çizmeleri üzerime giyerken. *Sen Malyen'i hafife almışsın. Herkesten iyi avlanan, iz süren, kayaların arasından tavşanları seçebilen Malyen'i hesaba katmamışsın. Boynuzu bulan, beni, hepimizi farkına bile varmadan Karanlıklar Efendisi'nin avucuna bırakan Malyen'i görmemişsin.*

Baghra bana kenarları kürklü, kalın, kahverengi bir palto; ağır, kürk bir şapka ve geniş bir kemer uzattı. Kemeri belime takarken, üzerine tutturulmuş bir para kesesi olduğunu gördüm; onun yanında da bıçağımın ve deri eldivenlerimle, aynalarımın içine yerleştirildiği bir bez torbanın durduğunu fark ettim.

Baghra beni küçük bir kapıdan geçirip bana deri bir seyahat çantası uzattı ve ben de çantayı başımdan geçirip omzuma attım. Ardından bana Büyük Saray'ın uzaklarda görünen ışıklarını işaret etti. Müzik seslerini duyabiliyordum. Balonun tüm hızıyla devam ettiğini fark edince irkildim. Bana balo salonundan ayrılmamın üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu, oysa büyük ihtimalle henüz bir saat bile olmamıştı.

"Çalı çitlerin oraya git, sola dön. Işıklı yoldan uzak dur. Gösteri yapmaya gelenlerin bazıları çoktan yola çıktı. Giden at arabalarından birini bul. Sadece saraya girerken aranırlar, muhtemelen bir sorun olmaz."

"Muhtemelen mi?"

Baghra beni duymazdan geldi. "Os Alta'ya varınca anayollardan uzak durmaya çalış." Bana mühürlü bir zarf uzattı. "Bu andan sonra Batı Ravka'ya yeni efendisinin yanına giden bir marangoz kalfasısın. Köle halktansın. Beni anladın mı?"

"Evet," diyerek başımı salladım. Kalbim çoktan deli gibi atmaya başlamıştı. "Bana neden yardım ediyorsun?" diye sordum aniden. "Neden öz oğluna ihanet ediyorsun?"

Bir süre Küçük Saray'ın gölgesinin altında dimdik durup sesini çıkarmadı. Sonra bana döndü ve ben irkilerek bir adım geri attım; çünkü bir uçurumun kenarında durduğunu hissedercesine gözlerindeki boşluğu gördüm. Hiç bitmeyen, karanlık ve yıpratıcı ömrünün boşluğuna tanıklık ettim.

"Yıllar yıllar önce, İkinci Ordu'yu kurmayı akıl etmeden ve adından vazgeçip Karanlıklar Efendisi olmadan önce, çok zeki, çok yetenekli bir çocuktu. Ona hırslı olmayı ben öğrettim. Onurlu biri olması gerektiğini ben öğrettim. Vakti gelince onu durdurması gereken kişi de ben olmalıydım." Bu sözlerin ardından gülümsedi; acı verici, hüzün dolu küçük gülümsemesine bakmak insanın içini burkuyordu. "Oğlumu sevmediğimi düşünüyorsun ama seviyorum. Onu sevdiğim için ıslah olmaz bir hale düşmesine müsaade etmek istemi-

yorum."

Arkasında kalan Küçük Saray'a göz ucuyla baktı. "Yarın sabah odanın kapısına bir hizmetçi diker, ona gelenlere hasta olduğunu söylemesini tembihlerim. Sana elimden geldiğince vakit kazandıracağım."

Dudağımı ısırdım. "Bu gece. Hizmetçiyi bu akşam göndermelisin. Karanlıklar Efendisi… odama gelebilir."

Baghra'nın bana bakıp güleceğini düşündüm ama sadece başını iki yana salladı, "Aptal kız," dedi. Küçümser sözü bana ağır geldi.

İleriye bakarken beni nelerin beklediğini düşündüm. Gerçekten de bu işi yapacak mıydım? Yaşadığım paniği bastırmak zorundaydım. "Teşekkürler, Baghra," demeyi başardım. "Her şey için teşekkürler."

"Hı hı," dedi. "Şimdi git, kızım. Hızlı davran ve kendine iyi bak."

Sırtımı ona dönüp koştum.

Botkin'le sayısız günler boyunca yaptığım antrenmanlar sayesinde saray topraklarını avucumun içi gibi biliyordum. Çimlerin üzerinden koşup ağaçların aralarından geçerken ter akıttığım her anın değerini anladım. Baghra iki yanıma ince karanlık bulutlar gönderdi ve Büyük Saray'ın arkasına yaklaşırken beni karanlığın içinde sakladı. Marie ile Nadia hâlâ içeride dans ediyor muydu? Genya nereye gittiğimi merak ediyor muydu? Bu düşünceleri aklımdan attım. Kalkıştığım işe, arkamda bıraktıklarıma çok fazla kafa yormaktan korkuyordum.

Tiyatro gösterisi sunmaya gelen bir grup ellerinde dekorlar ve kostümlerle bir at arabasına biniyordu ve arabanın sürücüsü çoktan eline dizginleri almış, tiyatrocuları bağıra bağıra acele etmelerini söylüyordu. Yolculardan biri adamın yanına geçti, diğerleri de arkasında ziller çalarak yola koyulan küçük arabaya doluşmuştu. Koşup at arabasının arkasına atladım ve dekorların arasına girip çuval bezinden yapılmış örtünün altına saklandım.

Uzun çakıl yolda sallana sallana ilerleyip sarayın dış kapılarına varırken nefesimi tuttum. Her an birisinin içeridekileri uyaracağından ve durdurulacağımızdan emindim. At arabasından utanç verici bir şekilde çıkarılacaktım. Ama ben bunları düşünürken at arabasının tekerlekleri hızlıca dönmeye başladığında; artık Os Alta'nın parke taşlarla dizili yollarında olduğumuzu anladım.

Karanlıklar Efendisi aylar önce beni buralara getirdiğinde kullandığımız yolları hatırlamaya çalıştım, ama o kadar yorulmuş, yaşadıklarıma o kadar çok üzülmüştüm ki sadece bulanık bir şekilde evleri, sisli sokakları hatırlayabiliyordum. Saklandığım yerden çok bir şey göremiyor, başımı dışarı çıkarmaya da cesaret edemiyordum. Bu şansızlık peşimdeyken yoldan geçen biri anında beni görür, yakalanırdım.

Tek umudum, yokluğum hissedilmeden saraydan olabildiğince çok uzaklara gidebilmekti. Baghra'nın saraydakileri ne zamana kadar oyalayabileceğini bilmiyor, at arabasının sürücüsünün daha hızlı gitmesini diliyordum. Köprüyü

geçip pazar kasabasına girince biraz rahatladım.

Soğuk hava at arabasının tahtalarının arasından süzülüyordu ve Baghra'nın bana verdiği kalın palto görevini fazlasıyla yerine getiriyordu. Bitkin düşmüştüm, oturduğum yerden dolayı her tarafım ağrıyordu ama en çok da korkunun esiri olmaktan rahatsızlık duyuyordum. Ravka'daki en güçlü adamdan kaçıyordum. Grishalar, Birinci Ordu, hatta belki de Malyen ve arkadaşları bile beni bulmakla görevlendirilebilirlerdi. Karanlılar Diyarı'ndan tek başıma geçebilme ihtimalim neydi? Hem Batı Ravka'ya geçip Verloren'i bulsam bile ne olacaktı ki? Dilini bilmediğim, halkını tanımadığım, yabancısı olduğum topraklarda tek başıma kalacaktım. Gözlerime yaşlar doldu ama kızgınlıkla onları silip attım. Ağlamaya başlarsam bir daha susamazdım.

Gece boyunca yola devam ettik, Os Alta'nın taşlı sokaklarını geçip Vy'ın geniş, tozlu yollarına yöneldik. Şafak ağardı, gün doğdu. Ara sıra sızdıysam da korkudan ve bir o yana bir bu yana savrulmaktan çoğu zaman gözlerimi bile kapatamadım. At arabası, güneş göğün tepesine varınca ve ben kalın paltomun içinde terlemeye başlayınca durdu.

At arabasının yan tarafından etrafa bakma riskini göze aldım. Hana veya konağa benzer bir yerin arka tarafındaydık.

Bacaklarımı esnettim. Ayaklarım uyuşmuştu, parmaklarıma hızla kan gidip canımı yakarken yüzümü ekşittim. Sürücüyle yolcular içeriye girene kadar bekledim, sonra da saklandığım yerden çıktım.

Etrafta gizli saklı bir şey yapıyormuş gibi dursam daha çok dikkat çekeceğimi düşündüm ve dimdik durup binanın etrafında kendimden emin bir şekilde yürüdüm. Gelip geçen at arabalarının yanına giderek köyün ana sokağındaki insanların arasına karıştım.

Biraz etraftakilerin konuşmalarına kulak misafiri oldum, ama en sonunda Balakirev'de olduğumu öğrendim. Balakirev, Os Alta'nın tam batısında kalan küçük bir kasabadaydı. Şanssım yaver gitmiş, doğru tarafa doğru yol almıştım.

Yolculuk boyunca Baghra'nın bana verdiği parayı saymak bir plan yapmaya çalıştım. En hızlı, at sırtında seyahat edebileceğimi biliyordum ama aynı zamanda yalnız bir kızın at alacak parayla satıcılara yanaşmasının dikkat çekeceğinin de farkındaydım. Yapmam gereken şey at çalmaktı ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için yürümeye devam ettim.

Kasabanın çıkışında bir markete uğrayıp peynir, ekmek ve kurutulmuş et aldım.

"Acıktın mı?" diye sordu dişsiz, yaşlı satıcı yiyecekleri çantama sokarken ve bana yakından bakarak.

"Kardeşim açıktı. Hiç doymak bilmez," diyerek kalabalıkta birine el sallıyormuş gibi yaptım. "Geliyorum!" diye bağırdım ve çabucak dışarı çıktım. Tek umudum; beni ailesiyle seyahat eden bir kız olarak hatırlaması, hatta daha da iyisi hiç hatırlamamasıydı.

O geceyi Vy yolunun hemen yanındaki bir mandıra çiftliğinin derli toplu samanlığında geçirdim. Küçük Saray'daki

güzel yatağımın eksikliğini hissetmeme rağmen yine de başımı sokacak bir yer bulduğuma şükrediyor, etrafımdaki hayvanların sesini dinliyorum. İneklerin çıkardığı hışırtılarla kendimi daha az yalnız hissederken yere kıvrılıp, çantamı ve kürk şapkamı yastık niyetine başımın altına koydum.

Ya Baghra yanılıyorsa? Yerde uzanırken endişelenmeye başladım. Ya bana yalan söylediyse? Ya da sadece yanlış bir sonuca varmışsa? Küçük Saray'a geri dönebilirdim. Yatağımda uyuyarak, Botkin'le antrenman yapabilir, Genya'yla konuşabilirdim. Çok cezbedici düşüncelere kapılıyordum. Geri dönersem Karanlıklar Efendisi beni affeder miydi?

Affetmek mi? Ben ne yapmıştım ki? Boynuma tasma takmayı, beni kölesi yapmayı isteyen oydu, bir de ben mi ondan af diyecektim? Kendime kızıp öteki tarafa döndüm.

Kalbim Baghra'nın haklı olduğunu söylüyordu. Malyen'e söylediğim kendi sözlerimi hatırladım. *O hepimizin sahibi.* Bunu kızgınlıkla, düşünmeden söylemiştim; çünkü Malyen'in gururunu incitmeyi istemiştim. Ama ben de tıpkı Baghra gibi gerçekleri kendimden emin bir şekilde dile getirmiştim. Karanlıklar Efendisi'nin acımasız, tehlikeli biri olduğunu biliyordum ama sözde kaderim olan yaşantıya seve seve inanmayı ve istediği kişinin ben olduğumu büyük bir heyecanla kabul etmeyi tercih ederken bunların hepsini görmezden gelmiştim.

Neden ona ait olmayı istediğini kabul etmiyorsun ki? diye sordu kafamın içinde bir ses. *Neden bir yandan hâlâ*

onu beklediğini kabul etmiyorsun?

Bu düşünceleri hemen aklımdan attım. Bir sonraki günün neler getireceğine ve batıya giden en güvenli yolun hangisi olduğuna kafa yormaya çalıştım. Karanlıklar Efendisi'nin fırtına bulutlarının rengini andıran gözlerinden başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Sonraki günü ve geceyi VY'da seyahat edip Os Alta'dan giden insanların arasına karışarak geçirdim. Baghra'nın oyalama taktiklerinin bana çok az bir vakit kazandıracağını ve anayolların çok riskli olacağını biliyordum. Daha sonra ormanların, tarlaların içinden geçmeye, avcıların ve köy yollarının izini sürmeye başladım. Yürüyerek çok az yol alıyordum. Bacaklarım ağrıyordu, ayaklarımın altı su toplamıştı, ama kendimi zorlayıp batıya giderek gökyüzündeki güneşi takip etmeye devam ettim.

Geceleyin kürk şapkamı kulaklarıma kadar çektim ve paltomun içinde titreyip büzüştüm. Karnımın gurultusunu dinlerken çok uzun zaman önce Belge Çadırı'nın sıcak ortamında üzerinde çalıştığım haritaları gözümün önüne getirmeye çalıştım. Os Alta'dan Balakirev'e doğru yaptığım yavaş yolculuğu, Chernitsyn, Kerskii ve Polvost adlı küçük köylerin kenarından geçişimi hayal ettim ve umudumu yitirmemeye çalıştım. Karanlıklar Diyarı'na daha çok vardı ama yoluma devam etmekten, şansımın yaver gideceğini ummaktan başka çarem yoktu.

"Hâlâ hayattasın," diye fısıldadım kendi kendime karanlıkta. "Hâlâ özgürsün."

Ara sıra çiftçilerle ve yoldan geçen diğer kişilerle karşılaştım. Başıma bir bela gelebileceğini düşünerek eldivenlerimi giyindim ve elimi bıçağımın üzerinde tuttum, ama yanımdan geçen insanların dikkatini hiç çekmedim. Karnım sürekli açtı. Avcılığı ömrüm boyunca hiç beceremediğim için Balakirev'den aldığım az biraz yiyecekle, derelerden akan sularla, arada sırada denk geldiğim boş ahırlardan aşırdığım yumurta ve elmalarla idare ettim.

Geleceğin neler getireceğini ya da bu zorlu yolculuğun sonunda beni neyin beklediğini bilmiyordum, yine de nedense sersefil olmamıştım. Ömrümü yalnız geçirmiş ama hiçbir zaman gerçek anlamda tek başıma kalmamıştım. Her şeye rağmen düşündüğüm kadar da korkunç bir duruma düşmemiştim.

Bir sabah yolda beyaz badanalı, küçük bir kilise görünce kendimi içeriye girip papazın ayinine katılmaktan alamadım. Papaz ayin bitince savaşta oğlu yaralanan kadın için, ateşli hastalığa yakalanan bebek için ve de azizlere Alina Starkov'un sağlığını koruması için dualar okudu. Donup kaldım.

"Azizler, Karanlıklar Diyarı'nın kötülüklerini yok etmek için gönderilen Güneşin Elçisi'ni korusun, milletimizi yeniden bir araya getirsin" dedi papaz tok bir sesle.

Sertçe yutkundum, çabucak kiliseden çıktım. *Şimdi de senin için dua mı ediyorlar,* diye düşündüm dalgın dalgın. *Ama Karanlıklar Efendisi istediğini elde ederse, senden nef-*

ret ederler. Belki de etmelilerdi. Ravka'yı ve bana inanan insanları terk etmiyor muydum? Yalnızca benim gücüm Karanlıklar Diyarı'nı yok edebilecekken kaçmıyor muydum?

Başımı iki yana salladım. Şimdilik bunları düşünemezdim. Bir hain ve kaçaktım. Karanlıklar Efendisi'nden kurtulunca, Ravka'nın geleceğine odaklanabilirdim.

Daha hızlı adımlar atmaya başladım ve kilise çanları çalarken ormandan geçip dağların yamacında ilerledim.

Kendimi kafamdaki haritada hayal ettim, kısa süre sonra Ryevost'a varacağımı ve artık Karanlıklar Diyarı'na gitmek için en iyi yolu seçme vaktinin geldiğini düşündüm. Nehri takip edebilir ya da kuzey batıya uzanan kayalıklı dağların bulunduğu Petrazoi'ye doğru gidebilirdim. Nehrin kıyısından yürümek kolay olurdu ama bu da beni halkın yoğun olarak yaşadığı yerlerden geçmek zorunda bırakırdı. Dağlar doğrudan Karanlıklar Diyarı'na gitse de karşıma çok daha zorlu şartlar çıkaracaktı.

Shura'daki yol ayrımına gelene kadar en iyi seçeneği bulmaya çalıştım, sonra da dağ yolunda karar kıldım. Sıra dağlara gitmeden önce Ryevost'ta durmak zorundaydım. Ryevost en büyük nehir şehirlerinden biriydi. Oraya adım atarak büyük bir riski göze aldığımı biliyordum ama aynı zamanda yiyecek bir şey, içine girecek bir tür çadır veya yer yatağı olmadan hedefime varamayacağımın da farkındaydım.

Kendi başıma geçirdiğim onca günün ardından Ryevost'un kalabalık sokaklarının gürültüsü, hareketliliği bana tuhaf geldi. Başımı yere eğik tutup şapkamı aşağı kadar çek-

tim. Tüm lamba direklerinde ve dükkânların vitrinlerinde kara kalemle çizilmiş yüzümü göreceğimden emindim. Ama şehrin içine adım attıkça rahatlamaya başladım. Belki de operatalıktan kaybolduğum haberi buralara kadar ulaşmamıştı, en azından etrafa beklediğim kadar hızlı yayılmamıştı.

Kızartılmış bifteklerin ve taze ekmeğin kokusunu alınca ağzım sulandı ama karnımı bir elmayla doyurmaya çalışıp peynir ve kurutulmuş etle çantamdaki eksikleri giderdim.

Rulo halindeki, ince yer yatağımı çantama bağlamayı deneyip sırtımdaki artan yükü dağlık alanda nasıl taşıyacağımı düşünürken bir sokağın köşesinden döndüm. Tam da o sırada bir grup askerle neredeyse çarpışıyordum.

Yeşil renkli, uzun paltolarını, omuzlarındaki tüfeklerini görünce kalbim deli gibi atmaya başladı. Arkama dönüp öteki tarafa koşmayı istiyordum ama başımı önüme eğdim. Kendimi normal adımlarla yürümeye zorladım. Yanlarından geçtikten sonra şöyle bir arkama bakma riskini göze aldım. Şüpheli gözlerle bana bakıyorlardı. Aslında çok da bir şey yapıyor gibi görünmüyorlardı. Konuşuyor, şakalaşıyorlardı; içlerinden biri dışarıya çamaşırlarını asan bir kıza ıslık çalıyordu.

Ara sokaklardan birine girip kalp atışlarımın normale dönmesini bekledim. Neler oluyordu? Küçük Saray'dan kaçalı bir haftadan fazla olmuştu. Şimdiye kadar tüm askerler harekete geçirilmiş olmalıydı. Karanlıklar Efendisi'nin tüm şehirlerdeki alaylara atlılar gönderdiğinden emindim. Birinci ve İkinci Ordu'nun tüm askerleri şimdi beni arıyor olmalıydı.

Ryevost'un çıkışına doğru giderken, bir grup askerle daha karşılaştım. Bazıları izinde, bazıları görevdeydi ama hiçbiri de beni arıyor gibi durmuyordu. Bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. Bunu Baghra'ya borçlu olup olmadığımı merak ettim. Belki de Karanlıklar Efendisi'ni kaçırıldığıma veya Fjerdanlar tarafından öldürüldüğüme ikna etmeyi başarmıştı. Ya da Karanlıklar Efendisi çoktan batıya vardığımı düşünüyordu. Hiçbir şeyi şansa bırakmamaya karar verip şehirden çabucak çıkmanın yolunu aradım.

Tahmin ettiğimden daha çok vakit kaybettim ve şehrin batı ucuna ancak akşam karanlığı çöktükten uzun bir süre sonra ulaştım. Sokaklar tekin görünmeyen birkaç barın ve bir binaya yaslanmış, kendi kendine şarkı söyleyen, yaşlı, sarhoş bir adamın haricinde boş ve karanlıktı. Ben gürültülü bir hanın yanından hızlı adımlarla geçerken kapı birden açıldı ve irkiyim bir adam içeriden gelen parlak ışık ve müzik sesleriyle sokağa adım attı.

Paltomu tutarak beni yanına çekti. "Selam güzelim! Beni ısıtmaya mı geldin?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Kalıbına göre güçlüymüşsün." Sıcak nefesinde pis bira kokusunu alabiliyordum.

Beni bırak," dedim kısık bir sesle.

"Yapma şöyle, *lapushka,* " dedi. "İkimiz çok eğlenebiliriz."

"Sana beni bırak dedim!" Elimi göğsüne koyup onu it-

tim.

"Şimdi olmaz," deyip pis pis güldü ve beni barın yan tarafındaki karanlık yola çekti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bileğimi oynatıp parmaklarımın arasındaki ayna parçasının huzur verici hissini tattım. Elimi ileri uzatarak adamın gözlerine şimşek gibi bir ışık gönderdim.

Işık gözlerini kör edince adam haykırdı ve ellerini havaya kaldırıp beni bıraktı. Botkin'in öğrettiklerini hatırlayıp adamın ayağının kavisli yerine sertçe vurdum, sonra da bacağımı bileğinin arkasına geçirdim. Ayakları yerden kesilen adam sertçe yere yığıldı.

O anda barın yan tarafındaki kapı açıldı. Üniformalı bir asker elinde bir şişe *kvas*, yanında da açık seçik kıyafetli bir kadınla dışarı çıktı. Karanlıklar Efendisi'nin birliğindekilerin kapkara üniformasını giyindiğini görünce korkuya kapıldım. Asker kızarmış gözleriyle karşısındaki manzarayı, yerde yatan adamı ve başında duran beni gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu. Kolundaki kız kıkır kıkır güldü.

"Kör oldum!" diye bağırdı yerdeki adam. "Beni kör etti!"

Oprichnik önce adama, sonra da bana baktı. Benimle göz göze gelip kim olduğumu anlayınca yüz ifadesi değişti. Şansım tükenmişti. Beni başkası arıyor olmasa da Karanlıklar Efendisi'nin muhafızları arıyordu.

Oprichnik, "Sen..." diye fısıldadı.

Koştum.

Kalbim göğsümde deli gibi atarken yolun sonuna kadar koştum ve labirent gibi olan, dar ara sokaklara daldım. Ryevost'un sonlarındaki birkaç eski binayı geride bıraktıktan sonra yoldan sapıp ormandaki çalıların arasına girdim. Yanaklarıma ve alnıma dallar batarken ormanın iç kısımlarına geçtim.

Ormanda peşimdeki adamların bağırışları ve ağaçların arasından gelen ayak sesleri yükseliyordu. Nereye gideceğimi bilmeden koşmayı istiyordum ama durup onları dinledim.

Bana göre doğuda kalıyorlardı ve yolun yan taraflarını arıyorlardı. Kaç kişi olduklarını anlamam zordu.

Sessizce nefes almaya çalışırken bir su sesinin geldiğini duydum. Muhtemelen yakınlarda nehrin kollarından biri vardı. Akıntıya varabilirsem, izimi yok edebilirdim ve beni karanlıkta bulmak zorunda kalırlardı.

Suyun sesine doğru giderek ara ara durup doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimi anlamaya çalıştım. Dimdik bir yamacı çıkmakta zorlandım ve adeta emekleyerek, dallara, ağaçların köklerine tutunarak kendimi yukarıya çektim.

"Orada!" diye bağırdı aşağıda bir ses. Omzumun üzerinden aşağıya bakınca, ormanda hareket eden ışıkların tepenin yamacına doğru hareketlendiğini gördüm. Toprak ellerimin altından kayıp aldığım her nefes canımı yakarken daha da yükseğe tırmandım. Tepeye vardığımda kendimi tüm gücümle yukarı çektim ve aşağıya bir daha baktım. Üzerine ay

ışığı vuran akıntıyı görünce birden umutlandım.

Dik tepeden aşağıya kayarak inerken dengemi korumak için geriye doğru yaslandım ve cesaret edebildiğim kadar hızlı hareket ettim. Bağırma sesleri duyup arkama bakınca karanlık gökyüzünün altında peşimdeki adamların gölgelerini gördüm. Tepeye varmışlardı.

Paniğe kapılıp tepeden aşağıya hızla koşmaya ve hemen aşağıda kalan akıntıya dağdan taşlar yağdırmaya başladım. Toprak çok sertti. Ayağım kayınca öne doğru düştüm, yere çarparken iki elimi yere sürttüm, yavaşlayamadım ve tepeden aşağı yuvarlanıp buz gibi sulara gömüldüm.

Bir anlığına kalbimin durduğunu hissettim. Suyun yüzeyine çıkmaya çalışırken soğuğun vücudumu sıkıca tutan, acımasız, buzdan, kocaman bir el gibi olduğunu hissettim. Ardından başım suyun üstüne çıktı, zar zor nefes aldım ve akıntı beni kapıp tekrar içine çekmeden havayı içime çektim. Ne kadar süre suyun altında kaldığımı anlamadım. Bir sonraki nefesimden, ellerimdeki, ayaklarımdaki giderek artan uyuşma hissinden başka bir şey düşünmedim.

En sonunda tekrar suyun üzerine çıkamayacağımı düşündüğüm anda akıntı beni alıp sakin, sessiz bir su birikintisine çekti. Bir kayaya tutundum ve kendimi sığ tarafa çekip ayağımı yere basmaya çalıştım. Islanan paltomun ağırlığıyla sendelerken, çizmelerimin pürüzsüz nehir taşlarının üzerinde kaydığını hissettim.

Nasıl yaptığımı anlamadım ama kendimi ormana atmayı başardım. Kalın çalıların önüne kadar soğuktan titreyerek,

öksüre öksüre boğazıma kaçan suları çıkarmaya çalışarak gittim ve kendimi yere bıraktım.

Hayatımın en kötü gecesini yaşıyordum. Paltom sırılsıklamdı. Çizmelerimin içindeki parmaklarım uyuşmuştu. Duyduğum her sesle irkiliyor, yakalandığımı sanıyordum. Kürk şapkam, yiyeceklerimi taşıyan çantam, yatağım akıntıda bir yerlerde kaybolmuştu; dolayısıyla Ryevost'a yaptığım berbat yolculuk da hiçbir işe yaramamıştı. Para kesem kaybolmuştu. En azından bıçağım hâlâ belimde duruyordu.

Şafak sökmek üzereyken çizmelerimi kurutmak ve soğuk ellerimi ısıtmak için biraz güneş ışığı çağırdım. Uykuya daldığımda rüyamda Baghra'nın bıçağımı boğazıma dayadığını ve kulağıma eğilip pis pis kahkaha attığını gördüm.

Kalbimin deli gibi attığını hissedip ormandaki hareketli sesleri duyarak uyandım. Bir ağacın köküne yaslanmış, çalıların arkasına saklanıp uykuya dalmıştım. Oturduğum yerden hiç kimseyi görmüyordum, ama uzaklardan gelen sesleri duyabiliyordum. Tereddüt ederek olduğum yerde donup kaldım ve ne yapacağımı bilemedim. Harekete geçersem bulunduğum yerden vazgeçmeyi göze alacaktım, ama sessizce dursam da her an yakalanabilirdim.

Sesler yakına geldikçe kalp atışlarım hızlandı. Yaprakların arasında kısa boylu, sakallı bir askeri görür gibi oldum. İki eliyle tüfeğini tutmuştu ama beni öldürmeyeceğini biliyordum. Çünkü çok değerli biriydim. Bu da ölmeyi göze alırsam bana büyük bir avantaj sağlardı.

Beni alıp götüremeyecekler. Aklımda aniden çok net düşünceler belirdi. *Geri dönmeyeceğim.*

Bileğimi bükerek sol elimle aynalardan birini açtım. Diğer elimle bıçağımı belimden çıkardım ve Grisha çeliğinin ağırlığını avucumda hissettim. Sessizce yere çömelip sesleri dinleyerek biraz bekledim. Korkuyordum ama bir yandan da cesaretime şaşıyordum.

Sakallı askerin yanıma yaklaşmasını yaprakların arasından izledim. Aramızda bir-iki metre vardı, boynundan aşağı terlerin aktığını, sabah ışıklarının tüfeğinin namlusunda parıldadığını görünce bir anlığına doğrudan bana baktığını sandım. Ormanın içlerinden bir yerden bir çağırma sesi geldi. Asker onlara cevap verdi: "*Nichyevo*!" Yani, "hiçbir şey yok," dedi.

Ardından dönerek benden uzaklaştı. Hayretler içinde onu izledim.

Seslerin gittikçe uzaklaşmasını ve ayak seslerinin azalışını dinledim. Gerçekten de bu kadar şanslı olabilir miydim? Bir şekilde benimkiyle bir başka yolcunun veya bir hayvanın izlerini mi karıştırmışlardı? Yoksa bana bir tür oyun mu oynuyorlardı? Yerimden kıpırdamadan, sadece ormanın sıradan seslerini; böceklerin tıkırtısını, kuşların ötüşünü, rüzgârın ağaçların arasında esişini duyana dek bekledim.

En sonunda aynayı tekrar eldivenimin içine koydum ve ürpererek derin bir nefes aldım. Bucağımı belimdeki kılıfına yerleştirerek yavaşça çömeldiğim yerden kalktım. Yerde buruş buruş duran, üstü hâlâ nemli paltoma uzanıp arkamda yavaşça atılan adımın çıtırtısıyla donup kaldım.

Yüreğim ağzıma gelirken topuğumun üzerinde arkama döndüm ve dalların arasında kısmen görünen, benden sadece birkaç adım geride duran adamı fark ettim. Sakallı askere öyle çok odaklanmıştım ki, arkamda biri olduğunu anlamamıştım. Anında bıçağımı çekerek, adam ağacın arasından sessizce çıkarken aynayı yukarı kaldırdım. Halüsinasyon gördüğümü sandım ve boş boş karşımdaki adama baktım.

Malyen.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Malyen işaretparmağını beni uyarırcasına dudaklarına götürüp gözlerimin içine baktı. Bir süre bekleyerek etrafı dinledi ve ardından bana onu takip etmemi işaret edip ormana döndü. Paltomu tutup çabucak arkasından giderken ona yetişmek için elimden geleni yaptım. Ama bu hiç de kolay olmadı. Sessizce hareket ediyor, dalların arasında, başka kişilerin göremediği gizli bir yolu izlercesine bir gölge gibi süzülüyordu.

Beni akıntıya doğru geri götürdü. Karşıya geçebileceğimiz sığ bir kıvrıma vardı. Buz gibi su tekrar çizmelerime dolarken yüzümü ekşittim. Diğer tarafa geçince izimizi kaybettirmek için geri döndü.

Aklımda biriken sayısız sorular dillendirilmeyi bekliyor, düşünceler başımı döndürüyordu. Malyen beni nasıl bulmuştu? O da diğer askerle birlikte beni mi arıyordu? Bana yardım etmesi ne anlama geliyordu? Uzanıp ona dokunmayı, gerçek olup olmadığını anlamayı istiyordu. Kollarımı sevinçle boynuna atmayı istiyordu. Küçük Saray'da bana

söylediği sözler için gözüne yumruk atmayı istiyordum.

Çıt çıkarmadan saatlerce yürüdük. Arada sırada bana durmamı işaret ediyordu, ben de o izlerimizi yok etmek için ağaçların arasında kaybolunca dönmesini bekliyordum. Ağarmaya başladığında taçlı bir patikayı çıkmaya başladık. Akıntının beni nerede kenara attığını bilmiyordum, ama Malyen'in beni Petrazoi'ye doğru götürdüğünden epey emindim.

Attığım her adımla canım yanıyordu. Çizmelerim hâlâ ıslaktı, topuklarımda ve ayak parmaklarımda yeni su kabarcıkları çıkmıştı. Ormanda geçen berbat geceden geriye kafamı zonklatan bir baş ağrısı kalmıştı. Açlıktan başım dönüyordu, ama halimden şikâyet edip durmayacaktım. Malyen beni dağın yukarılarına çıkarırken taşlara basan ayaklarım halsizlikten titriyor, boğazım susuzluktan parçalanıyordu. Malyen en sonunda durduğunda dağın yüksek kısımlarında dışa çıkık, devasa bir kayanın ve birkaç eğri büğrü çam ağacının bizi gözlerden sakladığı bir yere varmıştık.

"Burada dur," dedi çantasını yere bırakırken. Sağlam adımlarla yere basarak dağdan aşağı indi. Kayaların üzerindeki aksak adımlarımın izlerini yok etmeye gittiğinden emindim.

Dinlenme fırsatını bulduğuma sevinip kendimi yere bırakıp gözlerimi kapattım. Ayaklarım zonkluyordu ama çizmelerimi çıkarırsam bir daha giyinemeyeceğimden korkuyordum. Başım önüme düşüyordu ama uyuyamazdım. Şimdi olmazdı. Aklımda binlerce soru vardı ve özellikle de bir tanesi sabahı bile bekleyemezdi.

Malyen sessizce yukarı çıktığında akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Malyen karşıma oturdu, çantasından matarasını çıkardı. Bir yudum su içtikten sonra, elinin tersiyle ağzını silip suyu bana uzattı. Matarayı kafama diktim.

"Yavaş," dedi. "O su yarın akşama kadar bize yetmek zorunda."

"Özür dilerim," diyerek matarayı ona geri uzattım.

"Bu akşam ateş yakmamalıyız. Bu riski göze alamayız," dedi ve çöken karanlığa doğru baktı. "Belki yarın akşam."

Başımı salladım. Dağa çıktığımız sürede paltom kurumuştu ama kolları hâlâ biraz nemliydi. Kendimi kirli, üşümüş, üzeri dağınık hissediyordum. En çok da önündeki mucizenin sersemliğini yaşıyordum. Ama bu konunun beklemesi gerekiyordu. Alacağım cevaptan korksam da aklımı en çok kurcalayan soruyu sordum.

"Malyen." Başını çevirip bana bakana kadar bekledim. "Sürüyü buldunuz mu? Morozova'nın geyiğini ele geçirdiniz mi?"

Dizinin üzerindeki parmaklarını oynattı. "Ne önemi var ki?"

"Uzun hikâye. Bilmem gerek, Karanlıklar Efendisi geyiği eline geçirdi mi?"

"Hayır."

"Ama ele geçirmek üzere, değil mi?"

Başını salladı. "Ama..."

"Ama ne?"

Tereddüt etti. Günün son ışıklarının altında yüzündeki

pişkin gülümsemenin izini yakaladım. "Ben olmadan başa bileceklerini sanmam."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "O kadar iyisin ondan mı?"

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Belki de ondan. Beni yanlış anlama. Diğerleri de izcilikte iyilerdi, Birinci Ordu'daki en becerikli kişilerdir, ama… sürünün izini sürmek için onları sezebilmelisin. Ne de olsa sıradan hayvanlar değiller."

Ve sen de sıradan bir izci değilsin, diye düşünmeme rağmen ona hiçbir şey söylemedim. Onu izledim ve Karanlıklar Efendisi'nin bir zamanlar kendi yeteneklerimizi anlamakla ilgili söylediği sözleri düşündüm. Malyen'in yeteneği sırf şanstan veya çalışmadan öte olabilir miydi? Kendisine olan özgüvenini hiç yitirmemişti ama bunun kibirli bir tavır olduğunu sanmıyordum.

"Umarım haklı çıkarsın," diye söylendim.

"Şimdi sen de benim soruma cevap ver," dedi, sesinde sert bir ton vardı. "Neden kaçtın?"

Karşılaştığımızdan bu yana ilk kez Malyen'in Küçük Saray'dan neden kaçtığıma, Karanlıklar Efendisi'nin beni neden aradığına dair bir fikri olmadığını fark ettim. Onu son gördüğümde, ona resmen gözümden kaybolmasını söylemiştim, fakat yine de her şeyi ardında bırakmış, yardımına koşmuştu. Bir açıklama duymayı hak ediyordu ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. İç çekerek elimle yüzümü ovuşturdum. Bizi neye bulaştırmıştım böyle?

"Dünyayı kurtarmaya çalıştığımı söylesem, bana inanır mısın?"

Sert gözleriyle dik dik bana baktı. "Yani arkanı dönüp koşa koşa ona gideceğin bir tür sevgili tartışmasının parçası değil mi bunlar?"

"Hayır!" dedim şaşkınlık içinde. "Öyle değil… biz…" Doğru kelimeleri bulamadım, ardında güldüm. "Keşke en azından öyle bir şey olsaydı."

Malyen uzunca bir süre sessizce durdu. Ardından bir tür karara varmışçasına, "Pekâlâ," dedi. Ayağa kalkarak gerindi ve tüfeğini omzuna attı. Çantasından kalın, yün bir battaniye çıkarıp battaniyeyi bana attı.

"Biraz dinlen," dedi. "İlk nöbeti ben tutarım." Sonra da sırtını bana döndü ve geride bıraktığımız vadinin üzerinde yükselen aya baktı.

Sert yere kıvrılıp ısınmak için battaniyeye sıkıca sarıldım.

Her tarafıma batan taşlara rağmen ağırlaşan gözkapaklarım kapandığında, bitkinliğin beni tükettiğini hissettim. "Malyen," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Beni bulduğun için sana teşekkür ederim."

Rüya olup olmadığını anlamadım ama karanlıkta bir yerde fısıldayarak, "Seve seve," dediğini duydum.

Ardından kendimi uykunun kollarına bıraktım.

www.webcanavari.net

İki nöbeti de Malyen tuttu ve gece boyunca uyumama izin verdi. Sabah olunca bana bir parça kurutulmuş et uzatıp "Anlat," dedi.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum; bu yüzden de en kötü haberle sözlerime başladım. "Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı'nı silah olarak kullanmayı planlıyor."

Malyen buna hiç şaşırmadı. "Onu nasıl yapacakmış?"

"Karanlıklar Diyarı'nı büyütecek, Ravka'ya, Fjerda'ya, direnişle karşılaştığı her yere yayacak. Ama ben volcraları ondan uzak tutmadan bunu yapamaz. Morozova'nın sürüsü hakkında ne biliyorsun?"

"Çok fazla bilgim yok. Sadece çok değerli olduğundan haberdarım." Vadiye baktı. "Bir de senin için olduğunu biliyorum. Sürünün yerini bulup erkek geyiği yakalamamız veya köşeye sıkıştırmamız söylendi. Kesinlikle öldürülmeyecekmiş."

Başımı sallayıp büyüteçlerin nasıl işlediğini bildiğimi kadarıyla açıklamaya çalıştım ve bunun için Ivan'ın bir Sherborn ayısını, Marie'nin de bir foku öldürmek zorunda kaldığını anlattım. "Her Grisha'nın büyütecini hakkıyla elde etmesi gerekir," diyerek sözlerimi tamamladım. "Aynı şey geyik için de geçerli ama bunun anlımda yazdığına inanmıyorum."

Malyen birden, "Hadi yürüyelim," dedi. "Geri kalanını yolda bana anlatırsın. Dağların iç taraflarına geçsek daha iyi olur."

Battaniyeyi çantasına koyarak geceyi burada geçirdiğimizi ele verecek tüm izleri yok etmeye çalıştı. Sonra da dik, taşlı bir yola yöneldi. Yayı çantasına bağlıydı ama tüfeğini her an ateşe hazır halde tutuyordu.

Ayaklarım attığım her adıma itiraz ediyordu ama Malyen'in peşinden gittim ve hikâyenin geri kalanını dilim döndüğünce anlattım. Ona Baghra'nın bana söylediklerinden, Karanlıklar Diyarı'nın ortaya çıkışından, Karanlıklar Efendisi'nin gücümü kullanabilmek için hazırlamayı düşündüğü kolyeden ve en sonunda da Os Kervo'da beni bekleyen gemiden bahsettim.

Sözlerim bitince Malyen, "Baghra'yı dinlememeliydin," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Birden bana döndü, neredeyse çarpışıyorduk. "Karanlıklar Diyarı'na vardığında ne olacak sanıyorsun? O gemiye binince ne olacağını düşünüyorsun? Karanlıklar Efendisi'nin

gücü Gerçek Deniz'in kıyısında bitiyor mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Seni bulması, o kolyeyi boynuna geçirmesi an meselesi." Topuğuna basıp arkasına dönerek yolda ilerlemeye devam etti ve beni orda şaşkınlık içinde bıraktı. Bacaklarımı hareket ettirip ona yetişmeye çalıştım.

Baghra'nın planı dört dörtlük olmayabilirdi, ama başka ne seçeneğimiz vardı ki? Baghra'nın kolumu sıkıca tutuşunu ve telaşlı gözlerindeki korkuyu hatırladım. Karanlıklar Efendisi'nin Morozova'nın sürüsünün yerini bulabileceğine hiç ihtimal vermemişti.

Kış şöleninin düzenlendiği akşam gerçekten de paniğe kapılmış, yine de bana yardım etmeye çalışmıştı. Oğlu kadar acımasız olsa risk almayı istemez, doğrudan boğazımı keserdi. *Belki de bu hepimizin hayrına olurdu,* diye düşündüm sıkıntıyla.

Uzunca bir süre sessizlik içinde yürüyüp zikzak gibi uzanan ve bizi yavaşlatan patikadan dağa çıktık. Bazı yerlerde geçilecek yer o kadar daralıyordu ki biraz yükseğe çıkmak için küçük, temkinli adımlar atmaktan ve azizlerin bize acımasını dilemekten başka bir şey yapamıyordum. Öğlen yaklaşırken ilk tepeden aşağı inip ondan daha dik, daha yüksek oluşuyla canımı sıkan ikinci dağa yöneldik.

Önündeki yola bakıp umutsuzluktan kurtulmaya çalışırken bir adımımı diğerinin önüne attım. Ne kadar çok olumsuz şeyler düşünürsem, Malyen'in başına kötü bir şeyler geleceğinden o kadar çok endişe duyuyordum. İkimizin

de hayatını lanetlediğim hissini üzerimden atamıyordum. Karanlıklar Efendisi beni canlı olarak ele geçirmek isteyecekti, peki Malyen'e ne yapacaktı? Kendi korkularıma, geleceğime öyle odaklanmıştım ki Malyen'in ne yaptığını, nelerden vazgeçmeyi göze aldığını çok fazla düşünememiştim. Orduya, arkadaşlarına dönemez, izcilik görevini yeniden yapamazdı. Daha da kötüsü askerden kaçmış, belki de vatana ihanet suçunu işlemişti ve bunun cezası da idamdı.

Akşam karanlığı çökene kadar eğri büğrü ağaçların gözlerden kaybolduğu, kış ayından kalan buzların bazı yerlerde henüz erimediği yüksekliğe çıkmıştık. Peynirden, kurutulmuş biftekten çok az bir parça yedik. Malyen ateş yakmanın hâlâ riskli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden sessizlik içinde battaniyenin altına sokulduk ve etrafımızda rüzgâr uğuldarken omuzlarımız birbirine değecek kadar birbirimize yakın durduk.

Tam ben sızmak üzereyken Malyen aniden, "Yarın bizi kuzeye götüreceğim," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Kuzeye mi?"

"Tsibeya'ya."

Duyduklarıma inanamadım, "Geyiğin peşinden gitmeyi mi istiyorsun?" dedim.

"Onu bulabileceğimi biliyorum."

"Tabii Karanlıklar Efendisi senden önce bulmadıysa."

"Hayır, bulamamıştır," dedi. Başını iki yana salladığını hissettim. "Geyik hâlâ arazilerde geziyor. Varlığını sezebiliyorum."

Sözleri bana Karanlıklar Efendisi'nin Baghra'nın kulübesine giden yolda boynuzla ilgili söylediği şeyleri hatırlattı. *Bu kaderinde var, Alina. Hissedebiliyorum.*

"Peki ya biz onu bulmadan Karanlıklar Efendisi bizi bulursa?" diye sordum.

"Ömrünün geri kalanını kaçarak geçiremezsin, Alina. Boynuzun seni güçlü kılacağını kendin söyledin. Onu alt edebilecek kadar da güçlü olacak mısın?"

"Herhalde."

"O zaman bunu yapmak zorundayız."

"Bizi yakalarsa seni öldürür."

"Biliyorum."

"Azizler aşkına Malyen. Neden peşimden geldin? Bunu neden yaptın?"

İç çekip elini kısa saçına attı. "Bilmiyorum. Tsibeya'ya dönüş yolunu yarıladığımızda geri dönmemizi ve *seni* bulmamızı söyleyen emirler aldık. Ben de öyle yaptım. En çok da özellikle sen Ryevost'ta kendini belli ettikten sonra diğer askerleri başka yöne çekmekle uğraştım.

"Şimdi asker kaçağı durumuna mı düştün?"

"Evet."

"Benim yüzümden mi?"

"Evet."

Gözlerime yaşlar dolarken zar zor yutkundum ama sesim çatlamadan konuşmayı başardım. "Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim."

Malyen hiç alışık olmadığım, soğuk, sert ses tonuyla,

"Ölmekten korkmuyorum, Alina," dedi. "Ama mücadele etmeden hiçbir şeyden vazgeçmemizi de istemiyorum. O geyiğin peşine düşmek zorundayız."

Söylediklerini uzunca bir süre düşündüm. En sonunda fısıldayarak, "Tamam," dedim.

Buna cevaben bir horlama sesi duydum. Malyen çoktan uykuya dalmıştı.

Malyen sonraki birkaç gün boyunca hızlı adımlarla yürüdü ama belki de gururuma yediremediğimden, belki de korktuğumdan ona yavaşlamasını söylemeydim. Önümüzdeki tepelerde ara sıra keçiler gördük ve masmavi bir gölün kenarında bir gece geçirdik, ama çoğunlukla gri kayalarla kaplı arazilerde, iç karartıcı gökyüzünün altında yürüdük.

Malyen'in sessizliği de canımı sıkıyordu. Karanlıklar Efendisi için geyiğin izini sürmeye nasıl başladığını, son beş ayda günlerinin nasıl geçtiğini sormayı istiyordum, ama sorularıma tek kelimelik, aksi cevaplar alıyordum. Bazen de tamamen duymazdan geliniyordum. Kendimi acayip yorgun ve aç hissettiğimde alıngan alıngan arkasından ona bakıyor, içimden dikkatini çekebilmek için başına vurmayı geçiriyordum. Çoğu zaman sadece endişelerimle başa çıkmaya çalışıyordum. Malyen'in benimle birlikte gelme kararını aldığına pişman olacağından korkuyordum. Tsibeya'nın uçsuz bucaksız arazilerinde aradığımız geyiği bulmanın imkânsızlığına kafa yoruyordum. Ama her şeyden önemlisi kaygıyla

Karanlıklar Efendisi'nin bizi yakalarsa Malyen'e neler yapacağını düşünüyordum.

En sonunda Petrazoi'nin dışında kalan, kuzeybatıdaki dağlardan aşağı inerken, tehlikeli dağları ve soğuk rüzgârları geride bırakmanın sevincini yaşadım. Ağaçların bulunduğu yere inip bizi kucaklayan ormana girince moralimin biraz düzeldiğini hissettim. Acımasız arazilerde yürüyerek geçen günlerin ardından çam ağaçlarından dökülen iğne yaprakların yumuşacık bir örtü gibi kapattığı topraklara adım atmak, çalıların arasındaki hayvanların hışırtılarını işitmek, ormanın kokusunu içimize çekerek temiz bir hava almak çok güzeldi.

Yavaş yavaş akan bir derenin yanında kamp yapmak için durduk. Malyen ateş yakmak için etraftan ince dallar toplarken bir şarkı mırıldanmaya başlar gibi oldum. Küçük bir ışık çağırıp ışığı ateş yakmak için ince dalların ortasına yönlendirdim ama Malyen yaptığımdan hiç etkilenmemiş gibi durdu. Ormanda gözlerden kaybolarak avladığı bir tavşanla geri döndü. Tavşanı temizleyip ateşte pişirdik. Yüzündeki donuk ifadeyle kendime düşen eti kıtlıktan çıkmış gibi yiyişimi ve ardından açlığımı bastıramayıp iç çekişimi izledi.

"Miden genişlemese karnını doyurman daha kolay olurdu," diye söylendi yemeğini bitirip sırt çantasına uzanırken. Ellerini birleştirip başının altına yastık gibi koydu.

Ona aldırış etmedim. Küçük Saray'ı terk ettiğimden bu yana ilk kez vücudumun ısındığını hissediyordum. Malyen'in horlaması da dahil hiçbir şey bunun tadını çıkarmama

engel olamazdı.

Tsibeya'nın kuzey tarafına doğru ilerlemeden önce yanımıza yiyecek bir şeyler almalıydık, ama avcıların kullandığı ve Petrazoi'nin kuzey tarafında kalan köylerden birine giden bir yol bulmamız bir buçuk günümüzü aldı. İnsanların yaşadığı bölgelere yaklaştıkça Malyen'in gerginliği artıyordu. Dakikalarca gözlerden kayboluyor, önden yürüyüp etrafı gözlüyor, köye giden anayola paralel ilerlemeye çalışıyordu.

Öğlenin erken saatlerinde üzerinde çirkin görünümlü, kahverengi bir ceket ve başında kulakları örten, kürk bir şapkayla geri geldi.

"Onları nereden buldun?" diye sordum.

"Kapısı kilitlenmemiş bir evden aldım," dedi suçluluk hissederek. "Ama aldığım yere biraz bozukluk bıraktım. Evlerin hepsinin boş olması bana tuhaf geldi. Yol boyunca tek bir kişiyle de karşılaşmadım."

"Belki de günlerden pazardır," dedim. Küçük Saray'dan ayrıldığımdan bu yana günleri takip edememiştim. "Kiliseye gitmiş olabilirler."

"Belki de öyledir," dedi Malyen. Ama eski askeri paltosunu ve şapkasını bir ağacın yanına saklarken endişeli gibi duruyordu.

Köyün bir kilometre kadar uzağındayken davulların sesini duyduk. Biz yola yaklaştıkça sesler yükseldi ve bir süre

sonra çanları, kemanları, insanlardan gelen neşe dolu alkışları duyduk. Malyen ileriyi daha iyi görebilmek için ağaçlardan birine tırmandı. Aşağıya indiğinde yüzündeki endişe biraz azalmıştı.

"Her taraf insanlarla dolu. Yolda yürüyen yüzlerce insan var, şölen arabasını gördüm."

"Kutlama haftası!" dedim sevinçle.

İlkbahar oruçları başlamadan bir hafta önce tüm soylular halklarıyla birlikte içi şekerlemelerle, peynirlerle ve ekmeklerle dolu şölen arabasına binerlerdi. Köyün kilisesinden soylunun malikânesine kadar geçit töreni yapılırdı. Soylunun malikânesinin kapıları köylülere ve kölelere açılır, hepsine çay ve *blini* sunulurdu. Bölgedeki kızlar kırmızı *sarafan* giyer, yaklaşan ilkbaharı kutlamak için saçlarına çiçekler takarlardı.

Şölen haftası geldiğinde yetimhanedeki en güzel günlerimi yaşardım. Dersler erkenden bitirilir, evi temizlemeye ve pastaları pişirmek için yardıma gönderilirdik. Dük Keramsov Os Alta'dan her zaman dönüşünü bu günlere denk getirirdi. Hep birlikte şölen arabasına binerdik, Dük Keramsov önünden geçtiğimiz her çiftlikte durup *kvas* içerek çiftçilere kekler ve şekerlemeler ikram ederdi. Dük'ün yanında oturup köylüler bizi sevgiyle alkışlarlarken kendimizi soylular gibi hissederdik."

"Gidip bir bakabilir miyiz, Malyen?" diye sordum hevesle.

Malyen kaşlarını çattı ama bir yandan da Keramzin'de-

ki en mutlu anılarımızı hatırlayıp tereddüte düştüğünü gördüm. Ardından yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ. Kalabalığın arasına karışırız."

Yoldan geçen insanların arasına katılıp keman ve davul çalan adamlarla, ellerinin ucuna rengârenk kurdeleler bağlanmış küçük kızlara eşlik ettik. Köy meydanından geçerken, esnaflar dışarı çıkıp el çanlarını çaldı ve müzisyenlere alkışlarıyla eşlik etti. Malyen kürk ve erzak almak için durunca kalın bir dilim peyniri çantasına koyduğunu görüp dilimi çıkardım. Uzunca bir süre peynir yemeyi istemiyordum.

Malyen bana dur diyemeden, kalabalığın arasına daldım ve şölen arabasının peşinden giden insanların yanından süzüldüm. Tombul ellerinin birinde bir şişe *kvas* olan, kırmızı yanaklı bir adam at arabasında bir o yana bir bu yana gidiyor, şarkı söylüyor ve onları takip eden köylülere ekmek veriyordu. Elimi uzatıp sıcak, içi kremalı bir dilim kek kaptım.

"Bu, sana güzel kız," diye bağırdı adam, az kalsın üzerime düşüyordu.

Kek çok müthiş kokuyordu. Adama teşekkür ettikten sonra yüzüm gülerek Malyen'in yanına döndüm.

Malyen kolumdan tutup beni iki evin arasında kalan çamurlu patikaya çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Beni kimse görmedi. Adam beni köylü kızlardan biri sandı."

"Şu an hiç risk alamayız."

"Ne yani kekten bir parça almak istemiyor musun?"

Tereddüt etti. "Öyle bir şey demedim."

"Sana bir ısırık verecektim ama madem istemiyorsun hepsini kendim yerim."

Malyen keke elini uzattı ama kolumu yukarı kaldırdım ve bir sağa bir sola yatıp elinden kaçtım. Şaşırdığını görebiliyordum, bu da hoşuma gidiyordu. Hatırladığı o eski, sakar kız değildim.

"Çocuk gibisin," diye homurdanarak şansını bir daha denedi.

"Olabilir ama elinde leziz bir dilim kek olan çocuğum."

Sesleri önce hangimiz duyduk bilmiyorum ama ikimiz de aniden yanımıza birilerinin geldiğini fark edip kaskatı kesildik. İki adam boş patikada bize arkadan sessizce yaklaşmıştı. Malyen daha arkasını dönemeden adamlardan biri koca man, keskin bir bıçağı Malyen'in boğazına dayadı ve diğeri de pis eliyle ağzımı kapattı.

"Sessiz olun," dedi eli bıçaklı adam. "Yoksa boğazınızı keserim." Saçları yağlı, suratı ince ve uzundu.

Malyen'in boğazına dayalı bıçağa bakıp hafifçe başımı salladım. Arkamdaki adamın eli ağzımın kenarından kaydı, ama adam diğer eliyle kolumu sıkıca tutmuştu.

"Paraları verin," dedi bıçaklı serseri.

"Bizi soyacak mısın?" dedim.

Beni tutan adam, "Aynen öyle," diyerek beni sarstı.

Kendimi tutamadım. Kaçak olduğumuz için yakalanmadığımızı ve bu adamların birer hırsız olduğunu anlayınca içim rahatladı, güldüm.

Hırsızlar da Malyen de bana kafayı yemişim gibi baktı.

"Saf mı bu kız?" diye sordu beni tutan adam.

"Evet," dedi Malyen ve susmamı işaret edercesine gözlerimin içine baktı. "Biraz öyledir."

"Paralar dedim. Çabuk." Uzun suratlı adamın sabrı taşıyordu.

Malyen dikkatlice ceketinin iç cebine uzanarak para kesesini çıkarıp adama uzattı. Adam kesenin hafif olduğunu anlayınca homurdandı ve kaşlarını çattı.

"Bu kadarcık mı? Çantanda ne var?"

"Çok bir şey yok, kürkle yiyecek var," diye yanıtladı Malyen.

"Göster bakalım."

Malyen sırt çantasını yavaşça yere indirip açtı ve harsızlara içindekileri üstten gösterdi. Yün battaniyeye sarılı tüfeği çok belli oluyordu.

"Hıh," dedi uzun suratlı adam. "Bak güzel bir tüfeğin varmış. Haksız mıyım Lev?"

Arkamdaki adam bir eliyle sıkıca bileğimi tutarken diğeriyle çantanın içine uzanıp tüfeği çıkardı. "Çok güzel," dedi. "Çantası da askeriyedekilere benziyor." Kalbime bir ağrı saplandı.

"Yani?" diye sordu diğer adam.

"Yanisi Rikov Chernast'ın dış kesimlerinde bir askerin kaybolduğunu söylemişti. Güneye gidip bir daha da geri dönmediğinden bahsediyorlardı. Belki de bir asker kaçağını yakalamışızdır."

Uzun suratlı adam meraklı gözlerle Malyen'e bakınca

alacağı ödül parasını düşünmeye başladığını anında anladım. Diğer şeylerden haberi yoktu.

"Ne dersin, evlat? Kaçak değilsin, değil mi?"

"Çanta ağabeyimin," dedi Malyen hiçbir şey çaktırmadan.

"Olabilir. Belki de Chernast'taki askeri geminin kaptanı çantayı da seni de beraber görmek ister."

Malyen omuz silkti. "Çok güzel. Ben de ona seve seve bizi soymaya kalktığını söylerim."

Lev bundan hoşlanmamış gibiydi. "Hadi parayı alıp gidelim."

"Olmaz," dedi diğer adam ve gözlerini kısarak Malyen'e baktı. "Bu adam ya askerden kaçtı ya da bu çantayı birisinden aldı. Ne olursa olsun kaptan bunu duyunca bize iyi para verir."

"Peki kız?" diye soran Lev bir kez daha omuz silkti.

"Bu herifle birlikte olduğuna göre o da bir şeyler karıştırmıştı. O da bir yerlerden firar etmiş olabilir. Öyle değilse bile biraz eğleniriz. Ne dersin, fıstık?"

"Ona dokunmayın," diye kızdı Malyen öne atılarak.

Uzun suratlı adam ani bir hareketle bıçağının kabzasını sertçe Malyen'in kafasına indirdi. Malyen sendeledi, bir dizi yere değdi ve şakağından kanlar aktı.

"Hayır!" diye bağırdım. Beni tutan adam tekrar eliyle ağzımı kapatıp kolumu bıraktı. Beklediğim an gelmişti. Bileğimi açarak parmaklarımın arasına aynayı aldım.

Uzun suratlı adam elinde bıçağıyla Malyen'in başında

duruyordu. "Kaptan ölüne de dirine de aynı parayı verebilir."

Bıçağını savurdu. Aynayı çevirip gözlerine parlak ışıklar gönderdim. Adam tereddüt etti ve ellerini kaldırıp ışıktan korunmaya çalıştı. Malyen aradığı fırsatı yakalamıştı. Ayağa fırladı, tüm gücüyle adamı tutup yere çaktı.

Lev, Malyen'in tüfeğini kullanmak için beni bıraktı, ama ben de arkama dönerek aynayı çevirdim ve adamın gözlerini kör ettim.

"Bu da ne..." diye söylendi gözlerini kısarken. O kendine gelmeden kasığına dizimi geçirdim. Lev kıvranırken ellerimi başının arkasına koyup dizimi bu kez de kafasına geçirdim. Tiksinti verici, acı bir ses geldi. Adamın burnunu tutup parmaklarının arasından kanların boşaldığını görürken geri çekildim.

"Yaptım!" diye haykırdım. *Keşke Botkin de bunları görseydi,* diye düşündüm.

"Hadi gel!" dedi Malyen, sevinç gösterimi yarıda kesti. Arkama dönerek uzun suratlı adamın baygın halde çamurda yattığını gördüm.

Malyen çantasını çekip adamdan alarak patikanın öteki tarafına, geçit töreninin gürültüsünden uzağa koştu. Lev inliyordu, ama tüfeği tutmaya da devam ediyordu. Karnını sağlam bir tekme attım ve Malyen'in peşinden gittim.

Boş dükkânların, evlerin önünden hızlıca geçerek çamurlu anayola çıktık ve oradan da ormana, ağaçların güvenli ortamına kaçtık. Malyen tazı gibi koştu, bizi küçük bir dere-

den, tepelerden geçirdi. Kendimi kilometrelerce koşmuş gibi hissediyordum. Şahsen hırsızların bizi buraya kadar kovalayacak durumda olduklarını sanmıyordum ama soluk soluğa kalmışken bunu Malyen'e söyleyebileceğime de inanmıyordum. Malyen en sonunda yavaşlayıp durdu. Eğilip ellerini dizkapaklarına koydu ve kesik kesik nefes aldı.

Kalbim kaburgalarıma çarpacak kadar güçlü atarken yere yığıldım, sırtüstü uzandım. Kulaklarım alev alev yanarken öğlen güneşini ağaç dallarının arasından içime çekip nefes almaya çalıştım. Konuşabilecek duruma geldiğimi anlayınca dirseklerimden destek alarak doğruldum ve, "İyi misin?" diye sordum.

Malyen yavaşça başındaki yaraya dokundu. Kanaması durmuş olsa da canının yandığı belli oluyordu. "İyiyim."

"Sence etrafa haber yayarlar mı?"

"Elbette. Bildiklerine karşılık birilerinden para koparmak için şanslarını denerler."

"Azizler aşkına!"

"Şimdilik bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," dedi ve ardından gülümseyerek beni şaşırttı. "Öyle dövüşmeyi de nereden öğrendin?"

"Grisha derslerinden," diye fısıldadım kendimle gurur duyarak. "Kasığa tekmenin tarihi sırları."

"İşe yarasın yeter."

Güldüm. "Botkin de hep böyle derdi. 'Öyle gösteri yapar gibi dövüşme, çabucak düşmanın işini hallet,'" dedim eskiden paralı askerlik yapan eğitmenimin ağır aksanını tak-

lit ederek.

"Akıllı adammış."

"Karanlıklar Efendisi, Grishaların kendilerini savunmak için sadece güçlerine bel bağlamamalarının daha iyi olacağını söylerdi." Bunları söylediğime daha kelimeler ağzımdan çıkarken pişman oldum. Malyen'in yüzündeki gülümseme hemen kayboldu.

"O da akıllıymış," dedi Malyen soğuk bir tonla ve bakışlarını ormana çevirdi. Bir dakika sonra, " Artık doğrudan Karanlıklar Diyarı'na gitmeyeceğini bilecektir," dedi. "Geyiğin peşinde olduğumuzu tahmin edecektir." Yüzündeki düşünceli ifadeyle yanıma oturdu. Bu savaşta çok avantajlı bir durumda değildik ve az önce işimizi daha da zorlaştırmıştık.

"Köye gitmemeliydik," dedi hüzünle.

Koluna hafifçe bir yumruk attım. "Birilerinin çıkıp bizi soymaya çalışacağını bilemezdik. İnsan bu kadar şanssız olabilir mi gerçekten?"

"Aptalca bir risk aldık. Daha akıllıca davranmalıydım," diyen Malyen, yerden ince bir dal alarak öfkeyle ileri fırlattı.

"Kek hâlâ bende," dedim ve ezilen, üzerine pamukçuklar yapışan keki cebimden çıkardım. İlkbaharda gelecek kuş sürülerini kutlamak için kuş şeklinde pişirilmişti ama şimdi rastgele katlanmış bir çoraba benziyordu.

Malyen başını önüne eğip elleriyle yüzünü kapatarak dirseklerini dizlerine yasladı. Omuzları sarsılmaya başlayınca ağladığını düşünmeye başlayıp üzüldüm ama çok geçmeden sessiz sessiz güldüğünü anladım. Kesik kesik nefes

alıp tüm vücudu sarsılırken, gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Ne mücadeleci kekmiş," dedi.

Bir süre ona baktım ve kafayı yemiş olabileceğinden korktum ama sonra ben de gülmeye, kahkahalar atmaya başladım. Sesimi bastırmak için elimle ağzımı kapatınca tam aksine daha çok kahkaha atmaya başladım. Son birkaç günün korkusu ve gerginliği ikimize de çok gelmiş, birden rahatlamış gibiydik.

Malyen işaretparmağını dudaklarına götürüp, "Şşşş!" dedi abartılı bir tavırla, ben de kıkır kıkır gülüp kendimden geçtim.

"Galiba adamın burnunu kırdın," dedi.

"Hiç hoş olmadı."

"Hayır, hayır çok güzel oldu," dedi Malyen, sonra bir kez daha kahkahalara boğulduk.

"Keramzin'de çiftçinin oğlunun senin burnunu kırdığını hatırlıyor musun?" diye sordum bir ara nefes alırken. "Hiç kimseye söylememiş ve Ana Kuya'nın en çok sevdiği sofra bezinin üstünü kana bulamıştın."

"Öyle bir şey olmadı. Uyduruyorsun."

"Hayır, uydurmuyorum!"

"Evet, uyduruyorsun. Hem karşına çıkan adamın burnunu kırıyor hem de yalan söylüyorsun."

Nefessiz kalana, yan taraflarımız iğnelenene, başımız dönene kadar kahkaha attık. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

Gerçekten de hiç çekinmeden o keki yedik. Üzerine şe-

ker serpilmişti, tadı da aynen çocukken yediklerimize benziyordu. Ağzımızdakiler bitince Malyen, "Hakikaten sağlam kekmiş," dedi ve bir kez daha kahkahalara boğulduk.

En sonunda Malyen iç çekti, ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Karanlık çökene kadar yürüyüp harabeye dönen eski bir dağ evinde kamp yaptık. Gündüz yakalanmanın eşiğine geldiğimiz için Malyen geceleyin ateş yakmamızın tehlikeli olduğunu söyledi; bu yüzden de karınlarımızı köyden aldığımız yiyeceklerle doyurduk. Kurutulmuş bifteği çiğneyip artık tadından bıktığım peynirden yerken Malyen bana Botkin'i ve Küçük Saray'daki diğer öğretmenlerimi sordu. Konuşmaya başlayınca ona yaşadıklarımı anlatmayı ne kadar çok istediğimi anladım. Eski zamanlardaki kadar kolay gülmüyordu. Ama gülünce de yüzündeki soğuk hava kalkıyor, tanıdığım Malyen bir anlığına karşımda beliriyordu. Bu da bana onun sonsuza dek böyle kalmayacağına dair umut veriyordu.

İçeriye girme vakti gelince Malyen evin etrafında dolandı ve ben yiyecekleri toplarken çevreyi kolaçan etti. Malyen'in tüfeği ve battaniyesi köyde kaldığı için çantanın içi boştu. En azından yayının ve ok takımının yanımızda olması sevindiriciydi.

Kürk şapkayı başımın altına koyarak, çantayı da yastık olarak kullanması için Malyen'e bıraktım. Paltomu sıkıca örtüp kürklü kısmının altına girdim. Malyen'in döndüğünü duydum ve sırtını bana yaslayıp yanıma uzandığını hissetti.

Uykuya dalarken o tatlı kekin dilimin ucundaki tadını hâlâ alabildiğimi hissettim ve attığım kahkahaların keyfini yeniden yaşar gibi oldum. Soyulmuştuk. Ölümle burun buruna gelmiştik. Ravka'daki en güçlü adam tarafından aranıyorduk. Ama yeniden dost olmuş ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar kolayca uykuya dalmıştık.

Gece bir ara Malyen'in horlama sesine uyandım. Dirseğimle sırtına dokundum. Öteki tarafa dönüp uykusunda bir şeyler söyledikten sonra bana doğru dönerek kolunu üzerime attı. Bir dakika sonra yeniden horlamaya başladı ama bu kez onu uyandırmadım.

Bazı yerlerde hâlâ yeni çıkmış çimleri hatta kır çiçeklerini görebiliyorduk, ama Tsibeya'nın kuzeyine, Malyen'in geyiği bulacağımıza inandığı yabani ormanlara doğru yürürken, ilkbaharın geldiğini gösteren işaretler giderek azalıyordu. Yan yana dizilmiş çam ağaçları yerini huş ağaçlarından oluşan ormanlara bırakıyordu. Biraz yürüdükten sonra da ileride uzun otlaklar beliriyordu.

Malyen köye gitmekten pişmanlık duysa da kısa süre sonra başka seçeneğimiz olmadığını kabul etti. Biz kuzeye doğru ilerlerken hava daha da soğuyor, Chernast'a yaklaştığımız için de ateş yakma ihtimalimiz içinde bulunduğumuz şartlar gereği ortadan kalkıyordu. Ayrıca vaktimizi her gün avlanıp hayvan yakalayarak boşa harcayamazdık, bu yüzden hâlâ sırtımızdaki yiyeceklerle geçiniyor ve yemeğimizin gittikçe azalmasının verdiği gerginliği yaşıyorduk.

Aramızdaki buzlar erimişti; Petrazoi'deki ölüm sessiz-

liğinin yerine yürürken konuşuyorduk. Malyen, Küçük Saray'daki yaşantıyı, sarayın tuhaf geleneklerini, hatta Grisha teorisini bile merak ediyordu.

Tüm Grishaların Kral'a saygı duymadıklarını söylediğimde hiç şaşırmadı. Hatta söylediğine göre izciler Kral'ın beceriksizliğini onlardan daha çok konuşuyorlardı.

"Fjerdanların elinde dakikada yirmi sekiz mermi atan, namlu arkasından doldurulan tüfekleri var. Bizim askerlerimizde de onlardan olmalı. Sevgili Kralımız Birinci Ordu'ya gerektiği kadar ilgi gösterseydi, Grishalara bağlı kalmazdık. Ama böyle bir şey hayatta olmaz." Durdu, sonra da, "Ülkeyi aslında kimin yönettiğini hepimiz biliyoruz," diye söylendi.

Sesimi çıkarmadım. Karanlıklar Efendisi'nden bahsetmekten mümkün olduğunca kaçınıyordum.

Ne zaman Malyen'e Morozova'nın geyiğinin izini sürerek geçirdiği zamanları sorsam, hep lafı bana getirmenin bir yolunu buluyordu. Üzerine gitmedim. Malyen'in birliğinin Fjerda sınırını geçtiğini biliyordum. Oradan çıkabilmek için düşmanla mücadele etmek zorunda kaldıklarını ve Malyen'in çenesindeki yaranın o zaman oluştuğunu tahmin ediyordum ama kendisi daha fazla bir şey söylemeyi reddediyordu.

Kuruyup kalmış bir grup söğüt ağacının arasından geçip çizmelerimizle ayaklarımızın altındaki buzları ezerken Malyen bir atmaca yuvasını işaret etti, bense sonsuza dek hiç durmadan yürümeyi istediğimi anladım. Her ne kadar sıcak bir şeyler yiyip sıcak bir yatağa uzanmaya can atsam da, yolculuğumuzun sonunda başımıza geleceklerden korkuyordum. Bir ihtimal geyiği bulunca boynuzlarını alsam ne olacaktı? O kadar güçlü bir büyüteç bende nasıl bir değişime sebep olacaktı? Gücü bizi Karanlıklar Efendisi'nden kurtarmaya yetecek miydi? Keşke hep böyle yan yana yürüseydik ve yıldızların altında sırt sırta yatsaydık. Belki de bu boş araziler, sessiz korular Morozova'nın sürüsünü koruduğu gibi bizi de bizi arayan insanlardan koruyabilirdi.

Aptalca düşüncelere kapılmıştım. Tsibeya kışların acımasız, yazların kavurucu geçtiği vahşi, bomboş bir dünyaydı ve insanlara zorlu şartlardan başka bir şey sunmayan bir yerdi. Ayrıca bizler de alacakaranlıkta etrafta dolanan, tuhaf, efsanevi yaratıklar değildik. Sadece Malyen ve Alina'ydık ve peşimizdekilerden sonsuza dek kaçamazdık. Aklımda günlerdir dönüp duran karanlık düşünce en sonunda netleşti. Malyen'e derdimi anlatmaktan daha fazla kaçmamam gerektiğini anlayıp iç çektim. Sorumsuzca davranıyordum, riske attığımız şeyleri de düşününce böyle davranmaya devam edemeyeceğimi çok net görebiliyordum.

Geceleyin Malyen uykuya dalmak üzereyken ve nefes alış verişi derinleşmişken cesaretimi toplayıp konuşmaya başladım.

"Malyen," dedim, hemen gözlerini açtı ve oturup bıçağına uzanırken tüm vücudu gerildi. "Yok, yok," dedim elimi koluna koyup. "Her şey yolunda. Seninle konuşmayı istediğim bir şey var, o kadar."

"Şimdi mi?" diye söylenip yere geri yattı ve elini om-

zuma attı.

İç çektim. Sadece karanlıkta uzanmayı, çimlerin üzerinden geçen rüzgârın hışırtısını dinlemeyi, her ne kadar aldatıcı da olsa hissettiğim güven hissinin sıcaklığını hissetmeyi istiyordum. Ama içimdekileri daha fazla saklamamam gerektiğini biliyordum. "Senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

Homurdandı. "Ordudan kaçmamın, dağları tırmanmamın, her gece buz gibi yerde yatmamın dışında bir şey mi isteyeceksin?"

"Evet."

"Hıı," diye söylendi umursamadan. Nefesi çoktan uykulu, derin haline dönmüştü.

"Malyen," dedim çok net bir tonla. "Başaramazsak... geyiği bulmadan önce bizi yakalarlarsa Karanlıklar Efendisi'nin beni almasına izin veremezsin."

Hiç kıpırdamadı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. O kadar uzun süre sessizce durdu ki uykuya daldığını düşündüm. Sonra, "Benden bunu isteyemezsin," dedi.

"İstemek zorundayım."

Kalkıp oturarak benden uzaklaşırken eliyle yüzünü ovuşturdu. Ben de oturdum ve kürkü sıkıca omuzlarıma atıp ay ışığının altında Malyen'in yüzüne baktım.

"Olmaz."

"Bana öylece olmaz diyemezsin, Malyen."

"Sen sordun, ben de cevap verdim. Olmaz."

Ayağa kalkıp birkaç adım attı. "O tasmayı boynuma ta-

karsa ne olacağını, kaç insanın benim yüzümden öleceğini biliyorsun. Böyle bir şeyin olmasına müsaade edemem. Bunun sorumluluğunu taşıyamam."

"Olmaz."

"Kuzeye doğru yol almaya başlayınca bunun da ihtimaller arasında olduğunu düşünmüş olmalıydın, Malyen."

Arkasına dönerek yanıma geri geldi ve doğrudan gözlerime bakabilmek için önümde çömeldi.

"Seni öldürmeyeceğim, Alina."

"Öldürmek zorunda kalabilirsin."

"Olmaz," diye tekrarladı, başını iki yana sallayıp uzaklara bakarken. "Olmaz, yapmam."

Soğuk ellerimle yüzünü tutup gözlerimin içine bakması için başını çevirdim."

"Olur."

"Yapamam, Alina. *Yapamam.*"

"Malyen, o akşam Küçük Saray'da Karanlıklar Efendisi'nin bana sahip olduğunu söylemiştin."

Gözlerini kıstı. "Kızgındım. Öyle demek istememiştim..."

"O tasmayı yaparsa bana gerçekten sahip olacak. Ona karşı gelemeyeceğim. Beni bir canavara dönüştürecek. Ne olur, Malyen. Böyle bir şeyin başıma gelmesine izin vermeyeceğini bilmeliyim."

"Benden bunu yapmamı nasıl istersin?"

"Başka kimden isteyebilirim ki?"

Yüzü çaresizlik, kızgınlık ve tam olarak çözemediğim

bir başka tuhaf ifadeyle dolu halde bana baktı. En sonunda bir kez başını salladı.

"Bana söz ver, Malyen." Dudakları dümdüz oldu ve çenesindeki kaslar seğirdi. Ona bunu yapmaktan nefret ediyordum, ama dediğimi yapacağından emin olmalıydım. "Söz ver."

"Söz," dedi boğuk bir sesle.

Uzunca iç çektiğinde içimin rahatladığını hissettim. Öne eğildim ve gözlerimi kapatıp alnımı alnına dayadım. "Teşekkürler."

Uzunca bir süre öyle durduk ve sonra Malyen geri çekildi. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Aramızda sıcak nefesini hissedebileceğim kadar az bir mesafe vardı. Kirli sakallarının üzerinde duran ellerimi çekip birden birbirimize ne kadar yaklaştığımızı anladım. Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra aniden ayağa kalkıp karanlığa doğru yürüdü.

Uzunca bir süre gözlerim açık durup etrafımdaki soğuğu, acınası halimi düşünürken gökyüzüne baktım. Malyen'in yakınlarda olduğunu, yeni çıkan çimlerin üzerinde sessizce yürürken, sırtına yüklediğim yükün ağırlığını taşıdığını biliyordum. Halimize üzülüyordum ama sonunda bu işi yaptığım için bir nebze olsun rahatlamıştım. Dönmesini bekledim, ama en sonunda yıldızların altında tek başıma uykuya daldım.

Sonraki birkaç günü Chernast'ın etrafındaki arazilerde

geçirerek kilometrelerce alanda Morozova'nın sürüsünün izini aradık ve şehrin sınırlarına cesaret edebildiğimiz kadar yaklaştık. Geçen her günle birlikte Malyen'in morali daha da bozuluyordu. Uykusunda bir o yana bir bu yana dönüyor, neredeyse ağzına hiçbir şey sürmüyordu. Bazen uykusunda sayıkladığını duyup uyanıyordum. "Neredesiniz? Neredesiniz?" O işaret edene kadar benim fark etmediğim, başka insanların buralardan geçtiğini gösteren izleri, kırık dalları ve yerinden oynayan taşları görmüştü, ama sürünün izi ortalıkta yoktu.

Sonra bir sabah beni şafak sökmeden sarsarak uyandırdı.

"Uyan," dedi. "Yakınlardalar. Varlıklarını sezebiliyorum." Çoktan üzerimdeki kürkü alarak çantasına tıkıştırmaya başlamıştı."

"Hey!" diye yakındım uykulu uykulu ve ellerinden kürkü çekip almaya çalıştım. "Kahvaltı yapmayacak mıyız?"

Kucağıma bir parça peksimet attı. "Yürürken yersin. Bugün batıya bakmak istiyorum. İçimde bir his var."

"Ama dün doğuya gitmemiz gerektiğini söylüyordun."

"O dündü," dedi. Çoktan çantasını sırtlamış, uzun çimlerin üzerinden geçmeye başlamıştı. "Hareketlen. O geyiği bulalım da kelleni kesmek zorunda kalmamayım."

"Sana kellemi kes demedim ki," diye söylendim gözlerimi ovuşturup sendeleyerek peşine düşerken.

"O zaman sana kılıcımı saplayayım mı? Ya da seni mermi ateşine dizelim, olur mu?"

"Ben daha sessiz bir şey düşünüyordum. Çabuk etki eden bir zehir olur."

"Bana sadece seni öldürmek zorunda kalabileceğimi söyledin. Nasıl bir yol izleyeceğimden bahsetmedin."

Arkasından dilimi çıkardım ama neşesinin yerine geldiğini gördüğüme sevinerek bu konularda şaka yapabilir olmasının iyi bir şey olduğunu düşündüm. En azından şaka yaptığını sanıyordum.

Batıdaki yollar bizi karaçamlardan oluşan koruların arasından alıp yakı otlarıyla ve kızıl çiçeklerle kaplı çayırlardan geçirdi. Malyen her zamanki gibi aklındaki hedefe odaklanmış, sessiz adımlar atıyordu.

Hava soğuk ve nemliydi. Malyen'in birkaç kez endişeli gözlerle kara bulutların toplandığı gökyüzüne baktığını, yine de yürümeye devam ettiğini gördüm. Akşamüstüne doğru açık renkli çimlerle kaplı, geniş bir platoya bakan, alçak bir tepeye vardık. Malyen tepede gezerek, önce batıya, sonra da doğuya baktı. Tepeden inip tekrar yukarı çıktı ve aynı şeyi bir daha yaptı. Neredeyse çığlık atacak duruma geldiğimde aşınmış büyük kayaların alt tarafına geçti, çantasını omzundan indirip, "Burası," dedi.

Üzerimdeki kürkü soğuk yere koydum ve oturup gergince etrafta dolanan Malyen'i izledim. En sonunda yanıma oturdu. Bir elini yayının üzerinde tutarken gözleriyle platoya baktı. Gözünün önünde sürünün ufuktan çıkacağını, beyaz vücutlarının akşam karanlığında parlayacağını ve soğuk havada aldıkları nefesle ağızlarından buharlar çıkacağını can-

landırdığını biliyordum. Onları görmeyi umuyordu. Çimleri yeni çıkan, etrafı batan güneşin altında bozuk paralar gibi parlayan küçük, mavi göletlerle çevrili bu araziler tam geyiklere göreydi.

Güneş kaybolurken platonun alacakaranlığın koyu maviliğine bürünüşünü izledik. Bekledik ve kendi nefesimizin sesini, Tsibeya'nın geniş topraklarında esen rüzgârı dinledik. Ama ışıklar kaybolurken, plato daha da bomboş bir hal aldı.

Bulutların ardında kalan ay belirdi. Malyen hiç kıpırdamadı. Bir kaya gibi yerine çakılı durdu ve mavi gözleriyle platonun en uzak uçlarına bakmaya devam etti. Çantadan kürklerden birini alarak ikimizin omuzlarına attım. Kayaların kuytu kısmında rüzgârdan çok etkilenmiyorduk, yine de bir evin sıcaklığını da yaşayamıyorduk.

Malyen derin derin iç çekerek gökyüzüne baktı. "Kar yağacak. Ormana gitmeliydik, ama hislerime göre..." Başını iki yana salladı. "Kendimden çok emindim."

"Sorun değil," dedim başımı omzuna yaslarken. "Belki yarın gelirler."

"Yiyeceklerimiz bize sonsuza kadar yetmez. Ayrıca burralarda geçirdiğimiz her günle birlikte yakalanma ihtimalimiz artıyor."

"Yarın," dedim tekrar.

"Belki de Karanlıklar Efendisi şimdiye kadar sürüyü bulmuştur. Geyiği öldürmüş, bizi avlamak için yola çıkmıştır."

"Öyle bir şeyin olduğuna inanmıyorum."

Malyen hiçbir şey demedi. Kürkü yukarıya kadar çektim ve elimle ufacık bir ışık çağırdım.

"Ne yapıyorsun?"

"Üşüdüm."

"Bizi görürler," diyerek yüzünde parlayan, bize sıcaklık veren ışığı saklamak için kürkü tepemize çekti.

"Bir haftadan fazla süredir tek bir canlıyla karşılaşmadık. Ayrıca donup ölürsek saklanmamızın da hiçbir anlamı kalmaz."

Kaşlarını çattı, ardından elini uzatıp parmaklarını ışıkta gezdirdi, "Harika bir şey," dedi.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek.

"Mikhael öldü."

Elimdeki ışık gidip geldi. "Ne?"

"Öldü. O da, Dubrov da Fjerda'da öldürüldü."

Yaşadığım şokla donup kaldım. Mikhael'i de Dubrov'u da çok sevmezdim ama şu anda bunun hiçbir önemi yoktu. "Bilmiyordum." Tereddüt ettim. "Ne oldu?"

Bir süre sorumu yanıtlayıp yanıtlamayacağını bilemedim ve soru sormakla iyi yapıp yapmadığıma karar da veremedim. Elimden yükselen ışığa bakıp düşüncelere daldı.

"Donmuş toprakların bulunduğu kuzey tarafındaydık. Chernast'ı çoktan geçmiştik," dedi sessizce. "Ta Fjerda'da sürünün peşine düşmüştük. Kaptan aklına bir fikir geldiğini söyleyip içimizden birkaçının Fjerdalı kılığına girip sınırı geçerek sürüyü takibe devam etmesi gerektiğini söyledi. Çok aptalca, hatta çok saçma bir öneriydi. Ülke sınırından fark

edilmeden geçsek bile, sürüyü yakaladığımızda ne yapacaktık? Geyiği öldürmememiz yönünde emir almıştık, bu yüzden de sadece yakalamalı ve sonra da bir şekilde Ravka sınırlarına sokmalıydık. Yani kaptan bizden akıl almaz bir şey yapmamızı istiyordu."

Başımı salladım. Kaptanın fikri kulağa gerçekten de aptalca geliyordu.

"O gece Mikhael ve Dubrov'la birlikte otururken bunları konuşup bu işin intihardan farksız olduğundan, kaptanın kafayı yediğinden bahsettik ve kahkahalar atıp bu aptalca göreve gitmek zorunda kalacak zavallı askerler için kadeh kaldırdık. Ama ertesi gün ben gidip kaptana gönüllü olduğumu söyledim."

"Neden?" diye sordum irkilerek.

Malyen yine sessizleşti. En sonunda, "Sen Karanlıklar Diyarı'nda benim hayatımı kurtardın, Alina," dedi.

"Sen de benimkini kurtardın," diye yanıt verdim ona, ama bunların Fjerda'ya yapılacak akıl almaz görevle ne ilgisi olduğunu anlamadım. Malyen beni duymamış gibi sözlerine devam etti.

"Sen hayatımı kurtardın, ama Grisha çadırında seni tuttuklarında ben hiçbir şey yapmadım. Orada öylece durup seni yanlarında tutmalarına sesimi çıkarmadım."

"Ne yapabilirdin ki, Malyen?"

"Ne olursa olsun bir şeyler yapmalıydım."

"Malyen..."

Üzüntü içinde elini saçına attı. "Sana mantıklı gelmedi-

ğini biliyorum. Ama ben böyle olması gerektiğini hissediyordum. O günden sonra yemek yiyemedim. Uyuyamadım. Uzaklaşıp gidişini ve ortadan kayboluşunu görüp durdum."

Küçük Saray'da gözüm açık yatakta uzanıp Karanlıklar Efendisi'nin muhafızları beni alıp götürdüğünde yüzü kalabalığa karışan Malyen'i son kez görüşümü onunla bir daha karşılaşıp karşılaşmayacağımı endişeyle düşündüğüm geceleri hatırladım. Onu çok ama çok özlemiştim, ama onun beni bu kadar çok özleyeceğine hiç inanmamıştım.

"Geyiği Karanlıklar Efendisi için avladığımızı biliyordum," diyerek sözlerine devam etti. "Düşündüm. Sürüyü önce ben bulursam, sana yardım edebilirim, diye düşündüm. Her şeyi yoluna sokabilirdim." Göz ucuyla bana baktı ve bakışlarıyla bana ne kadar büyük bir yanılgıya düştüğünü anlattı. "Mikhael bunlardan habersizdi. Ama benim akılsız arkadaşım da sırf benim için göreve gönüllü oldu. Aynı şekilde Dubrov da bize eşlik etmek istediğini söyledi. Onlara gelmemelerini söyledim, ama Mikhael gülerek sözlerimi geçiştirerek zaferi tek başıma elde edip tüm övgüleri kazanmama izin vermeyeceğini söyledi."

"Sonra ne oldu?"

"Altı asker, üç de biz, toplam dokuz kişi sınırı geçtik. Geriye sadece iki kişi dönebildik."

Hüzün dolu sözleri havada kaldı. Yedi adam geyiği avlama uğruna ölmüştü. Kim bilir daha bilmediğim kaç kişi bu amaç için hayatından olmuştu? Bunları düşünürken bile aklıma kafa bulandırıcı bir fikir geldi: Boynuzun gücü kaç hayatı kurtarabilirdi? Malyen'le ikimiz bu ülkede birer sığınmacıydık, Ravka sınırlarında uzun yıllar boyunca süren savaşların içinde dünyaya gelmiştik. Peki ya Karanlıklar Efendisi gerçekten Karanlıklar Diyarı'nın sınır tanımaz gücünü kullanıp bunların hepsine bir son verebilseydi ve Ravka'nın düşmanlarını püskürtüp hepimize güvenli topraklar sunabilseydi, o zaman ne olurdu?

Ama Karanlıklar Efendisi sadece Ravka'nın düşmanlarını değil, ona karşı gelen, sesini çıkarmaya cüret eden herkesi susturmayı isteyecekti. Gücünün tek bir parçasından vazgeçmeyi kabul etmeyecek, dünyayı bir bataklığa çevirecekti.

Malyen yorgun düşen yüzünü eliyle ovdu. "Sonuç olarak her şey boşa gitti. Sürü hava şartları değişince Ravka'ya geri döndü. En başında Fjerda'ya hiç gitmeyip sürüyü bekleseydik de olurdu."

Malyen'e, donuk gözlerine, yaralı çenesine baktım. Tanıdığım oğlana artık hiç benzemiyordu. Sürünün peşinden bana yardım etmek için gitmişti. Bu da geçirdiği değişimin kısmen benim suçum olduğu anlamına geliyordu ve bunu düşünmek yüreğimi sızlatıyordu.

"Özür dilerim, Malyen. Beni affet."

"Kendini suçlu hissetme, Alina. Ben kendi kararımı verdim. Ama o karar da arkadaşlarımın ölümüne sebep oldu."

Kollarımı boynuna atıp ona sarılmayı istiyordum. Ama yapamadım, bu adama sarılamadım. Belki karşımda eski Malyen olsa ona da sarılamazdım. Artık çocuk değildik. Bir-

birimize kolayca yaklaştığımız zamanlar geçmişte kalmıştı. Bu yüzden elimi uzatıp koluna dokundum.

"Ben suçlu değilsem, sen de suçlu değilsin, Malyen. Mikhael'le Dubrov kendi istekleriyle sana katıldı. Mikhael sana destek olmak istemiş. Ayrıca dediğine göre sürünün izini sürmeyi başka sebepler için de istiyormuş. Mikhael bir çocuk değildi, eminim öyle hatırlanmayı da istemezdi.

Malyen bana bakmadı ama bir süre sonra elini elimin üzerine koydu. Uzun süre öylece dururken, gökten ilk kar tanesi üzerimize düştü.

www.webcanavari.net

BİLİM

Işığım bizi kayaların altındaki kuytuda gece boyunca sıcak tuttu. Kürkün altında yanımda duran Malyen zaman zaman kendimden geçtiğimde, Tsibeya'nın gökteki yıldızlarla az biraz aydınlanan topraklarından güneşi çağırmam için beni dirseğiyle dürtüp uyandırdı.

Sabah olunca güneş karlarla beyaza boyanan arazilerde parıl parıl parladı. Ülkenin kuzeyinde kalan bu yerlerde bahar aylarında sık sık kar görülebiliyordu, ama havayı kötü şansımızın devamı olarak görmemek elde değildi. Malyen uçsuz bucaksız çayırlara bir bakış attı ve ardından hüsranla başını iki yana salladı. Ne düşündüğünü sormama gerek yoktu. Sürü yakınlarda bir yerden geçmiş olsa, karın üzerinde izleri olurdu. Aynı şekilde şimdi biz de bizi takip edenlere bolca iz bırakacaktık.

Tek kelime etmeden kürklerimizi üstümüzden atarak çantaya koyduk. Malyen yayını çantasının yan tarafına tut-

turdu ve platonun karşısına yürümeye başladık. Yavaş ilerliyorduk. Malyen izlerimizi gizlemek için elinden geleni yapsa da başımızın belada olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Malyen'in geyiği bulamamaktan dolayı kendisini suçladığını biliyordum ama böyle yapmasına nasıl engel olacağımı bir türlü bulamıyordum. Tsibeya nedense gözüme önceki günden daha büyük geldi. Yoksa daha mı küçüktü?

En sonunda çayırlar yerini kül rengi, huş ağaçlarından oluşan korulara ve dallarına karlar biriken, yan yana çıkmış çam ağaçlarına bıraktı. Malyen artık yavaş yürüyordu. Yorgun görünüyordu ve mavi gözlerinin altı morarmıştı. İçimden gelen sesi dinleyip bir anda eldivenli elimle elini tuttum. Elini geri çekeceğini düşündüm ama aksine parmaklarını sıktı. El ele akşam saatlerine kadar yürüdük, ormanın karanlık, orta kısımlarına doğru giderken çam ağaçlarının dallarının başımızın üzerinde birbiriyle birleştiğini gördük.

Güneş batmak üzereyken, ağaçların arasından çıkıp karın rüzgârda uçuştuğu ve kaybolmak üzere olan ışıkların altında parladığı ormandaki boş bir alana adım attık. Ayak seslerimizin yerdeki kara bastığımızda boğuklaştığı, durgun yerlerde yürüdük. Saat geç olmuştu. Kamp yapmanın ve sığınacak bir yer bulmanın vakti gelmişti. Ama biz sessizlik içinde el ele tutuşarak günün bitişinin izliyorduk.

"Alina?" dedi Malyen hoş bir sesle. "Özür dilerim... o gece Küçük Saray'da söylediklerim için."

Ona şaşkınlıkla baktım. Nedense her şey çok uzun bir zaman önce yaşanmış gibi geliyordu. "Ben de senden özür

dilerim," dedim.

"Diğer her şey için de beni affet."

Elini sıktım. "Geyiği bulma şansımızın çok düşük olduğunu biliyorum."

"Hayır," dedi bakışlarını uzaklara çevirerek. "Hayır, ondan değil. Senin peşinden gelirken, her şeyi hayatımı kurtardığın, sana borçlandığım için yaptığımı sanıyordum."

Yüreğim sızladı. Malyen'in sadece bana borçlu olduğunu düşünerek peşimden geldiği düşüncesi umduğumdan daha acı vericiydi. "Peki şimdi?"

"Şimdi ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece her şeyin artık farklı olduğunu seziyorum."

Yüreğimde acı verici bir sızı daha hissettim. "Biliyorum," diye fısıldadım.

"Gerçekten mi? O akşam sarayda seni sahnede onunla birlikte gördüğümde çok mutlu görünüyordun. Ona aitmişsin gibi duruyordun. Aklımdan o görüntüyü bir türlü atamıyorum."

"Mutluydum," diye itiraf ettim. "O anda mutluydum. Ben senin gibi değilim, Malyen. Ben senin gibi her yere uyum sağlayamıyorum. Ömrüm boyunca gerçek anlamda bir yere ait olduğumu hiç hissetmedim."

"Benimle birlikteyken de mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Maalesef uzun zamandır kendimi öyle hissedemiyordum. Seninleyken bile..."

O anda bana baktı, gözleri akşam karanlığında masmavi görünüyordu. "Beni özledin mi, Alina? Uzaklardayken beni

özledin mi?"

"Hem de her gün," dedim dürüstçe.

"Ben seni her dakika özledim. En kötüsü de neydi biliyor musun? Sana bir şey söylemek için ya da sırf sesini duyabilmek için etrafta seni aramaya alışmışken, günün birinde artık yanımda olmadığını anlamamdı. Bunu fark edince dünyam yıkıldı. Aynı şeyi her yaşayışımda kendimi hayatın tokadını yiyip yere yıkılmış gibi hissettim. Hayatımı senin için tehlikeye attım. Ravka'nın yarısından fazlasını senin için teptim ve seninle birlikte olacağımı, seninle birlikte aç kalıp soğukta üşüyeceğimi ve her gün peynir yemekten dolayı yakınmanı işiteceğimi bilsem bile bunların hepsini bir an olsun düşünmeden tekrar tekrar yine yaparım. Bu yüzden ne olur bana birbirimize ait olmadığımızı söyleme." Tam karşımdaydı ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Seni fark etmem çok vakit aldı, Alina. Ama artık seni görüyor, iliklerimde hissediyorum."

Başını eğdi, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim. Dünya sessizliğe bürünürken beni kendisine çeken elinden ve dudaklarıma değen teninin sıcaklığından başka hiçbir şeyi fark etmez oldum.

Malyen'i unuttuğumu sanmıştım. Ona olan aşkımın geçmişe, terk etmeye can attığım eski, aptal, yalnız kıza ait olduğunu sanmıştım. O kızı, aşkını tıpkı gücümü gömmeye çalıştığım gibi gömmeye çalışmıştım. Ama aynı hatayı bir kez daha yapamazdım. Aramızda alevlenen duygular inkâr edilemez kadar güçlü, görmezden gelinemez kadar canlıydı.

Dudaklarımız birbirine kavuştuğu anda onu ömrüm boyunca beklediğimi çok saf ve gerçekçi bir duyguyla anladım.

Geri çekildi ve gözlerim aniden açıldı. Eldivenli elimi yüzüne götürüp bakışlarıyla içimi eritti. Tam o sırada gözümün ucuna ileride hareket eden bir şey takıldı.

"Malyen," diye fısıldadım omzunun üzerinden ileriye bakarken. "Bak."

Ağaçların arasından beyaz kürklü hayvanlar çıkmış, narin boyunlarını eğip karla örtülü topraklardaki çimlerden otlanmaya başlamıştı. Morozova'nın sürüsünün ortasında kocaman, beyaz bir geyik duruyordu. Kocaman siyah gözleriyle, gökyüzünün ışıkları altında parlayan gümüş rengi boynuzlarıyla bize bakıyordu.

Malyen anlık bir hareketle yayını çekti. "Onu ben indiririm, Alina. Ama canını sen almak zorundasın," dedi.

"Bekle," diye fısıldadım elimi koluna koyarak.

Geyik yavaşça öne doğru yürüdü ve sadece birkaç metre önümüzde durdu. Nefes alıp verirken vücudunun şişip söndüğünü, burun deliklerinin titrediğini, nefesinin soğuk havaya buhar olarak karıştığını görebiliyordum.

Kara, sulu gözleriyle bizi izliyordu. Ona doğru yürüdüm.

"Alina!" diye fısıldadı Malyen.

Geyik ben ona yaklaşırken, elimi uzatıp sıcak burnuna dokunurken kımıldamadı. Kulakları hafifçe oynadı ve bembeyaz postu karanlıkta parladı. Malyen'le birlikte vazgeçtiğimiz, tehlikeye attığımız her şeyi düşündüm. Sürüyü

bulmak için harcadığımız haftaları, soğuk geceleri, bitmek bilmez yürüyüşleri düşündüm ve hepsini yapmış olmaktan büyük mutluluk duydum. Burada bulunmaktan, bu soğuk havada nefes alıyor olmaktan, Malyen'in yanımda durmasından mutluluk duydum. Geyiğin kara gözlerine bakarak yere sağlam basan ayaklarının altındaki toprağı, burnundaki çam ağacı kokularını ve kalbinin güçlü atışını hissettim. Canına kıyabilecek biri olmadığımı anladım.

Malyen telaşla, "Alina," diye fısıldadı. "Bunlara ayıracak vaktimiz yok. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başımı iki yana sallayıp, geyiğin kara gözlerine bakmaya devam ettim. "Olmaz, Malyen. Başka bir yol bulmak zorundayız."

Havada çok ince, ıslık sesine benzer bir ses duyuldu, hemen ardından gözlerimin önünden geçen ok hedefini bulunca zınk diye bir ses geldi. Göğsüne ok saplanan geyik acıyla inleyerek iki ayağını havaya kaldırdıktan sonra öne yığıldı. Sürünün geri kalanı çabucak ormana doğru dağılırken sendeleyip geri çekildim. Yayı ok atmaya hazır halde duran Malyen, etrafımızı kara elbiseli *oprichnikilerle*, mavi ve kırmızı *kefta*'lı Grishalar sararken anında yanıma geldi.

"Onu dinlemeliydin, Alina." Ağaçların gölgesinden çok tok ve bir o kadar da soğuk bir ses gelirken, yüzünde kendinden emin bir gülümseme olan ve siyah *kefta*'sı rüzgârda kara bir leke gibi uçuşan Karanlıklar Efendisi ortaya çıktı.

Karın üzerinde yan yatan geyik zorla nefes alıyor, kocaman açılmış kara gözleri yaşadığı acıyı anlatıyordu.

Malyen'in hareketlendiğini hissettim. Okunu geyiğe çevirip bıraktı, ama mavi *kefta*'lı bir Rüzgârcı öne çıkıp elini ileri doğru açtı. Ok sola dönüp birden karın üzerine düştü.

Malyen çantasından bir ok daha almaya yeltendi ama aynı anda Karanlıklar Efendisi avuçlarını açarak üzerimize havayı yaran kara girdaplar gönderdi. Ben de ellerimi açtım ve parmaklarımla ışık yollayıp karanlığı kolayca yok ettim.

Ama bunu sadece dikkatimi dağıtmak için yapmıştı. Karanlıklar Efendisi geyiğe dönüp çok iyi bildiğim güçlü hareketini yapmak için kolunu havaya kaldırdı. "Hayır!" diye çığlık attım ve kendimi hiç düşünmeden geyiğin önüne attım. Vücudumun ortadan ikiye yarılmasına kendimi hazırlarken gözlerimi kapattım, ama Karanlıklar Efendisi son anda başka bir yöne dönmüş olmalıydı. Arkamdaki ağaç büyük bir çatırdamayla ikiye yarıldı ve kesiğin içinden etrafa karanlık sisler yayıldı. Beni öldürmemiş, aynı şekilde geyiğin de canını alamamıştı.

Karanlıklar Efendisi yüzündeki gülümseme kaybolurken iki elini birbirine vurdu. Karanlıktan oluşan, kocaman bir duvar ileri çıkıp bize ve geyiğe doğru gelirken hiçbir şeyi düşünmeme gerek yoktu. Işık damar gibi atan, parlak bir küre şeklinde parladı, Malyen'le ikimizi sarıp karanlığı dışarıda tuttu ve saldırganların gözlerini kör etti. Bir anlığına herkes donup kaldı. Onlar bizi göremiyordu, biz de onları göremiyorduk. Karanlık ışıktan oluşan kürenin etrafında dolanıyor, içeriye girmeye çalışıyordu.

"Etkileyici," dedi Karanlıklar Efendisi. Sesi bize çok

uzaklardan geliyor gibiydi. "Baghra seni iyi eğitmiş. Ama buna karşı koyacak kadar güçlü değilsin, Alina."

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkındaydım, bu yüzden de ona aldırış etmedim.

"Sen! İzci! Onun için ölmeye hazır mısın?" diye seslendi Karanlıklar Efendisi. Malyen'in yüzündeki ifade değişmedi. Yayı elinde, oku hazırda etrafında dönüyor, Karanlıklar Efendisi'nin sesinin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. "Çok dokunaklı bir manzaraya tanıklık ettik az önce," diyen Karanlıklar Efendisi, alay edercesine güldü. "Ona anlattın mı, Alina? Çocuk benim olmaya ne kadar çabuk razı olduğunu biliyor mu? Ona, sana karanlıkta gösterdiğim şeyden bahsettin mi?"

İçimde utanç dolu bir duygu belirdi ve ışık gider gibi oldu. Karanlıklar Efendisi kahkahalar attı.

Malyen'e baktım. Dişlerini sıkmıştı. Kış şöleninin düzenlendiği gece gördüğüm kızgınlık geri gelmişti. Işığın ellerimden kaydığını hissedip onu tutmaya çabalayarak yeniden gücüme odaklanmaya çalıştım. Küre ani bir parlaklıkla parçalara ayrıldı, gücümün sınırlarını zorladığımı hissettim ve karanlık ışık küresinden içeri mürekkep gibi sızdı.

Yapılması gerekeni biliyordum. Karanlıklar Efendisi haklıydı; yeterince güçlü değildim. Artık işi şansa bırakamazdık.

"Sana dediğimi yap, Malyen," diye fısıldadım. "Neler olacağını biliyorsun."

Malyen gözleri panikle alev alev yanarak bana baktı.

Başını iki yana salladı. Karanlık küreyi çepeçevre sardı. Dengemi kaybeder gibi oldum.

"Çabuk, Malyen! Geç olmadan harekete geç."

Malyen çok hızlı bir hamleyle yayını bırakıp bıçağına uzandı.

"Yap, Malyen! Şimdi!"

Malyen'in eli titriyordu. Gücümün tükendiğini hissedebiliyordum. "Yapamam," diye fısıldadı Malyen üzüntüyle. "Yapamam." Elini açıp bıçağın avucundan karın üzerine düşmesine müsaade etti. Karanlık aniden çakan bir şimşek gibi üzerimize geldi.

Malyen gözlerden kayboldu. Bulunduğumuz topraklar gitti. Kendimi boğucu bir karanlıkta buldum. Malyen'in bana seslendiğini duydum, sesinin geldiği yere doğru uzandım, ama güçlü kollar aniden iki taraftan beni yakaladı. Tekmeler savurup, çılgınca debelendim.

Karanlık dağıldı ve bir anda her şeyin bittiğini gördüm.

Karanlıklar Efendisi'nin iki muhafızı sıkıca beni tutarken, Malyen de onun yakalayan iki adamın ellerinin arasından kurtulmaya çalışıyordu.

"Rahat dur yoksa seni gözümü kırpmadan öldürürüm," dedi Ivan öfkeyle.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım.

"Şşşş!" diyen Karanlıklar Efendisi işaretparmağını dudaklarının üzerine götürüp bana doğru yürürken pis pis gülüyordu. "Sen de sesini çıkarma yoksa Ivan'ın çocuğu öldürmesine izin veririm, o da yavaşça işini görür."

Buz gibi akşam havasında yanaklarımdan aşağı göz-yaşları yuvarlandı.

"Meşaleler," diye seslendi. Bir çakmak taşının çakıldığını duydum. İki meşalenin yanarak etrafı, askerleri ve yerde can çekişen geyiği aydınlattığını gördüm. Karanlıklar Efendisi kemerine takılı büyük bıçağını çıkardı, meşalelerin ateşleri Grisha çeliğinde yansıdı. "Yeterince vakit kaybettik."

Öne çıkıp geyiğin boğazını hiç tereddüt etmeden kesti.

Kanlar karın üzerine fışkırarak geyiğin cesedinin etrafında birikti. Kara gözlerinde can verişini gördüm ve içimin burkulduğunu hissettim.

"Boynuzlarını al," dedi Karanlıklar Efendisi *oprichnikilerden* birine. "İkisinden de bir parça kes."

Oprichnik öne çıktı, elinde ucu tırtıklı bir bıçakla geyiğin yanına eğildi.

Başımı başka taraf çevirdim ve bıçaktan gelen sesi duyarken midemin bulandığını hissettim. Bıçak bir testere gibi gidip gelirken sessizce durarak buz gibi havada nefes alıp verdik. *Oprichnik*'in işi bittiğinde bile sesleri hâlâ duyuyor, sıktığım dişlerimin ağrıdığını hissediyordum.

Oprichnik ağaçların bulunduğu tarafa geçip boynuzdan aldığı iki parçayı Karanlıklar Efendisi'ne uzattı. Uçlarında hemen hemen aynı boylarda birer çatal şekli bulunan parçalar birbirine benziyordu. Karanlıklar Efendisi parçaları avucunda tuttu ve başparmağını gri renkli, kaba şekilli boynuzun üzerinde gezdirdi. Ardından elini havaya kaldırıp arka tarafta duran birine işaret verince, ağaçların arasından mor *kefta*'lı

David'in çıktığını gördüm ve ağzım açık kaldı.

Elbette böyle olacaktı. Karanlıklar Efendisi tasmayı en iyi Fabrikatör'üne yaptıracaktı. David gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. Genya'nın onun burada olduğunu ya da ne yapmaya geldiğini bilip bilmediğini merak ettim. Genya burada olsa belki benimle gurur duyardı. Belki de beni vatan hainliğiyle suçlardı.

"David," dedim kibar bir sesle, "yapma, ne olur."

David göz ucuyla bana bakıp bakışlarını hemen uzaklara çevirdi.

"David geleceğin neler getireceğini bilir," dedi Karanlıklar Efendisi tehditkâr bir sesle. "Geleceğe karşı koymaması gerektiğini bilecek kadar da akıllıdır kendisi."

David gelip sağ omzumun arkasında durdu. Karanlıklar Efendisi meşale ışığının altında dikkatlice bana baktı. Alacakaranlık gitmiş, dolunay tüm parlaklığıyla doğmuştu. Ormanın içindeki boş alan çok durgundu.

"Paltonu aç," dedi Karanlıklar Efendisi.

Kılımı kıpırdatmadım.

Karanlıklar Efendisi, Ivan'a bakarak başıyla işaret verdi. Malyen birden haykırdı ve göğsünü tutarak yere yığıldı.

"Yapma!" diye bağırdım. Malyen'in yanına koşmaya çalıştım, ama iki tarafımdaki muhafızlar kolumu sıkıca tuttuğu için hiçbir şey yapamadım. "Ne olur, ona durmasını söyle!" diye yalvardım Karanlıklar Efendisi'ne.

Karanlıklar Efendisi bir kez daha başıyla Ivan'a işaret verdi, Malyen'in çığlıkları kesildi. Karın üzerinde yatıyor,

zar zor nefes alıyor, öfke dolu gözleriyle başında kibirli kibirli gülen Ivan'a bakıyordu.

Karanlıklar Efendisi donuk yüzüyle bana bakarak beni bekledi. Sıkılmış gibi duruyordu. Omuzlarımı yukarı kaldırıp *oprichnikilerin* ellerini üstümden çekip attım. Titreyen ellerimle gözlerimdeki yaşları sildim ve paltomu düğmelerini açtıktan sonra sırtımdan salıp yere bıraktım.

Soğuğun yün tuniğime işlediğinin, askerlerin ve Grishaların beni izlediğinin farkındaydım. Dünyam Karanlıklar Efendisi'nin ellerindeki kavisli, boynuz parçalarından ibaret hale gelirken korkuya kapıldığımı hissettim.

"Saçını yukarı kaldır," dedi Karanlıklar Efendisi. Saçımı iki elimle boynumdan kaldırdım.

Karanlıklar Efendisi öne çıkıp tuniğimi aşağı çekti. Parmak uçları tenime değince irkildim. Yüzünde bir an kızgın bir ifade gördüm.

Kavisli boynuz parçalarını boynuma koydu ve köprücükkemiklerimin üzerine dikkatlice yerleştirdi. David'e işaret vermesiyle Fabrikatör'ün boynuzlara dokunduğunu hissettim. David'in arkamda durmuş yüzünde onu Küçük Saray'daki atölyede ilk kez gördüğüm sıradaki ciddi ifadenin olduğunu tahmin ettim. Boynuz parçalarının kıpırdadığına ve eriyip birbirine kaynadığına tanıklık ettim. Ne bir zinciri ne de geçmeli bir kilidi vardı. Sonsuza dek boynumda kalacaktı.

"Tamamdır," diye fısıldadı David. Tasmayı bıraktı, ağırlığının boynuma çöktüğünü hissettim. Ellerimi sıkıca yumruk yapıp bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Aniden bir umuda kapıldım. Ya Karanlıklar Efendisi yanılmışsa? Ya boynuzlar hiçbir işe yaramıyorsa?

Çok geçmeden Karanlıklar Efendisi parmaklarını omzuma koydu ve içimde emri yankılandı: *Işık*. Görünmez bir el göğsümün içine uzanıyor gibiydi.

Vücudumdan sapsarı parlak ışıklar çıktı ve hızla etrafımızı sardı. Karanlıklar Efendisi'nin gözlerini kıstığını, istediğini elde etmenin sevinciyle yüzünün güldüğünü gördüm.

Olamaz, diye düşündüm, ışığı bırakmaya, uzaklara göndermeye çalıştım. Ama içimde bu çağrıya direnme isteği belirir belirmez, o görünmez el harekete geçip önüne çıkan her şeyi kenara attı.

İçimde bir başka emir yankılandı: *Daha fazla*. Vücudumda daha önce hissettiklerimden daha vahşi, daha güçlü bir ışık birikti. Başı sonu yoktu. Gücümü kontrol etmek için çabalayıp öğrendiğim her şey onun karşısında yıkılmıştı; inşa ettiğim evler, çürük, dengesiz çıkmış, boynuzun gücünü temsil eden selle yerle bir olmuştu. Bedenimden dalgalar halinde ışık yayılıyor ve karanlık gökyüzünü lavlar gibi aydınlatıyordu. Gücümü kullanırken hissettiğim heyecan, tattığım keyif geride kalmıştı. Güç artık benim değildi, çaresizlik içinde boğuluyordum, görünmez, korkunç bir elin avuçlarının arasında kalmıştım.

Karanlıklar Efendisi beni böyle tuttu ve gücümün eriştiği sınırları zorladı. Buna ne kadar süre devam ettiğini anla-

yamadım. Ancak o görünmez el beni bırakınca bir şeylerin farkına varabildim.

Etrafı bir kez daha karanlık sardı. Kesik kesik nefes alarak kendimi toplamaya çalıştım. Rüzgârda gidip gelen meşale ışığı muhafızların, Grishaların ve hâlâ yerde acıdan kıvranır halde yatan, yüzünden pişmanlık ve hüzün akan Malyen'in şaşkın bakışlarını ortaya çıkardı.

Karanlıklar Efendisi'ne baktığımda gözlerini kısmış, dikkatle bana baktığını gördüm. Bakışlarını benden Malyen'e çevirip sonra da adamlarına baktı. "Şunu zincirleyin."

Ona karşı çıkmak için ağzımı açtıysam da Malyen'in bakışıyla sustum.

"Bu akşam kamp yapacağız, yarın günün ilk ışıklarıyla Karanlıklar Diyarı'na doğru yola çıkacağız," dedi Karanlıklar Efendisi. "Apparat'a hazır olması için haber yollayın." Bana döndü. "Kendine zarar vermeye çalışırsan, yaptıklarının cezasını şu izci çeker."

"Peki, geyiği ne yapalım?" diye sordu Ivan.

"Yakın."

Etherealkilerden biri kolunu meşalelerden birine doğru kaldırdığında, ateş yerde daire çizip geyiğin cesedinin etrafını sardı. Biz bulunduğumuz yerden ayrılırken etrafta ayak seslerimizin ve arkamızdaki ateşlerin çıtırtısının haricinde hiç ses yoktu. Ağaçlar hışırdamıyor, böcekler vızıldamıyor, kuşlar ötmüyordu. Orman kederden suskundu.

BİLİM

Bir saatten fazla süre sessizce yürüdük. Dalgın dalgın ayaklarıma baktım, geyiği ve zayıflığımın bedelini düşünürken çizmelerimin karda hareket edişini izledim. En sonunda ağaçların arasında bir ateşin kıvılcımlarını gördüm. Biraz daha yürüdükten sonra ormanın içinde boş bir yerde güçlü bir ateşin etrafına kurulmuş, küçük kamp alanına adım attık. Etrafta birkaç küçük çadır ve ağaçlara bağlanmış bir grup at olduğunu fark ettim. İki *oprichniki* ateşin yanına oturmuş, akşam yemeğini yiyorlardı.

Muhafızlar, Malyen'i itekleyerek çadırlardan birine götürüp onun ardından içeri girdiler. Malyen'le göz göze gelmeye çalıştım ama doğru anı yakalayamadım.

Ivan beni çekiştirip öteki taraftaki çadıra götürdü. İçeriye girince yere birkaç ince yatağın serildiğini gördüm. Ivan beni ileri iterek çadırın ortasındaki direği işaret etti. "Yere otur," diye emretti. Sırtımı direğe yaslayıp oturdum, önce

beni direğe bağladı, sonra ellerimi arkada, ayak bileklerimi de önde birleştirip birbirine bağladı.

"Rahat mısın?"

"Planını biliyorsun, Ivan."

"Bize barışı getirmeyi planlıyor."

"Ama ne pahasına?" diye sordum çaresizlikle. "Çılgınca bir şey yaptığını biliyorsun."

"Peki sen iki ağabeyim olduğunu biliyor musun?" diye sordu aniden. Yakışıklı yüzündeki pis gülümseme kayboldu. "Elbette bilmiyorsun. Onlar Grisha olarak doğmadılar. Askerlerdi ve ikisi de Kral'ın açtığı savaşlarda canından oldu. Babam da. Amcam da."

"Çok üzüldüm."

"Aynen öyle, herkes çok üzgün. Kral üzgün. Kraliçe üzgün. Ben üzgünüm. Ama bu konuda bir şeyler yapan tek kişi Karanlıklar Efendisi."

"Böyle olmak zorunda değil, Ivan. Gücüm Karanlıklar Diyarı'nı yok etmek için kullanılabilir."

Ivan başını iki yana salladı. "Karanlıklar Efendisi ne yapılması gerektiğini biliyor."

"Yapılması gerekeni yaptıktan sonra durmayacak. Bunu sen de biliyorsun. Gücün tadını alınca durmayacak. Tasmayı takan kişi şimdi benim. Ama önünde sonunda hepinizi benim gibi yapacak. Karşısında duracak kadar güçlü ne bir insan olacak ne de bir engel."

Ivan'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Böyle haince şeyler söylersen seni boğarım," dedi ve tek kelime daha etmeden

çadırdan çıkıp gitti.

Bir süre sonra içeri bir Elçi bir de Cellat geldi. İkisini de daha önce görmemiştim. Bakışlarımdan kaçınıp sessizce kürklerinin altına girdiler ve lambayı üfleyip söndürdüler."

Karanlıkta gözlerim açık durarak kamp ateşinin çadır bezine vuruşunu izledim. Tasmanın boynumdaki ağırlığını, birbirine bağlı ellerimin onu koparıp atmayıp istediğini hissedebiliyordum. Sadece birkaç metre ötedeki diğer çadırda olan Malyen'i düşündüm.

Bu işi başımıza ben açmıştım. Geyiği ben öldürmüş olsaydım, gücü sonsuza dek benim olurdu. Merhametimin neye mal olacağının aslında farkındaydım. Özgürlüğümün, Malyen'in hayatının, sayısız insanın canının buna bağlı olduğunu biliyordum. Yine de yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü biri olamamıştım.

Gece geyiği rüyamda gördüm. Karanlıklar Efendisi'nin boğazını kesişi tekrar tekrar gözümün önüne geldi. Canının kara gözlerinden çıkıp gidişini gördüm. Ama yere baktığımda kara dökülen kırmızı kanların benden aktığını fark ettim.

Aniden uykumdan uyanıp, kamptakilerin toparlandığını duydum. Çadırın kapısı açıldı ve karşımda bir Cellat belirdi. Çadır direğindeki halatı çözüp beni ayağa kaldırdı. Sabaha kadar yamuk yumuk duran vücudum kaskatı kesilmiş, her yerim tutulmuş, ağrıyordu.

Cellat beni eyerleri çoktan takılmış atların ve ayakta durmuş sakince Ivan'la ve diğer Grishalarla konuşan Karan-

lıklar Efendisi'nin yanına götürdü. Etrafa bakıp Malyen'i aradım ama görmeyince aniden telaşa kapıldım. Neyse ki hemen ardından *oprichniklerden* birinin onu diğer çadırdan çıkardığını görüp rahatladım.

"Şu adamı ne yapacağız?" diye sordu muhafız, Ivan'a.

"Haini bırakın yürüsün," diye yanıtladı Ivan. "Yorulduğunda da atlara bağlayın, yerde sürünsün."

Sesimi çıkarmak için ağzımı açtım ama ben daha bir şey diyemeden Karanlıklar Efendisi konuştu.

"Hayır," dedi Karanlıklar Efendisi atına binerken. "Karanlıklar Diyarı'na vardığımızda hayatta olmasını istiyorum."

Muhafız omuz silkti ve Malyen'in atına binmesine yardım ederek zincirlenmiş ellerini atın eyerinin başına bağladı. İçim bir anlığına rahatlasa da aniden aklıma korkunç düşünceler geldi. Karanlıklar Efendisi, Malyen'i yargı karşısına mı çıkarmayı planlıyordu? Yoksa aklında çok daha kötü bir şey mi vardı? Malyen'in hâlâ hayatta olduğunu, dolayısıyla onu kurtarma fırsatının tamamen ortadan kalkmadığını hatırlattım kendime.

"Sen onunla aynı ata bin," dedi Karanlıklar Efendisi, Ivan'a bakıp. "Aptalca bir şey yapmasına engel ol." Yüzüme bile bakmadan atını tekmeleyip dörtnala gitmeye başladı.

Ormanda at sırtında saatlerce ilerleyip Malyen'le sürüyü beklediğimiz platoyu geçtik. Geceyi geçirdiğimiz kayaları uzaklarda belli belirsiz gördüm ve sabaha kadar kar altında donmaktan bizi kurtaran sıcak ışığın Karanlıklar Efendisi'nin

bizi bulmasına yol açıp açmadığını merak ettim.

Bizi Kribirsk'e götürdüğünü biliyordum, ama orada bana yapacaklarını düşünmeyi hiç istemiyordum. Karanlıklar Efendisi önce kime saldırmayı seçecekti? Fjerda'nın kuzeyine kum gemilerinden oluşan bir filo gönderecek miydi? Yoksa güneye Karanlıklar Diyarı'na, oradan da Shu Han'a mı gitmeyi planlıyordu? Ellerimi önce kimin kanı lekeleyecekti?

Bir buçuk günlük yolculuğun ardından bizi Vy'ın kuzeyine götürecek geniş yollara vardık. Yolların kesiştiği yerde bizi çoğu *oprichnikilerin* gri üniformasını giyinmiş silahlı adamlardan oluşan bir birlik karşıladı. Karanlıklar Efendisi'nin at arabasıyla yeni atlar getirmişlerdi. Ivan beni kadife kaplı minderlerin üzerine resmen fırlattı, sonra da arkamdan at arabasına bindi. Dizginlerin kırbaç gibi gelen sesiyle yeniden ilerlemeye başladık.

Ivan perdeleri açmamamı söyledi ama ben kenardaki açıklıktan dışarıya bakarak silahlarla kuşanmış atlıların bize eşlik ettiğini gördüm. Ivan'la bu at arabasında yaptığım ilk yolculuğu hatırladım.

Askerler gece olunca kamp yaptı, bense Karanlıklar Efendisi'nin at arabasında tutulup diğerlerinden soyutlandım. Ivan bana yemek getirdi. Dadılık yapmaktan nefret ettiği yüzünden okunuyordu. Yol boyunca benimle konuşmaktan kaçınmış, beni Malyen hakkında daha fazla soru sormaya devam edersem nabzımı yavaşlatıp, bayıltmakla tehdit etmişti. Yine de her gün Malyen'in durumunu sormuş ve gözlerimi at arabasının perdesinin yan tarafındaki açıklıktan hiç

ayırmadan onu bir anlığına göreceğimi ummuştum.

Çok az uyuyordum. Rüyalarımda her gece karlı toprakları ve donuk donuk bana bakan geyiğin kara gözlerini görüyordum. Başarısızlığımı, merhametimin sebep olduğu acı dolu duyguları her gece hatırlıyordum. Geyik yaptıklarıma rağmen ölmüştü, artık Malyen de ben de lanetlenmiştik. Her sabah vicdan azabıyla, utançla uyanıyor, gözlerimi açmadan saniyeler önce aklıma dolan, rüyamda gayet net bir şekilde beliren mesajı unutmuş olmanın hüsranını hissediyordum.

Karanlıklar Efendisi'ni Kribirsk sınırlarına varana dek görmedim. Bir ara aniden at arabasının kapısını açıp, karşımdaki yere geçti. Ivan sesini çıkarmadan ortalıktan kayboldu.

Kapı kapanır kapanmaz, "Malyen nerede?" diye sordum.

Eldivenli ellerindeki parmaklarını oynattığını gördüm, ama konuşmaya başladığında sesi her zamanki gibi tok ve soğuk çıktı. "Kribirsk'e varmak üzereyiz," dedi. "Diğer Grishalar bizi karşılayınca hiç kimseye küçük maceranla ilgili tek kelime etmeyeceksin."

Ağzım açık kaldı. "Neler olduğunu bilmiyorlar mı?"

"İnzivaya çekilip dualar ederek Karanlıklar Diyarı'ndan geçmeye hazırlandığını sanıyorlar."

Sinirden güldüm. "Ne de dinlenmiş görünüyorum!"

"Onlara oruç tuttuğunu söyleyeceğim."

"Ryevost'daki askerler bu yüzden mi beni aramıyorlardı," dedim neler olduğunu anlarken. "O zaman Kral'a da söy-

lemedin."

"Ortalıktan kaybolduğun lafı etrafa yayılsaydı Fjerdanlar birkaç günde izini bulur, seni öldürürlerdi."

"Sen de Krallıktaki tek Güneş Elçisi'ni kaybetmenin hesabını vermek zorunda kalırdın."

Karanlıklar Efendisi uzunca bir süre bana baktı. "Onunla ne biçim bir ömür süreceğini düşündün ki, Alina? O bir *otkazat'sya*. Gücünü anlaması mümkün değil, hem anlasa bile tam aksine senden korkmaya başlar. Bizim gibi insanlar sıradan hayatlar süremezler."

"Ben senin gibi değilim," dedim kızgınca.

Yüzünde gergin, acı bir gülümseme belirdi. "Elbette değilsin," dedi sakince. Ardından at arabasının tavanına yumruğuyla vurdu ve at arabası durdu. "Oraya varınca herkesi selamlayacak, yorgun olduğunu söyleyip çadırına geçeceksin. Aptalca bir şey yaparsan, o izciye benden onu öldürmemi isteyene kadar işkence yaparım."

Bunları söyleyip gitti.

Kribisk'e kadar at arabasında tek başıma gittim ve vücudumun titremesine engel olmaya çalıştım. *Malyen hayatta,* diye hatırlattım kendime. *Önemli olan tek şey de bu.* Sonra da aklıma ürkütücü bir düşünce geldi. *Belki de Karanlıklar Efendisi sırf seni hizada tutmak için Malyen'in hayatta olduğuna inanmanı istiyordur.* Kollarımı içim üşümüşçesine birbirine sardım ve bunun doğru olmaması için dua ettim.

Kribirsk'a doğru giderken perdeleri tamamen çekerek, aynı yolu aylar önce geçtiğimi hatırlayıp üzüntüye kapıldım.

Bir zamanlar neredeyse bu at arabasının altında kalacaktım. Ama Malyen beni kurtarmış, Zoya, Elçilerin at arabasından ona bakmıştı. Onun gibi mavi *kefta*'lı güzel bir kız olmayı dilemiştim.

At arabası en sonunda kocaman, ipek, siyah çadırın önünde durunca Grishalardan oluşan kalabalık etrafımı sardı. Marie, Ivo ve Sergei çabucak beni karşılamaya geldiler. Onları yeniden gördüğüme bu kadar çok sevinmeme şaşırdım.

Beni gördüklerinde yüzlerindeki heyecan kayboldu, yerine kaygı dolu ifadeler yerleşti. Gelmiş geçmiş en güçlü büyüteci takan, Karanlıklar Efendisi'ni gururlandıran, gücüyle herkesi etkileyecek Güneşin Elçisi'ni bekliyorlardı. Oysa karşılarında beti benzi atmış, hüzünle yıkılmış, yorgun bir kız vardı.

Marie bana sarılırken, "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet," dedim. "Yolculuk beni çok yordu, o kadar."

Herkese gülümsemek ve iyi olduğum izlenimini vermek için elimden geleni yaptım. Morozova'nın kolyesine hayranlıkla bakan, ona dokunmak için elini uzatanlara hevesli gibi görünmeye çalıştım.

Karanlıklar Efendisi beni gözünden hiç ayırmıyor, tehditkârca bana bakıyordu. Ben de kalabalığın arasında yanaklarım acıyana kadar gülümseyerek yürüdüm.

Grisha çadırından geçerken minderlerin üzerine kurulmuş Zoya'yı gördüm. Ben önünden geçerken hırsla kolyeye bakıyordu. *Seve seve alabilirsin,* diye düşünerek adımlarımı hızlandırdım.

Ivan beni Karanlıklar Efendisi'nin kaldığı yere yakın olan özel bir çadıra aldı. İçeride sıcak su dolu bir küvetle üzerinde temiz kıyafetlerin ve mavi bir *kefta*'nın olduğu karyola beni bekliyordu. Aradan birkaç hafta geçmişti, ama Elçilerin rengini giyinmek bana tuhaf geliyordu.

Karanlıklar Efendisi'nin muhafızları çadırımın etrafına konuşlanmışlardı. Beni korumakla birlikte gözetim altında tuttuklarını da bir tek ben biliyordum. Çadıra kürkler, boyalı bir masayla sandalyeler konulmuş, kenara su kadar berrak, altın çerçeveli bir Fabrikatör aynası yerleştirilmişti.

Yanıma hiç kimse uğramadı, günlerimi içeride dolanıp en kötü olasılıkları düşünerek ve karamsarlığa kapılarak geçirdim. Karanlıklar Efendisi'nin Karanlıklar Diyarı'na girmek için neyi beklediğini ya da ne yapmayı planladığını bilmiyordum ve muhafızlarım da sorularımı yanıtlamayı hiç istemiyorlardı.

Dördüncü gece çadırımın kapısı açılınca neredeyse uzandığım karyoladan düşüyordum. Elindeki tepsiyle akşam yemeğimi getiren güzeller güzeli Genya karşımda duruyordu. Kalkıp oturdum ve ne diyeceğimi bilemedim.

İçeri girdi, tepsiyi masanın üzerine bırakıp gergince içeride dolandı. "Buraya hiç gelmemeliydim," dedi.

"Haklısın," dedim. "Misafir kabul etmeme izin vermiyorlar."

"Hayır, ben kampı kastetmiştim. Buralar acayip tozlu."

Güldüm, birden onu gördüğüme ne kadar çok sevindiğimi anladım. O da hafifçe gülümseyerek zarafetle boyalı,

tahta sandalyenin ucuna oturdu.

"İnzivaya çekildiğini ve görevine hazırlandığını söylüyorlar," dedi.

Genya'nın yüzüne dikkatlice bakarak gerçeklerin ne kadarını bildiğini anlamaya çalıştım. "Gitmeden... seninle vedalaşamadım," dedim sözlerimi dikkatle seçerek.

"Yanıma gelsen, gitmene engel olurdum."

Demek ki kaçmak zorunda olduğumun farkındaydı. "Bahgra nasıl?"

"Sen gittiğinden beri onu kimse görmedi. O da inzivaya çekildi sanırım."

İçim ürperdi. Baghra'nın kaçmış olmasını diledim ama bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum. İhanetine karşılık nasıl bir bedel ödemek zorunda kalmıştı?

Tereddüt edip dudağımı ısırdım ve sonra belki de önüme çıkacak tek fırsatı değerlendirmeye karar verdim. "Genya, Kral'a benim için bir mesaj ulaştırır mısın? Karanlıklar Efendisi'nin planından haberdar olduğunu sanmıyorum. Bunu..."

Genya, "Alina," deyip lafımı kesti. "Kral hasta. Vekâleten yerine Apparat bakıyor."

Kalbime bir ağrı saplandı. Karanlıklar Efendisi'nin Apparat'la tanıştığım gün söylediklerini hatırladım: *Onun da işe yaradığı bir şeyler vardır.*

Yine de papazla konuşmalarımız sırasında Kral'ı devirmeyi istediğini ima eden bir şeyler yakalamamıştım. Yoksa beni uyarmaya mı çalışmıştı? Keşke korkmayıp ondan kaçmasaydım. Onu dinleseydim. Pişmanlık listem gittikçe uzuyordu. Apparat'ın Karanlıklar Efendisi'ne sadık olup olmadığını ya da kendi başına daha büyük bir iş çevirip çevirmediğini bilmiyordum. Şimdi de bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktu.

Kral'ın Karanlıklar Efendisi'ne karşı çıkmayı isteyeceğini düşünmem, son birkaç gün boyunca umutlanmamı sağlamaktan başka bir şeye yaramamıştı. Tüm beklentilerim yerle bir olmuştu. "Peki ya Kraliçe?" diye sordum karamsarlığa kapılmadan.

Genya'nın yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "Kraliçe sarayda odasına kapandı. Tahmin edeceğin gibi hastalığın kendisine bulaşmasını istemiyorlar."

O anda Genya'nın üzerindeki elbiseyi fark ettim. Onu gördüğüme öyle şaşırmıştım, kafamdaki düşüncelere öyle kapılmıştım ki üstündekileri fark etmemiştim. Kırmızı giyinmişti. Corporalkilerin rengini taşıyordu. *Kefta*'sının kolları mavi renkli işlemelerle süslenmişti. Bu renkleri daha önce bir arada görmemiştim.

İçim buz gibi oldu. Kral'ın aniden hastalanmasında Genya'nın bir payı var mıydı?

Grisha renklerini giymek için ne yapmıştı?

"Anlıyorum," dedim sakince.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi hüzünlü bir tonla.

"Demek ki Karanlıklar Efendisi'nin planlarından haberin vardı?"

"Sadece bazı söylentiler duydum," dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Hepsi doğru."

"O zaman her şey dediği gibi yapılmalı."

Ters ters ona baktım. Bir süre sonra bakışlarını yere çevirdi. Parmakları gergince hareket ediyor, *kefta*'sının kollarında geziyordu. "David kendisini çok kötü hissediyor," diye fısıldadı. "Ravka'nın sonunu hazırladığını düşünüyor."

"Suç onun değil," dedim sinirden gülerek. "Dünyanın yok olmasında hepimizin payı var."

Genya hızlıca başını kaldırdı. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. Acaba korkuyor muydu?

Malyen'i ve Karanlıklar Efendisi'nin tehditlerini düşündüm. "Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Elbette inanmıyorum."

Sözlerime kanmadığını biliyordum ama çattığı kaşları eski haline dönmüş, yüzünde o güzel gülümsemesi yeniden belirmişti. Parlak, kızıl saçlarıyla boyalı bir aziz heykeli gibi duruyordu. Ayağa kalktı, çadırın kapısına kadar ona eşlik ederken gözlerimin önünde geyiğin kara gözleri ve her gece kâbuslarımda gördüğüm bakışları belirdi.

"David'e ne olursa olsun onu affettiğimi söyle," dedim. *Seni de affediyorum,* dedim içimden. Doğruyu söylüyordum. Bir yerlere, birilerine ait olmayı istemenin nasıl bir his olduğunu çok iyi bilirdim.

"Söyleyeceğim," dedi hoş bir sesle. Arkasına döndü ve güzel gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğüm sırada gecenin karanlığına karıştı.

BLM

Yemeğimden kendimi zorlayarak bir parça yedim, sonra da tekrar yatağıma uzanıp Genya'nın söylediklerini düşündüm. Genya ömrünün yarısını Os Alta'da, Grisha dünyasıyla sarayın tuhaf yaşantısının arasında kalarak geçirmişti. Karanlıklar Efendisi onu sırf kendi amaçlarını başarmak için bu konuma sokmuştu, şimdi de aynı şeyi kullanarak onu yanına çekiyordu. Genya artık Kral'ın önünde diz çökmek, Kraliçe'nin kaprislerine katlanmak ya da hizmetçilerin rengini giyinmek zorunda kalmayacaktı. Ama David yaptıklarına pişman olmuştu. Belki diğerleri de onun gibi hissediyorlardı. Belki de Karanlıklar Efendisi, Karanlıklar Diyarı'nın gücünü açığa çıkarınca ortalık karışacaktı. Ama o zamana kadar iş işten geçmiş olacaktı.

Ivan'ın çadırın önüne gelişiyle düşüncelerim bölündü.

"Kalk" diye emretti. "Seni görmek istiyor."

Gerginlikten karnıma sancılar girdi, yine de ayağa kalk-

tım ve onu takip ettim. Biz çadırdan çıkar çıkmaz muhafızlar etrafımızı sarıp kısacık yolda bize eşlik etti.

Kapının önünde duran *oprichniki*, Ivan'ı görünce kenara çekildi. Ivan başıyla bana çadırı işaret etti.

"İçeri gir," dedi sırıtarak. Yüzündeki ukala ifadeyi tokadımla dağıtmaya can atıyordum. Ama onun yerine çenemi yukarı kaldırarak hızla yanından geçtim.

Çadırın ipekten ağır kapısı arkamdan kapatıldı, ben de birkaç adım öne çıkıp kendimi toparlamak için durdum. Çadır çok büyüktü ve loş lambalarla aydınlatılmıştı. Yerleri halılarla, kürklerle kaplı olan çadırın ortasındaki büyük, gümüş tepsinin içinde ateş yanıyordu. Hemen yukarısında dumanın dışarı çıkması için açılan tepedeki yerden gökyüzü görünüyordu.

Karanlıklar Efendisi büyük bir sandalyeye oturmuş, bacaklarını açmıştı ve elinde bir kadeh, önündeki masada da bir şişe *kvas* 'la ateşe bakıyordu.

Başını bana çevirmeden karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Ateşin yanından geçtim ama oturmadım. Öfkeyle bana baktı, sonra da gözlerini yine ateşe çevirdi.

"Otur, Alina."

Dikkatlice onu izlerken sandalyenin ucuna yerleştim.

"Konuş," dedi. Kendimi bir köpek gibi hissettim.

"Diyecek bir şeyim yok."

"Nedense bana diyecek çok şeyin varmış gibi geliyor."

"Sana durmanı söylesem, durmazsın. Deli olduğunu söylesem, bana inanmazsın. Öyleyse neden kendimi yora-

yım?"

"Çocuğun yaşamasını istediğin için konuşabilirsin."

Vücudumdaki tüm kanlar çekildi ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Malyen hayattaydı. Karanlıklar Efendisi yalan söylüyor da olabilirdi, ama bana hiç de öyle gelmiyordu. Gücü seviyordu ve Malyen'in hayatı da benim üzerimde gücünü konuşturabileceği tek şeydi.

"Onun canını kurtarmak için ne söylememi istiyorsun," diye fısıldadım öne eğilerek. "Sen söyle ben de tekrarlayayım."

"O bir hain ve kaçak."

"Hayır, o görüp görebileceğin en iyi izci."

Karanlıklar Efendisi, "Olabilir," diyerek umursamazca omuz silkti. Ama artık onu çok iyi tanıyordum, başını boş *kvas* şişesine doğru eğerken gözlerindeki hırs kıvılcımını gördüm. Kendi amaçları için kullanabileceği yetenekli birini mahvetmeyi düşünmenin onu kara kara düşündürdüğünü biliyordum. Şanş biraz olsun yüzümüze gülmüştü.

"Onu sürgüne gönderebilir ve bir görev verene kadar kuzeyde tutabilirsin."

"Ömrünün geri kalanını bir çalışma kampında ya da hapishanede geçirmesine razı olacak mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum. "Evet."

"Ona ulaşmanın bir yolunu bulacağını sanıyorsun, değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Hayatta olursa bir şekilde ona gitmenin yolunu bulacağını sanıyorsun." Başını iki yana sallayarak pis bir kahkaha attı. "Sana hayal bile edemeyece-

ğin kadar büyük bir güç verdim. Sen ise kaçmaktan ve sevgili izcini korumaktan başka bir şey düşünmüyorsun."

Sessizce durmam, akıllı davranmam gerektiğini biliyordum, ama kendimi tutamadım. "Sen bana hiçbir şey vermedim. Beni bir köleye çevirdin."

"Böyle bir şey yapmayı hiç istemezdim, Alina." Elini çenesine götürdü. Yüzünde insanımsı, üzgün, yorgun bir ifade vardı. Ama bunun ne kadar gerçek, ne kadar yapmacık olduğunu anlamam zordu. "Hiçbir şeyi şansa bırakamazdım," dedi. "Hele geyiğin gücü elime geçmişken ve Ravka'nın geleceği sallantıdayken bunu yapamazdım."

"Bunların hepsini Ravka'nın huzuru, refahı için yapıyormuş gibi davranma. Beni kandırdın. Seninle karşılaştığım andan beri bana yalanlar söyledin."

Uzun parmakları kadehi sıkıca sardı. "Sen güvenimi hak ediyor musun?" diye sordu, sesi bir kez olsun o donukluktan, soğukluktan uzaktı. "Baghra kulağına birkaç şey fısıldadı, sen de kaçıp gittin. Ortadan kaybolmanın benim için, Ravka için ne alma geldiğini bir durup düşündün mü?"

"Bana başka seçenek tanımadın."

"Hayır, Alina, önünde başka seçenekler de vardı. Ama sen ülkene ve özüne sırtını dönüp gitmeyi seçtin."

"Bana haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık mı?" dedi kahkaha atıp. "Bir de gelmiş haktan bahsediyorsun. Hakkın hukukun bunlarla ne ilgisi var? İnsanlar bana lanetler okuyup sana dualar ediyor, ama sırtını dönüp onları terk eden sensin. Oysa düşmanlarına diz çök-

türme gücünü onlara ben vereceğim. Onları Kral'ın zulmünden ben kurtaracağım."

"Ama karşılığında da onlara kendin zulüm çektireceksin."

"Birisi bu halka öncülük etmek zorunda, Alina. O kişi bunlara bir son vermek zorunda. İnan bana başka bir yol olmasını çok isterdim."

Sözleri kulağa çok samimi, çok mantıklı geliyordu; hırsı uğruna kimseye merhamet dilemeyecek bir yaratıktan çok, halkı için doğru şey yaptığına inanan bir adamdan çıkıyor gibiydi. Yaptığı, yapmayı planladığı onca şeye rağmen neredeyse ona inanacaktım. Neredeyse yine kanacaktım.

Başımı bir kez sağa sola salladım.

Sırtını sandalyesine bıraktı. "Peki," dedi usanmışçasına. "Beni düşmanın bil." Boş kadehini masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Benimle gel."

İçimi korku kapladı, ama kendimi ayağa kalkıp yanına yaklaşmaya zorladım. Ateşten gelen ışığın altında dikkatlice bana baktı. Elini uzatıp Morozova'nın kolyesine dokunarak, uzun parmaklarını boynuzun üzerinde gezdirdi ve sonra da elini boynumdan yukarıya çıkarıp başımı yana yasladı. Ondan tiksindiğimi fark ettim ama aynı zamanda da o güven verici, sarhoş edici etkisini hissettim. Üstümde hâlâ böyle bir etkiye sahip olabilmesinden nefret ettim.

"Bana ihanet ettin," dedi kısık bir sesle.

Sözlerine kahkahalarla gülecek gibi oldum. *Ben* mi *ona* ihanet etmiştim? O beni kullanmış, hissettiğim arzularla kan-

dırmış, en sonunda da bir köleye çevirmişti. Ne yani, şimdi burada hain ben mi oluyordum? Ama Malyen'i düşünüp öfkemi sineye çektim ve gururuma aldırış etmedim. "Öyle yaptım," dedim. "Çok üzgünüm."

Güldü. "Sen bunların hiçbirisine üzülmüyorsun. O çocuktan, acınası hayatından başka bir şey düşünmüyorsun."

Bir şey demedim.

"Söyle bana," diyerek, yüzümü sıkıca tutmaya başladı ve parmak uçlarını tenime batırıp, ateş ışıklarının altında bana kasvetli gözlerle baktı. "Bana onu ne kadar çok sevdiğini söyle. Hayatını bağışlamam için bana yalvar."

"Ne olur," diye fısıldadım gözlerime biriken yaşları tutmaya çalışarak. "Ne olur, onu bağışla."

"Neden?"

"Çünkü kolye sana istediğini veremez," dedim korkmadan. Öne sürebileceğim tek bir şey vardı, küçük bir ihtimal de olsa şansımı deneyecektim. "Önümde sana hizmet etmekten başka bir seçenek yok ama Malyen'in canına kıyarsan seni hayatta affetmem. Tüm gücümle sana karşı çıkarım. Nefes aldığım her anı hayatımı sonlandırmanın bir yolunu arayarak geçiririm ve en sonunda istediğimi yaparım. Ama ona merhamet eder, yaşamasına izin verirsen, seve seve sana hizmet ederim. Ömrümün geri kalan günlerini sana hürmet göstererek geçiririm." Son kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Başını bir yana eğdiğinde, yüzünde şüpheci, küçük bir gülümseme vardı. Sonra gülümsemesi kayboldu, yerine özleme benzeyen, tam olarak çözemediğim bir ifade geldi.

"Merhamet." Daha önce hiç duymadığı bir kelimeyi kullanıyormuş gibiydi. "Merhametli olabilirim." Diğer elini kaldırıp yüzümü iki elinin arasına alarak beni nazikçe, yavaşça öptüğünde içimdeki tüm duygular başkaldırdı ve ona izin verdim. Ondan nefret ediyor, korkuyordum. Yine de gücünün tuhaf bir şekilde beni ona çektiğini hissediyor ve kalleş kalbimin ona cevap vermesine dur diyemiyordum.

Geri çekilip bana baktı. Ardından gözlerini gözlerime kenetleyerek Ivan'a seslendi.

Ivan kapıda belirince, "Onu hücreye götür," dedi. "İzciyi görsün."

Kalbim umutla attı.

Karanlıklar Efendisi, "Evet, Alina," dedi yanağıma dokunarak. "Merhametli biri olabilirim." Öne eğilip beni kendine çekti, dudaklarını kulağıma değdirdi ve içimi okşayan sesiyle, "Yarın Karanlıklar Diyarı'na gideceğiz," diye fısıldadı. "Oraya girdikten sonra arkadaşını volcralara yem edeceğim, sen de onu parçalayıp yemelerini izleyeceksin."

"Hayır!" diye haykırdım korkudan kendimi kaybederken. Ondan uzaklaşmaya çalıştıysam da beni sıkıca tutmuş, parmaklarını kafatasıma geçirmişti. "Bana söz vermiştin..."

"Arkadaşınla bu akşam vedalaş. Hainler benden ancak bu kadar merhamet görür."

Kendimi kaybettim. Ona saldırarak tırnaklarımı vücuduna geçirdim ve haykırarak nefretimi dile getirdim. Ivan saniyeler içinde yanıma gelip beni tutarken kollarının arasından kurtulmak için debelendim.

"Katilsin!" diye bağırdım. "Canavarsın."

"Evet, evet."

"Senden nefret ediyorum," dedim tükürükler saçarak.

Omuz silkti. "Çok çekmeden nefretin diner. Kızgınlığın geçer." Gülümsedi, gözlerinde bir ara Baghra'nın bakışlarındaki o donuk, derin ifadeyi gördüm. "O kolye çok ama çok uzun sürecek ömrün boyunca boynunda kalacak, Alina. İstediğin kadar bana karşı çık. Ebedi hayatta ne kadar tecrübe edindiğimi zamanla anlarsın."

Eliyle gitmemizi işaret etti ve Ivan beni çekiştirerek çadırdan çıkardı. Boğazım düğümlendi. Karanlıklar Efendisi'yle konuşurken bastırdığım gözyaşları sel gibi akarak yanaklarımı ıslattı."

"Kes şunu," diye fısıldadı Ivan kızgınca. "Biri görecek."

"Umurumda değil."

Karanlıklar Efendisi öyle ya da böyle Malyen'i öldürecekti. Beni, düştüğüm bu acınası hali birilerinin görüp görmemesi neyi değiştirirdi ki? Malyen'in öldürüleceği gerçeği ve Karanlıklar Efendisi'nin zalimliği tam karşımda dururken her şeyin gözlerimin önünde korkunç bir şekle büründüğünü görebiliyordum.

Ivan beni çadırıma sokup sertçe sarstı. "O izciyi görmek istiyor musun, istemiyor musun? Zır zır ağlayan bir kızla kampın içinden geçmem."

Ellerimi gözlerime bastırdım ve burnumu çektim."

"Hah şöyle," dedi. "Şunu giyin." Kucağıma uzun, kahverengi bir pelerin attı. Pelerini *kefta*'mın üstüne giyindim,

Ivan da geniş kapüşonu başıma çekti. "Başını yere eğ ve sesini çıkarma. Yoksa yemin ederim seni yerde sürükleye sürükleye buraya geri getirim ve arkadaşınla da vedalaşamazsın. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Kampın yanından geçen karanlık patikayı takip ettik. Arkamızdan gelen muhafızlar bizi takip ediyor, önden gidenler de epey ileride yürüyorlardı. Çok geçmeden Ivan'ın beni hiç kimsenin tanımamasını, hapishaneye gittiğimin anlaşılmamasını istediğini fark ettim.

Barakaların ve çadırların arasında yürürken, kampın tuhaf, gergin bir havanın etkisi altına girdiğini hissettim. Yanından geçtiğimiz askerler huzursuz görünüyorlardı. İçlerinden birkaçı Ivan'a düşmanca baktı. Birinci Ordu'nun Apparat'ın aniden tahta geçmesini nasıl karşıladığını merak ettim.

Hapishane kampın en uzak tarafında kalıyordu. Eski bir yapıydı ve etrafını saran barakalardan uzun zaman önce inşa edildiği belli oluyordu. Kapısında sıkılmış gibi görünen muhafızlar nöbet tutuyorlardı.

"Yeni mahkûm mu?" diye sordu muhafızlardan biri Ivan'a.

"Hayır, ziyaretçi."

"Ne zamandan beri ziyaretçilere de eşlik etmeye başladınız."

"Bu geceden beri," dedi Ivan. Sesinde tehlike saçan bir hava vardı.

Muhafızlar gergince birbirlerine bakıp sonra da kenara

çekildiler. "Tamam, sorduk sadece, asabileşmeye gerek yok."

Ivan beni sağında solunda çoğu boş hücreler olan bir koridordan geçirirken, birkaç üstü başı yırtık adamı ve hücresinde yerde horul horul horlayan bir sarhoşu gördüm. Ivan koridorun sonundaki kapıyı açtı. Eskimiş, aşınmış basamaklardan aşağıya inip tek bir mumla aydınlanan penceresiz, karanlık hücrenin önünde durduk. Kalın, demir parmaklıkların arasından en uçtaki duvara sırtını dayayıp öne yığılmış mahkûmu gördüm.

"Malyen?" diye fısıldadım.

Saniyeler içinde ayağa kalkıp yanıma koştu ve demir parmaklıkların arasından birbirimize sarılarak el ele tutuştuk. Hüngür hüngür ağlamaya başladım.

"Şşşş. Yok bir şey, Alina. Ben iyiyim."

"Bu gece birlikte kalabilirsiniz," dedi Ivan, sonra da merdivenleri çıkıp gözlerden kayboldu. Malyen dış kapının kapandığını duyunca bana döndü.

Gözleriyle yüzümü keşfediyordu. "Gelmene izin verdiğine inanamıyorum."

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları yuvarlandı. "Malyen, gelmeme izin verdi; çünkü..."

"Ne zaman?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Yarın. Karanlıklar Diyarı'nda."

Yutkundu, tahmin ettiği şeyle bocaladığını görebiliyordum ama ağzını açıp sadece, "Peki," dedi.

Bir yandan hüngür hüngür ağlarken bir yandan da gülümsedim. "Yalnızca sen ölümü düşünüp 'peki' diyebilirsin."

O da bana bakıp gülümsedi ve yaşlarla ıslanan yanağıma düşmüş siyah saçlarımı kenara çekti. "İyi o zaman 'pekâlâ' diyeyim."

"Malyen, daha güçlü olsam..."

"Asıl ben daha güçlü olsam, kalbine bıçağı saplayabilirdim."

"Keşke saplasaydın," diye söylendim.

"Bir an olsun öyle bir şey yapmayı düşünmedim."

Birbirine kenetlenen ellerimize baktım. "Malyen, Karanlıklar Efendisi'nin ormanda söyledikleri... aramızda yaşandığını iddia ettikleri... hiç yaşanmadı. Ben hiç..."

"Önemli değil."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi kararlı bir sesle.

"Sözlerine inanmıyorum."

"Belki ben de tamamen inanmıyorumdur, ama doğruyu söylüyorum." Ellerimi daha sıkıca tutup kalbinin üzerine götürdü. Onunla "Küçük Saray'ın çatısında çıplak dans etmiş olsan bile umurumda değil. Seni seviyorum, Alina, bir zamanlar ona kapılan yanını bile seviyorum."

Bahsettiği yanımı inkâr etmeyi, silip atmayı istemiş ama yapamamıştım. Bir kez daha gözyaşlarına kapıldım. "Beni bıraktığını, unuttuğunu düşündüğüm için kendime çok kızıyorum, çok."

"Peki, yaptığım hatalardan, takıldığım kızlardan, söylediğim aptalca şeylerden dolayı bana kızıyor musun? Çünkü aptalca şeylerin çetelesini tutmaya başlarsak, kimin kazana-

cağını ikimiz de biliyoruz."

"Hayır, sana kızmıyorum." Biraz gülümseyebildim. "Belki yaptıklarına biraz içerlemiş olabilirim, o kadar."

Gülümsedi ve kalbim eskisi gibi güm güm attı. "Birbirimize kavuştuk, Alina. Gerisi boş." Beni demir parmaklıkların arasından öptü, dudakları dudaklarıma kavuşurken soğuk demirler yanaklarıma değdi.

Gece boyunca yan yana durduk. Yetimhaneden, Ana Kuya'nın kızgın sesinden, çalıp yediğimiz içi vişneli şekerlerden, çayırlardaki yeni biçilmiş çimlerin kokusundan, yazın sıcağından bunalıp müzik odasının mermer zemininde oturup serinlediğimiz zamanlardan, askeri görevimizi yapmak için birlikte çıktığımız yolculuktan ve evimiz olarak bildiğimiz yetimhaneden ayrı geçirdiğimiz ilk gece duyduğumuz Suli kemanlarının sesinden bahsettik.

Ona Keramzin'de mutfaktaki hizmetçilerden biriyle kırık bardak, çanakları tamir etmeye çalıştığım ve sık sık gitmeye başladığı av gezilerinin birinden dönmesini beklediğim günü anlattım. O zamanlar on beş yaşındaydım, tezgâhın önüne oturmuş mavi bir fincanın parçalarını bir araya getirip yapıştırmaya çalışıyordum. Eve doğru geldiğini görünce dışarı fırlamış, ona el sallamıştım. O da beni görüp bana koşmaya başlamıştı.

Bana doğru gelişini izlerken ve kalbimin göğsümde güm güm atışına şaşırırken yavaşça bahçenin ortasına kadar yürümüştüm. Malyen yanıma gelince beni havaya kaldırarak döndürmüştü. Ben de ona sıkıca tutunmuş, onu ne kadar çok özlediğimi anlarken o hoş ve tanıdık kokusunu içime

çekmiştim. Sonra hâlâ elimde fincanın kırık bir parçasının olduğunu ve avucumun içine battığını yavaş yavaş hissetmiş, ama Malyen'i bırakmak istememiştim.

Malyen beni yere bırakıp öğle yemeğini yemek için mutfağa gidince bahçenin ortasında avucumdan kanlar akarak ve başım dönerek durmuş, her şeyin değiştiğini anlamıştım.

Ana Kuya mutfağın tertemiz yerlerine kan bulaştırdığım için beni azarlamıştı. Elimi bandajlamış ve bana yaranın iyileşeceğini söylemişti. Ama acımaya devam edeceğini çok iyi biliyordum.

Malyen hücrenin sessizliğinde uzanarak avucumdaki izi, çok uzun zaman önce eski haline dönmesinin mümkün olmadığını düşündüğüm kırık bir fincanın açtığı yarayı öptü.

Yerde yanaklarımız parmaklıkların arasında birbirine değerek ve el ele tutuşarak uykuya daldık. Uyumayı istemiyordum. Onunla geçirdiğim son saatlerin her bir dakikasının tadını çıkarmayı istiyordum. Ama bir ara sızmış olmalıydım; çünkü yine rüyamda geyiği gördüm. Bu kez ormanda yanımda duran kişi Malyen'di, karın üzerine onun kanı akıyordu.

Sabahleyin yukarıda açılan kapının gıcırtısına, Ivan'ın basamaklardaki ayak seslerine uyandım.

Malyen'e ağlamayacağıma dair söz vermiştim. Beni ağlarken görmenin yaşayacaklarını daha da zor kılacağını söylemişti. Ben de gözyaşlarımı içimde tuttum. Son bir kez onu öptüm ve Ivan'ın beni çekip götürmesine sesimi çıkarmadım.

Ivan beni çadırıma geri götürürken Kribirsk'te gün ağarıyordu. Yatağımın üzerine oturup dalgın dalgın odama baktım. Kollarım, ayaklarım yerinden kalkmıyordu ve aklım bomboştu. Genya geldiğinde hâlâ o şekilde duruyordum.

Yüzümü yıkayarak kış şöleninde giyindiğim siyah *kefta*'yı giyinmeme yardım etti. İpek *kefta*'ya baktım ve onu parçalara ayırmayı düşündüm, ama nedense hareket edecek takati kendimde bulamadım. Ellerim uyuşmuş, yan tarafa düşmüştü.

Genya beni boyalı sandalyeye geçirdi. O, Morozova'nın kolyesi boynumda daha belirgin dursun diye saçımı bukleler halinde başımın üzerinde toplayıp altın tokalarla tuttururken kıpırdamadan durdum.

En sonunda işi bitince yanağını yanağıma değdirerek beni öptü, sonra da beni Ivan'a götürdü. Ivan bir gelinmişim gibi elimi koluna koydu, bana tek kelime etmedi.

Ivan beni Grisha çadırına götürüp Karanlıklar Efendisi'nin yanına bıraktı. Arkadaşlarımın beni izleyerek fısıldaştıklarını ve sorunun ne olduğunu merak ettiklerini biliyordum. Muhtemelen Karanlıklar Diyarı'na gideceğim için gergin olduğumu düşünüyorlardı. Fakat yanılıyorlardı. Ne gergindim ne de korkuyordum. Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

Sınıflarına göre dizilen Grishalar limana kadar peşimizden geldiler. Oraya varınca kum gemisine yalnızca içlerinden seçilen birkaç Grisha alındı. Gemi daha önce gördüklerimden çok daha büyüktü ve üzerinde Karanlıklar Efendisi'nin sembolünü taşıyan üç devasa yelkeni vardı. Askerlerden ve Grishalardan oluşan güvertedeki kalabalığa göz gezdirdim. Malyen'in buralarda bir yerlerde olması gerektiğini biliyordum ama onu bulamadım.

Karanlıklar Efendisi'yle birlikte geminin ön tarafına geçirilerek orada duran şık giyimli, sarı sakallı, masmavi gözlü bir grup adamla tanıştırıldım. Fjerdan elçileri olduklarını anlayınca irkildim. Onların yanında Shu Han'dan gelen koyu kırmızı ipek elbiseli bir delege, onun yanında ise kolları bol, kısa paltolar giyinmiş Kerchli bir grup tüccar duruyordu. Kral'ı temsilen gelen, açık mavi kuşağında altın rengi ikili kartal simgesi taşıyan, yüzünde de sert bir ifade olan üniformalı komutan da onlara eşlik ediyordu.

Hepsine meraklı gözlerle baktım. Karanlıklar Efendisi yolculuğumuzu bu yüzden ertelemiş olabilirdi. Yapacaklarını izlemesini, elde ettiği yeni güce tanıklık etmesini istediği kişileri bir araya getirmeye çalışmıştı. Peki, daha ne kadar

ileriye gitmeyi düşünüyordu? Önsezilerim bana kötü bir şeyler olacağını söyledi ve sabahtan beri beni etkisi altına alan uyuşukluk hissini dağıttı.

Gemi hareketlenerek, çimlerin üzerinden Karanlıklar Diyarı'nın puslu havasına doğru kayıp gitmeye başladı. Üç Rüzgârcı kollarını havaya kaldırdığında devasa yelkenler öne doğru açılıp rüzgârla doldu.

Karanlıklar Diyarı'na ilk gidişimde karanlıktan ve orada ölmekten korkmuştum. Şimdi ise karanlıktan zerre kadar korkmuyor, kısa süre sonra ölümün kurtuluş olacağını düşünüyordum. En başından beri Kum Denizi'ne geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum, ama arkama bakarken içimde bir yerlerde bunu beklediğimi fark ettim. Kendimi kanıtlama ve kulağa her ne kadar tuhaf da gelse Karanlıklar Efendisi'ni memnun etme fırsatını bulduğuma minnettardım. Onun yanında durduğum bu anı daha önce hayal etmiştim. Önüme sürdüğü kadere, hiç kimsenin istemediği yetimin dünyayı değiştireceğine ve bu yüzden herkes tarafından sevileceğine inanmayı istemiştim.

Karanlıklar Efendisi ileriye bakarken kendinden çok emin, çok rahattı. Güneş gözlerden kayboldu ve çok geçmeden karanlıkta kaldık.

Rüzgârın Hâkimleri'nin kumun üzerinde ileriye ittikleri gemiyle uzunca bir süre yol aldık.

Ardından Karanlıklar Efendisi'nin sesi yükseldi. "Yakın."

Geminin iki yanında duran iki Ateşçi'den kocaman alev-

ler yükselmesine rağmen gökyüzü çok az aydınlandı. Elçiler, hatta etrafımdaki muhafızlar bile gerildi. Karanlıklar Efendisi yerimizi işaret ediyor, volcraları üzerimize çağırıyordu.

Çağrısı kısa sürede cevaplandı ve uzaklardan gelen kanat çırpma sesleriyle tüylerim diken diken oldu. Gemideki yolcuların korkuya kapıldığını, Fjerdanların kendi dillerinde dualar okumaya başladıklarını duydum. Grisha ateşinin parladığı anlardan birinde üzerimize doğru uçan siyah siluetleri gördüm. Volcralar çığlıklarıyla havayı yardı.

Muhafızlar tüfeklerine uzandı. Birisi ağlamaya başladı. Yine de Karanlıklar Efendisi, volcraların daha yakına gelmesini bekledi.

Baghra, volcraların bir zamanlar insan olduğunu, Karanlıklar Efendisi'nin hırsıyla kontrolden çıkan doğaüstü güce kurban gittiklerini iddia etmişti. Çığlıklarında o kadar da korkunç olmayan, insanları andıran bir ses duyduğumu sandım, ancak belki de aklımın oyunlarına yenik düşüyordum.

Volcralar tam üstümüze uçmak üzereyken, Karanlıklar Efendisi kolumu tuttu ve, "Şimdi," dedi.

O görünmez elin içimdeki güce uzanıp Karanlıklar Diyarı'nın puslu havasını aralayarak ışığa ulaştığını hissettim. Işık ayaklarımı yerden kesecek, beni sıcaklığıyla, güzelliğiyle yıkayacak kadar ani ve etkili bir şekilde beni buldu.

Karanlıklar Diyarı aydınlandı ve hiçbir şeyden etkilenmeyen havası hiç var olmamışçasına ay kadar parlak oldu. Gözün alabildiği yere kadar uzanan kumları, ölü topraktaki gemi enkazlarından oluşan yığınları, başımızın üzerinde top-

lanan volcraları gördüm. Gri renkli vücutları parlak güneş ışıkları altında acıdan kıvranırken, korkuyla ciyak ciyak çığlıklar attılar. *Karanlıklar Efendisi haklıymış*, diye düşündüm gözlerimi kısarken. *Öz, özü çağırır.* Bu, onun ruhunun beden bulmuş haliydi. Gerçekliği gizemden ve gölgelerden arınmış parlak güneşin altında önümde duruyordu. Bu, yakışıklı yüzünün, mucizevi gücünün ardında yatan doğruluk, yıldızların arasında kalan ölü, boş yerin ve korkunç yaratıklarla dolu bataklığın kanıtıydı.

Yolu aç. Bunu seslice mi söylediğinden yoksa emrini içimde bir yankı olarak mı duyduğumdan emin değildim. Çaresizce ışığa odaklanıp geminin arasından geçeceği bir tünel açarken, karanlık duvarlar çepeçevre iki tarafımızı sardı. Volcralar karanlığa kaçtı. Acı dolu çığlıklarını duyabiliyor, ışıktan oluşan perdeyi geçememenin kafalarını karıştırdığını hissediyordum.

Önümüzde dalgalar halinde yayılan güneş ışığıyla birlikte açık renkli kumların üzerinde hızla yol aldık. Ufukta yeşil ağaçları gördüm ve Karanlıklar Diyarı'nın öteki ucuna baktığımı fark ettim. Batı Ravka'yı görebiliyorduk. Oraya yaklaştıkça çayırlar, liman ve onların ardında kalan Novokribirsk Köyü daha belirgin bir hal alıyordu. Os Kervo'nun kuleleri uzakta parlıyordu. Gerçek Deniz'in nemli havasının kokusunu alabiliyordum.

İnsanlar evlerinden dışarıya akın ederek, limana inip Karanlıklar Diyarı'nı yaran ışığı işaret ediyordu. Çocukların çimlerin üzerinde oyun oynadığını görebiliyordum. Liman

işçilerinin birbirlerine seslendiğini duyabiliyordum.

Karanlıklar Efendisi işaret verip gemiyi yavaşlattıktan sonra kollarını havaya kaldırdı. Yapmak üzere olduğu şeyi anlayınca korkuya kapıldım.

"Onlar senin halkın!" diye haykırdım çaresizce.

Bana aldırış etmedi ve ellerini şimşek çakmasını andıran bir sesle birleştirdi.

Her şey çok ağır bir şekilde gerçekleşiyor gibiydi. Ellerinden kara bulutlar yükseldi. Bulutlar etrafımızdaki karanlıkla buluşunca ölü kumlardan gürlemeye benzer bir ses yükseldi. Açtığım tünelin duvarları bir damar gibi sönüp şişti ve korkuyla, *Sanki nefes alıyor,* diye düşündüm.

Gürleme sesleri kükremeye dönüştü. Karanlıklar Diyarı sallandı, ardından da korkunç, devasa bir çığlıkla ileri yayıldı.

Karanlık üzerlerine giderken, limandaki kalabalık acı çığlıklar içinde koşmaya başladı. Karanlıklar Diyarı limanı, köyü yıkıp geçerken insanların yaşadıkları dehşete tanıklık ettim ve feryatlarını duydum. Karanlık etraflarını sardığında volcralar yeni avlarının üzerine üşüştü. Kucağında küçük oğlu olan bir kadının üzerlerine gelen karanlıktan kaçarken ayağının takılıp düştüğünü gördüm ve hiçbir şey yapamadan gözlerden kayboluşunu izledim.

Çaresizce içimdeki güce uzanıp ışığı artırmaya, volcraları kovmaya ve insanları bir şekilde korumaya çalıştım. Ama hiçbirini başaramadım. Peşimi bırakmayan, o görünmez el gücümü benden çekip aldı. Karanlıklar Efendisi'nin kalbine,

kendi kalbime bıçak batırmayı istedim ve buna bir son vermek için bir şeyler yapabilmeyi diledim.

Karanlıklar Efendisi, Elçilere dönüp Kral'ın temsilcine baktı. Yüzlerinde korku ve şok dolu bir ifade vardı. Karanlıklar Efendisi görmek istediği şeyi elde etmiş olmalıydı; çünkü ellerin birbirinden ayırdı ve ilerlemeyi durdurdu. Gürleme sesleri dindi.

Karanlıkta kaybolanları acı dolu feryatlarını, volcraların ciyak ciyak çığlıklarını ve tüfek seslerini duyabiliyordum. Liman kaybolmuş, Novokribirsk Köyü yok olmuştu. Karanlıklar Diyarı'nın yeni sınırlarına bakıyorduk.

Verilen mesaj çok açıktı. Bugün Batı Ravka işgal edilmişti. Karanlıklar Efendisi yarın dilerse karanlığı kuzeyde Fjerda'ya ya da güneyde Shu Han'a yayabilirdi. Tüm ülkeleri ele geçirebilir, düşmanları denize dökebilirdi. Az önce kaç hayatın sona ermesine sebep olmuştum? Daha kaç tanesinden sorumlu olacaktım?"

Yolu kapat, diye emretti Karanlıklar Efendisi. Ona itaat etmekten başka şansım yoktu. Işığı geminin etrafında parlak bir balon oluşturana dek geri çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Kral'ın temsilcisi, sesi titreyerek.

Karanlıklar Efendisi dönüp ona baktı. "Bir daha görmek ister misin?"

"Bu kötülüğü yayman değil, yok etmen gerekiyordu! Ravkalıları katlettin! Kral asla buna..."

"Boşa konuşma. Kral ben ne diyorsam onu yapacak,

yoksa karanlığı Os Alta'nın duvarlarına kadar sürerim."

Kral'ın temsilcisi ağzını açıp bir şey diyemeden geri kapattı. Karanlıklar Efendisi, Elçilere döndü. "Beni şimdi çok iyi anlamışsınızdır. Ravka, Fjerda, Kerch ya da Shu Han denilen hiçbir yer yok artık. Bundan sonra sınırlar kalkacak, savaşılmayacak. Artık sadece Karanlıklar Diyarı'nın içindeki ve de dışındaki topraklar var. Buralara barış gelecek."

"Tabii senin şartların altında," dedi Shu Hanlılardan biri kızgınca.

"İşe yaramaz," diye bağırdı bir Fjerdan.

Karanlıklar Efendisi onlara baktı, çok sakince, "Ya barışı benim şartlarım altında kabul edersiniz ya da dağlarınız, topraklarınız yok olur."

Sözlerinde ciddi olduğunu gayet net bir şekilde anladım. Elçiler bunu boş bir tehdit olarak görmeyi ve açlığının sınırları olduğuna inanmayı istiyor olabilirlerdi, ama gerçeklerle çok çekmeden yüzleşeceklerdi. Karanlıklar Efendisi gözünü bile kırpmayacak, hiç üzüntü duymayacaktı. Kötülüğü dünyayı tüketse de hiç tereddüt etmeyecekti.

Karanlıklar Efendisi yüzünde şaşkın ve bir o kadar da kızgın ifadeler olan adamlara sırtını dönüp gemideki Grishalarla askerlere baktı. "Bugün gördüklerinizi herkese anlatın. Korku ve belirsizlikle geçen günlerin sona erdiğini söyleyin. Aylarca, yıllarca süren savaşlar bitti deyin. Onlara yeni bir çağın başlangıcına tanıklık ettiğinizi anlatın."

Kalabalıktan neşe dolu sesler yükseldi. Askerlerden birkaçının aralarında fısıldaştığını duydum. Hatta bazı Grisha-

ların kafası karışmış gibi durduklarını gördüm. Ama çoğunun yüzünde hevesli, mutlu bir hava vardı.

Barışa açlar, diye düşündüm. Karanlıklar Efendisi'nin yapabildiklerini, kendi halkını öldürdüğünü gördükten sonra bile ona inanıyorlardı. Karanlıklar Efendisi onların gözünde sadece savaşları bitirmiyor, zayıflığa, ezilmişliğe de bir son veriyordu. Korku ve ıstırapla geçen onca yılın ardından onlara ömürleri boyunca bir türlü elde edemedikleri zaferi tattırıyordu. Onlar da korkularına rağmen, Karanlıklar Efendisi'ni alkışlıyorlardı.

Karanlıklar Efendisi arkasında duran ve onun emirlerini bekleyen Ivan'a işaret verdi. "Mahkûmu getir."

Hemen başımı kaldırdım, Malyen elleri bağlı halde kalabalığın arasından geçirilip korkulukların yanına götürülürken içimde bambaşka bir korku baş verdi.

"Biz Ravka'ya döneceğiz," dedi Karanlıklar Efendisi. "Ama hain burada kalacak."

Ben daha neler olduğunu anlamadan, Ivan Malyen'i geminin kenarından aşağı attı. Volcralar çığlık atarak kanat çırptı. Korkuluğa koştum. Malyen kumun üzerine düşmüştü ve hâlâ koruyucu ışığın içindeydi. Ağzından kumları tükürüyor, bağlı ellerini kullanıp ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Malyen!" diye haykırdım.

Hiç düşünmeden döndüm ve Ivan'ın çenesine sert bir yumruk attım. Ivan sendeleyip sırtını korkuluğa çarptı. Önce şaşırıp kaldı ama sonra beni yakaladı. *Çok güzel, beni de aşağı at,* diye düşündüm.

"Dur!" dedi Karanlıklar Efendisi buz gibi sesiyle. Utançtan ve kızgınlıktan yüzü kıpkırmızı olan Ivan, kendi kendine söylendi. Beni bırakmasa da kollarımı sıkmaktan vazgeçti.

Gemideki insanların yüzündeki kafa karışıklığını görebiliyordum. Bunların neyle ilgili olduğunu, Karanlıklar Efendisi'nin ne diye bir asker kaçağıyla uğraştığını ya da en değerli Grishasının sağ kolu olarak bilinen adamı neden yumrukladığını bilmiyorlardı.

Işığı geri çek. Emri içimde yankılandı, korku içinde Karanlıklar Efendisi'ne baktım.

"Hayır!" dedim. Ama onu durduramadım ve ışık geri çekilmeye başladı. Işık baloncuğu geminin kenarlarına yaklaşırken Malyen bana baktı. Ivan beni tutmasa Malyen'in mavi gözlerindeki sevgi ve pişmanlık karışımı bakışların karşısında yere yığılırdım. İçimdeki kuvvetli hisle tüm gücümü, Bahgra'nın bana öğrettiği tüm yöntemleri kullanarak boğuştum, ama bunların hiçbiri Karanlıklar Efendisi'nin üzerimdeki gücünün karşısında duramıyordu. Işık santim santim gemiye doğru çekiliyordu.

Korkuluğa tutunup, gözyaşları yanaklarımdan aşağıya su gibi akarken öfke ve çaresizlikle haykırdım. Malyen parlayan ışık dairesinin tam ucunda duruyordu. Karanlıkta uçuşan volcraların gölgelerini görebiliyor, kanat çırpışlarını hissedebiliyordum. Malyen kaçabilir, gözyaşları dökebilir ya da karanlık onu içine alana kadar geminin kenarlarına tutunabilirdi, ama bunların hiçbirini yapmadı. Öylece durup gözünü hiç kırpmadan üstüne gelen karanlığa baktı.

Onu kurtaracak gücün tek sahibi bendim, ancak onu kurtaramayacak kadar güçsüz kılınmıştım. Bir saniye sonra karanlık onu yuttu. Çığlık attığını duydum. Gözlerimin önüne Morozova'nın geyiğinin anısı geldi. O kadar canlı duruyordu ki karların içindeki görüntüsü Karanlıklar Diyarı'nın iç karartıcı ortamının yerini aldı. Çam ağaçlarının kokusunu aldım ve yanaklarımda buz gibi havayı hissettim. Geyiğin sulu, kara gözlerini, soğuk havada ağzından çıkıp buharlaşan nefesini, canına kıyamayacağımı anladığım anı hatırladım. En sonunda geyiğin neden her gece rüyalarıma girdiğini anladım.

Başarısızlığımın bir kanıtı, zayıflığımın bir sonucu olduğu için aklımda çıkmadığını düşünürdüm hep. Ama yanılıyordum.

Geyik bana gücümü gösteriyordu, sadece merhametimin karşılığını değil, bana onunla birlikte gelen gücü anlatıyordu ve merhamet de Karanlıklar Efendisi'nin hiçbir zaman anlayamayacağı bir kavramdı.

Geyiğin canını bağışlamıştım. O canın gücü en az ona kıyan adam kadar bana da aitti.

Bunu anlarken nefesimi tuttum ve o görünmez elin kararlılığını yitirir gibi olduğunu hissettim. Gücüm yeniden bana geliyordu. Bir kez daha Baghra'nın kulübesine gittiğimi, ışığı ilk kez çağırdığımı, içimi kaplayan güven duygusuyla benim olana hâkimiyet sağladığımı hissediyordum. Ben onun için doğmuştum. Hiç kimsenin beni ondan ayırmasına da müsaade etmeyecektim.

İçimdeki saf, berrak ışık parlayarak, Malyen'in saniyeler önce durduğu karanlık yere akın etti ve onu tutan volcra çığlıklar atıp pençelerin üzerinden çekti. Malyen ışığım etrafını sarıp volcrayı karanlığa gönderirken yaralarından kanlar akarak dizlerinin üzerine düştü.

Karanlıklar Efendisi bir anlığına şaşkınlık geçirip, gözlerini kıstı. Emrini bir kez daha duydum ve o görünmez elin beni tuttuğunu hissettim. Ama bu kez onu kenara attım. Hem de hiç zorlanmadım. Karanlıklar Efendisi'ni etkisiz kıldım.

"Ne oluyor?" diye haykırdı. Ellerini kaldırdı ve etrafımı kara girdaplar sardı, ama girdapları elimin tersiyle sise dönüştürdüm.

Karanlıklar Efendisi güzel yüz hatları öfkeyle şekillenirken üzerime geldi. Aklımdan yüzlerce şey geçiyordu. Beni durduğum yerde öldürmeyi istediğini biliyordum, ama yapamazdı. Volcralar yalnızca benim çağırabileceğim ışığın hemen ötesinde dolanırken bunu göze alamazdı.

"Onu yakalayın!" diye bağırdı etraftaki muhafızlara. Ivan ileri atıldı.

Kolyenin ağırlığını ve geyiğinin kalbimle aynı anda atan yüzyıllarca yıllık kalbinin düzenli atışını hissettim. Gücüm hiç sarsılmadan yükselerek bir araya geliyor, elimde bir kılıca dönüşüyordu.

Kolumu kaldırıp yapmam gerekeni yapıp geminin yelken direklerinden birini gürültüyle ortadan ikiye ayırdım. Kenarları alev alan direk güverteye düşerken insanlar panik dolu çığlıklar atarak kaçıştı. Karanlıklar Efendisi'nin yüzün-

deki şaşkınlık çok belirgindi.

"Kesme hareketi," diyen Ivan nefesini tuttu ve bir adım geri attı.

"Geri çekil," diyerek onu uyardım.

"Sen katil değilsin, Alina," dedi Karanlıklar Efendisi.

"İstersen bunu bir de az önce katletmene yardım ettiğim Ravkalılara sor."

Korku ve telaş gemiyi ele geçiriyordu. *Oprichnik*ler endişeli görünüyor ama aynı anda etrafımı da sarıyorlardı.

"O insanlara ne yaptığını gördünüz!" diye seslendim etrafımdaki muhafızlara ve Grishalara. "Geleceğiniz böyle mi olsun istiyorsunuz? Onun kafasında canlandırdığı ve karanlığın hâkim olduğu dünyayı mı istiyorsunuz?" Yüzlerindeki tereddütü, kızgınlığı ve korkuyu gördüm. "Onu durdurmak için geç kalmış sayılmazsınız! Bana yardım edin," diye yalvardım. "Ne olur, bana yardım edin."

Ama hiç kimse kıpırdamadı. Askerlerle, Grishalar taş kesilmiş gibi güvertede durdu. Ondan ve onun koruması altında olmayan bir dünyada yaşamaktan çok korkuyorlardı.

Oprichnikler yavaşça yanıma yaklaştı. Bir seçim yapmak zorundaydım. Malyen'le ikimizin kurtulmak için başka şansımız olmayacaktı.

Öyle olsun o zaman, diye düşündüm.

Omzumun üzerinden arkama baktım ve Malyen'in beni anlayacağını düşünüp geminin kenarına koştum.

"Korkuluğa yaklaşmasına izin vermeyin!" diye bağırdı Karanlıklar Efendisi.

Muhafızlar yanıma koşarken ışığımı söndürdüm.

Karanlıkta kaldık. İnsanlar feryat etti ve yukarıdaki volcralar çığlık attı. Öne uzattığım ellerim korkulukları tuttu. Eğilip tahta çubuğun altından geçerek kuma atladım ve ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. Işık önüme bir yay gibi vururken Malyen'in yanına koştum.

Arkada kalan geminin karanlığında Grisha ateşi parlarken, volcraların saldırı seslerini duydum. Ama geride bıraktığım insanları aklımdan çıkaramadım.

Işığım kumun üzerinde diz çökmüş halde duran Malyen'e vurdu ve başının üstünde dolanan volcra çığlıklar atarak karanlığa karıştı. Yanına koşup onu ayağa kaldırdım.

Yan tarafımızdan bir mermi geçip kuma saplanınca, bizi tekrar karanlığa gömdüm.

Karanlıklar Efendisi'nin kargaşa çıkan gemiden, "Ateş etmeyin!" diye bağırdığını duydum. "Ölüsü hiçbir işimize yaramaz!"

Bir kez daha yay şeklinde bir ışık saçıp başımızda gezen volcrayı kovdum.

"Benden kaçamazsın, Alina!" diye bağırdı Karanlıklar Efendisi.

Peşimizden gelmesine izin veremezdim. Hayatta kalmasını göze alamazdım. Ama yapmak zorunda kaldığım şeyden nefret ediyordum. Gemidekiler yardımıma gelmemişlerdi, peki volcraların arasında terk edilmeyi hak ediyorlar mıydı?

"Bizi burada ölüme bırakamazsın, Alina!" diye bağırdı

Karanlıklar Efendisi. "Bu adımı atarsan, bir daha eskisi gibi olamayacaksın."

Pis pis kahkaha atacakmış gibi oldum. Yapmak üzere olduğum şeyle onun gibi olacağımı çok iyi biliyordum.

Karanlıklar Diyarı'nın ölü topraklarının, kendi yarattığı korkunç, aç yaratıkların çığlıklarının üzerinden, "Benden merhamet dilemiştin," diye seslendi. "Senin merhametten anladığın bu mu?"

Kuma birkaç santim yanımızdan geçen bir mermi daha saplandı. *Evet,* diye düşündüm içimdeki güç birikirken, *merhameti sen bana böyle öğrettin.*

Elimi havaya kaldırıp çok parlak bir ışık saçarken aşağı indirdim ve havayı yardım. Gemi ortadan ikiye yarılırken Karanlıklar Diyarı'nda büyük bir gürültü yankılandı. Havayı acı çığlıklar sardı ve yeni avlar yakalayan volcralar ciyakladı.

Malyen'in kolunu tutarak etrafımızı ışıktan bir daireyle sardım. Koşup karanlıktan kaçtık ve bir süre sonra geride bıraktığımız aç yaratıkların sesini duymaz olduk.

Karanlıklar Diyarı'ndan Novokribirsk'in güneyinde bir yerlerden çıkarak Batı Ravka'ya adım attık. Öğlen güneşi parlaktı ve çayırlar yemyeşildi, ama durup güzelliklerin tadını çıkarmadık. Yorgunduk, açtık, yaralıydık ama düşmanlarımız dinlenmiyordu. Biz de dinlenemezdik.

Yürüyerek bir meyve bahçesinin içinde kendimize sak-

lanacak bir yer bulduk. Birilerinin bizi tanıyacağından, fark edeceğinden korkarak akşam karanlığı çökene kadar bahçeden ayrılmadık. Havada yeni yeni çıkan elmaların kokusu vardı, gel gör ki, elmalar yenilmeyecek kadar küçük ve yeşildi.

Altında saklandığımız ağacın dibinde içine yağmur suyu dolmuş bir kova vardı. Suyu kullanıp Malyen'in kanlı gömleğindeki lekeleri çıkarmaya çalıştık. Malyen yırtılmış gömleğini çıkarırken yüzünü acıdan buruşturmadıysa da volcranın pençeleriyle omzunda ve sırtında açtığı derin yaralara bakmak bile zordu.

Akşam olunca kıyıya doğru yürümeye başladık. Kısa süre sonra kaybolduğumuzdan korkmaya başladım. Ama Malyen yabancı bir ülkede olsa bile yolunu bulabilirdi.

Şafak sökmeden önce bir tepeye çıkıp geniş Alkhem Körfezi'ni ve Os Kervo'nun parlak ışıklarını gördük. Anayoldan ayrılmamız gerektiğini biliyorduk. Kısa süre sonra yaralı bir izciyle, siyah *kefta* giyinmiş bir kızı büyük ihtimal fark edecek olan tüccarlar ve gezginler yollara dökülecekti. Yine de kendimizi ömrümüzde ilk kez gördüğümüz Gerçek Deniz'e bakmaktan alamadık.

Güneş arkamızda doğdu, turuncumsu ışıkları şehrin ince uzun kulelerine, sonra da körfezin sularına vurdu. Geniş limanı, demir atmış kocaman gemileri ve de onların ardındaki masmavi suları gördüm. Denizin sonu yok gibiydi ve ufukta sulardan başka hiçbir şey yoktu. Daha önce birçok harita görmüştüm. Ama hâlâ dünyanın ucunda durduğumuzu sanı-

yor, buna akıl sır erdiremiyordum. Suyun üzerinden hafif bir esinti geldi ve nemli havanın tuzlu kokusuyla martıların seslerini beraberinde getirdi.

"Çok büyük," dedim en sonunda.

Malyen başını salladı. Sonra da bana dönüp gülümsedi. "Tam saklanılacak yer."

Uzanıp elini saçıma atarak, altın tokalardan birini çıkardı. Buklelerden birinin serbest kalıp boynuma düştüğünü hissettim.

"Elbise almak için," dedi tokayı cebine sokarken.

Genya o altın tokaları saçıma daha dün takmıştı. Onu ve diğerlerini bir daha hiç göremeyecektim. Yüreğim sızlıyordu. Genya'nın samimiyetle bana arkadaşlık edip etmediğini bilmiyordum ama yine de onu aynı şekilde özlüyordum.

Malyen beni yolun biraz uzağındaki ağaçların arasında bıraktı ve onu beklememi söyledi. Os Kervo'ya tek başına girmesinin daha güvenli olacağına karar verdik ama gidişini izlemek bana zor geldi. Bana dinlenmemi söylemişti, yine de o gittikten sonra gözüme uyku girmedi. Vücudumun yaşadığım güç patlamasından dolayı hâlâ titrediğini ve Karanlıklar Diyarı'nda yaptıklarımdan dolayı hâlâ sarsıldığını hissedebiliyordum. Ellerim boynumdaki kolyeye gitti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve içimde bir yanım da aynı şeyi yeniden hissetmek istiyordu.

Peki ya orada bıraktığın insanlar, dedi kafamın içinde aldırış etmemeye çalıştığım ses. Elçiler, askerler, Grishalar. Benim kaderim de en az onlarınki kadar lanetlenmişti. Bun-

lara rağmen Karanlıklar Efendisi'nin ölüp ölmediğinden de emin olamıyordum. Volcralar onu parçalara ayırmış mıydı? Bir zamanlar Tula Vadisi'nde yaşayan erkekler ve kadınlar Karanlık Soy'dan öç almış mıydı? Yoksa Karanlıklar Efendisi şu anda Kum Denizi'nin sınırlarına varmış, kendisine yeni bir plan yapmaya mı başlamıştı?

Ürperdim ve duyduğum her sesten rahatsız olarak etrafta dolandım.

Öğlen saatleri geçerken Malyen'in kimliğinin ortaya çıktığına ve yakalandığına inanmaya başladım. Ayak seslerini duyup ağaçların arasından çıktığını görünce neredeyse sevinçten ağlayacaktım.

"Bir sorun çıktı mı?" diye sordum sinirlerimin bozulduğunu saklamaya çalışarak.

"Hayır," dedi. "Daha önce bu kadar kalabalık bir şehir görmemiştim. Hiç kimse bana ikinci kez bakmadı bile."

Üzerinde yeni bir gömlekle, bol bir palto vardı. Elleri benim için aldığı kırmızı rengi solmuş, neredeyse turuncuya dönmüş, çuvala benzer elbise ve hardal sarısı paltodan görünmüyordu. Elbiseleri bana uzattı, sonra da üstümü değişmem için sırtını bana döndü.

Kefta'nın çöz çöz bitmeyen, mini minnacık düğmelerini açmakta zorlandım. İpek elbise en sonunda omuzlarımdan aşağı kayıp ayaklarımın ucuna yığılınca üzerimden büyük bir yükün kalktığını hissettim. Serin ilkbahar havası çıplak tenime değdi ve uzun zaman sonra ilk kez gerçekten özgür olabileceğime inanmaya başladım ama bu düşünceyi hemen

kafamdan attım. Karanlıklar Efendisi'nin öldüğünü öğrenene kadar bir an olsun rahat nefes almayacaktım.

Sıradan yün elbiseyi ve sarı paltoyu giyindim.

"Bile bile bulduğun en kötü kıyafetleri mi aldın?"

Malyen dönüp bana baktı ve kendini gülümsemekten alamadı. "Bulabildiğim *ilk* kıyafetleri aldım," dedi. Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. Hafifçe yanağıma dokundu, yeniden konuşmaya başladığında, dudaklarının arasından kısık, boğuk bir ses çıktı. "Seni bir daha karalar içinde görmeyi istemiyorum."

Gözlerinin içine baktım ve, "Giyinmeyeceğim," diye fısıldadım.

Paltosunun cebine uzanıp uzun, kırmızı bir fular çıkardı. Fuları nazikçe boynuma bağlayıp, Morozova'nın kolyesini sakladı. "Şimdi oldu," dedi yeniden gülümseyerek. "Tam düşündüğüm gibi."

"Yaz gelince ne yapacağım?" diye sorup güldüm.

"O zamana kadar ondan kurtulmanın bir yolunu buluruz."

Aniden, "Olmaz!" dedim ve bu fikirden bu kadar çok rahatsız olduğuma şaşırdım. Malyen irkildi, başını geri çekti. "Onu çıkarıp atamayız," dedim. "Ravka Karanlıklar Diyarı'ndan ancak onun yardımıyla kurtulabilir."

Tamamen olmasa da doğruyu söylüyordum. Kolyeye ihtiyacımız vardı. Onun varlığı Karanlıklar Efendisi'nin gücüne karşı güvencemiz, bir gün Ravka'ya dönüp her şeyi yoluna koyabileceğimizin en büyük ispatıydı. Ama Malyen'e

kolyenin artık bana *sahip* olduğunu, geyiğin gücünün benliğimin bir parçası haline geldiğini ve ondan ayrılmayı isteyip istemediğimden emin olamadığımı söyleyemedim.

Malyen kaşları çatık halde bana baktı. Karanlıklar Efendisi'nin uyarılarını, onun ve Baghra'nın bakışlarındaki donukluğu düşündüm.

"Alina..."

Ona güven verircesine gülümsemeye çalışarak, "Ondan fırsatını bulur bulmaz kurtulacağız," diye söz verdim.

Saniyeler geçti. En sonunda, "Pekâlâ," dedi, ama yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. Sonra çizmesinin ucuyla yerde duran *kefta*'yı kenara itti. "Bunu ne yapacağız?"

Yırtık pırtık ipek kıyafete baktım ve içimin kızgınlıkla, utançla dolduğunu hissettim.

"Yakalım," dedim. Aynen öyle yaptık.

Alevler ipeği küle dönüştürürken, Malyen yavaşça saçımdaki altın tokaların geri kalanlarını çıkardı ve bukle bukle saçlarım omuzlarımın üzerine düştü. Malyen nazikçe saçımı geriye atıp boynumu kolyenin tam üstünden öptü. Gözlerimden yaşlar geldiğinde, Malyen bana yanan *kefta*'dan geriye küllerden başka hiçbir şey kalmayana kadar sıkıca sarıldı.

www.webcanavari.net
Tarama:Orppersephone
Düzenleme:Elysion

SONRA

Oğlan ve kız, Gerçek Deniz'in sularında sallanarak ilerleyen geminin korkuluğuna yaslanmıştı.

"Goed morgen, fentomen!" diye seslendi kollarında halatlar olan tayfalardan biri.

Gemi tayfasının hepsi onlara Kerch dilinde hayaletler anlamına gelen *fentomen* diye sesleniyordu.

Kız, kaptana neden öyle dediklerini sorunca, kaptan gülerek onlara bu adı, yüzleri soluk olduğu ve geminin kenarında sessizce durup daha önce mavi suları hiç görmemişçesine saatlerce denize baktıkları için taktıklarını söylemişti. Kız da gülümsemiş ve ona gerçeği; yani gözlerini ufuktan bir an olsun ayırmamaları gerektiğini söylememişti. Siyah yelkenleri olan gemiyi arıyorlardı.

Baghra'nın arkadaşı Verloren çoktan gitmişti. Bu yüzden onlar da oğlan kızın saçından aldığı altın tokaları kullanıp bir başka gemide yer bulana kadar Os Kervo'nun kenar mahallelerinde saklanmışlardı. Şehir Novokribirsk'de yaşa-

nan felaketle çalkalanıyordu. Kimileri Karanlıklar Efendisi'ni kimileri de Shu Han'la Fjerdanları suçluyordu. Hatta bazıları, her şeyin yapılanlara kızan azizlerin işi olduğunu iddia ediyordu.

Oğlanla kızın kulağına Ravka'da yaşanan tuhaf olaylarla ilgili söylentiler geliyordu. Apparat'ın ortadan kaybolduğunu, komşu ülkelerin ordularının sınırlara yığıldığını, Birinci ve İkinci Ordu'nun askerlerinin birbirleriyle savaşmak üzere olduğunu ve Güneşin Elçisi'nin öldüğünü duymuşlardı. Karanlıklar Efendisi'nin ölüm haberini beklemişler, ama dilediklerini duyamamışlardı.

Oğlanla kız geceleri gemideki kamaralarında birbirlerine sarılarak uyumuşlardı. Kız bir başka kâbustan dişlerini sıkarak, parçalanan gemide bıraktığı kadın ve erkeklerin korku dolu çığlıkları kulaklarında çınlayarak, gücünün yankısıyla ayakları ve kolları titreyerek uyandığında oğlan onu kollarıyla sarmış, karanlıkta, "Bir şey yok," diye fısıldamıştı.

Kız ona inanmayı istemişti ama gözlerini kapatmaktan her defasında ölesiye korkmuştu.

Rüzgâr yelkenlere çarpıyor, gemi suda ilerliyordu. Oğlanla kız diğer çocuklardan, Ana Kuya'nın kızgın sesinden ve karanlıkta hareket ettiğini gördükleri şeylerden saklandıkları zamanlardaki gibi yine baş başa kalmıştı.

Birbirlerinden başka kimseleri ve denizin öte tarafında birlikte kurmayı hayal ettikleri hayattan başka hiçbir şeyleri olmayan kız ve oğlan yine yetim kalmışlardı.

www.webcanavari.net